

All in love

CỔ TAY TẾC

Ngọt ngào yêu thương

Tên sách: All in love (Ngập tràn yêu thương)

Tác giả: Cố Tây Tước

Dịch giả: Hà Giang

Nhà xuất bản: NXB Thời Đại

Nhà phát hành: Đinh Tị

Ngày phát hành: 31/10/2014

Type & làm ebook: Bacha

Chú ý: Ebook được làm với mục đích phi lợi nhuận, nhằm chia sẻ cho các bạn không có điều kiện mua sách. Nếu có thể, xin hãy mua sách để ủng hộ nhà xuất bản.

Giới thiệu

Từ Vi Vũ hơi mắc bệnh sạch sẽ, có chút bỉ ổi, có chút mặt dày, tuy nhiên trước mặt người ngoài anh luôn hào hoa phong nhã, sống tách biệt, độc lập, lạnh lùng mà kiêu ngạo, lạnh lùng mà xa cách, trong sự xa cách ấy lại toát lên sự cao quý. Nhưng cứ về đến nhà, anh liền biến thành quý ông “thích cời”, luôn miệng kêu: “Tắm, tắm, tắm! Cố Thanh Khê, em có muốn đến chà đạp anh không?”

Cố Thanh Khê luôn nghĩ, con người này còn có thể bỉ ổi hơn được nữa không?

Nếu không sẽ là:

“Vợ ơi, mau nấu cơm cho anh, yêu cầu hợp pháp đây!”

“Vợ ơi, hôm nay đi xem phim nhé! Yêu cầu hợp pháp đây!”

“Thanh Khê, hát tặng anh một bài đi, yêu cầu hợp pháp đây!”

Mỗi lần như thế, bạn Cố Thanh Khê lại phải cố kiềm chế không xử lý anh một cách phi pháp.

Hạnh phúc là gì?

Hạnh phúc là mười ba năm trước, cứ tan học về, có một cậu bé lại đi hình chữ S đến trước mặt bạn.

Mười ba năm sau, vẫn cậu bé đó ôm bạn vào lòng, thủ thi: “Cố Thanh Khê, cả tuổi thanh xuân của anh đều dành hết cho em, thế nên em phải có trách nhiệm với anh đây!”

Mục lục

Lời tựa: Cuộc đời như thế

Chương 1: Em phản đối hai người kết hôn

Chương 2: Ký ức tuổi thơ

Chương 3: Tình yêu của một cậu bé

Chương 4: “Chuyện mây mưa”

Chương 5: Đính hôn

Chương 6: Mùa hè đầu tiên

Chương 7: Những lời ngọt ngào

Chương 8: Vấn đề quyền sở hữu

Chương 9: Tình bạn vĩnh hằng

Chương 10: Có một cô gái tên là Lan Lan

Chương 11: Bệnh ảo tưởng

Chương 12: Những ngày tháng tươi đẹp trước khi kết hôn

Chương 13: Cảm ơn ông trời đã cho tôi kết duyên suốt đời với cậu bé này

Chương 14: Mùa hè năm thứ hai

Chương 15: Những ngày trước hôn lễ, anh rất đẹp trai nhưng cũng rất “cặn bã”

Chương 16: Tự bạch

Chương 17: Một trăm câu hỏi

Chương 18: Kết hôn

Chương 19: Những “thay đổi” sau hôn nhân

Chương 20: Mùa hè năm thứ ba

Chương 21: Du lịch

Chương 22: Cãi nhau

Chương 23: Những người họ hàng thú vị

Chương 24: Khác biệt văn hóa thật đáng ghét

Chương 25: Những ngày sau kết hôn, không làm... sẽ chết

Chương 26: Cuộc sống của những người bạn

Chương 27: Sau khi cưới, lòng tự trọng của anh đâu rồi?

Chương 28: Một chút kỷ niệm

Chương 29: Chúc mừng năm mới

Lời cuối sách: Tôi nhật cánh hoa tàn

Lời tựa: Cuộc đời như thế

Không biết nên bắt đầu từ đâu, nói thực, tôi có hơi lúng túng, tự nhận thấy bản thân cũng đã làm được nhiều việc “đại sự” nhưng viết lời tựa cho cuốn sách như thế này thì quả thật là lần đầu tiên. Tôi hơi hồi hộp, hồi hộp vì cuối cùng cũng có một lần được tác giả coi trọng và cả vì việc không biết nên viết như thế nào. Dù sao tôi cũng không phải là người giỏi văn chương, nào đã bao giờ viết cái gì liên quan đến văn thơ. Nhưng cơ hội như vậy mà để tuột mất thì thật đáng tiếc, thế nên mặc kệ, viết không hay thì xin độc giả thứ lỗi vậy.

Tại sao tôi lại đặt tiêu đề là “Cuộc đời như thế”? Vì nữ sĩ Tam Mao đã từng dùng câu nói này, hơn nữa Tiểu Tây lại rất thích đọc văn của Tam Mao, nên tôi cũng đành phải hòa theo sở thích của cô ấy, mượn tạm cái tên này trong tập tản văn của Tam Mao. Tiểu Tây rất thích Tam Mao, trong nhà toàn là sách của Tam Mao, có lúc còn sưu tầm mấy bản in khác nhau của cùng một cuốn. Thực ra, cô ấy đọc sách cũng tạp nham lắm, sách gì cũng có thể đọc được. Một lần, tôi thấy cô ấy cầm cuốn sách nói về loài cừu đọc một cách say sưa, còn tích cực giới thiệu cho tôi đọc nữa chứ. Tôi nói, đọc loại sách này còn buồn ngủ hơn cả đếm cừu.

Đọc xong cuốn All in love - Ngập tràn yêu thương, tôi cảm thấy tinh thần rất sáng khoái. Trong sách, “Từ Vi Vũ” là nghệ danh của tôi. Nghe nói rất nhiều người yêu thích “Từ Vi Vũ”, thậm chí còn yêu cầu tung ảnh thực của “Từ Vi Vũ” lên. Tôi muốn nói rằng, cảm ơn sự yêu mến của mọi người, nhưng tung ảnh lên như vậy chẳng phù hợp với phong cách “giữ thân như ngọc” của tôi chút nào.

Hơn nữa, tác giả đã nhấn mạnh All in love - Ngập tràn yêu thương là cuốn sách bắt nguồn từ cuộc sống nhưng lại hoàn hảo hơn cả cuộc sống. Câu nói này quả không sai, ví dụ như tôi chẳng thể nào xuất sắc được như “Từ Vi Vũ”, hùm, hay em trai họ Cố cũng chẳng được ngoan ngoãn như vậy. Nhắc tới cậu em trai này, hình như nó cũng rất nổi bật, chẳng hiểu tại

sao lại thế, hay là vì nó có ngoại hình xinh xắn động lòng người? (Vô tình tiết lộ mất rồi à? Xinh xắn động lòng người ư?)

Có điều, tôi không thể không thừa nhận tình cảm giữa Tiểu Tây và em trai rất tốt. Đó là tình cảm máu mủ ruột già, người ngoài chẳng thể chê bai được câu nào cả. Chị đối xử rộng lượng với em, em rất yêu quý chị, mà đó cũng là thứ tình cảm tôi luôn ngưỡng mộ. Phải nói là, rất ghen tỵ mới đúng!

Ham muốn chiếm hữu của tôi khá mạnh, nhưng bây giờ cũng đã kiềm chế được rất nhiều rồi. Lúc cô ấy đi chơi với bạn, tôi cũng chỉ hỏi đi với ai, đi đâu, mấy giờ về mà thôi. Tình yêu thật kỳ diệu, cô ấy có thể chẳng xuất sắc gì (câu này có chút đại nghịch bất đạo nhỉ?), nhưng tôi vẫn cảm thấy cô ấy rất tuyệt vời, rất cuốn hút, khiến bạn không thể không bị hấp dẫn, không thể không ngây ngô, khờ khạo trước mặt cô ấy. Thế thì đã làm sao nào, cô ấy là người tôi thích, tôi nguyện giơ tay đầu hàng trước cô ấy. (Tiểu Tây chú thích: Có phải mình duyệt lời tựa này, nên anh ta mới viết mùi mẫn như vậy không nhỉ?)

Tính Tiểu Tây khá lạnh lùng, cô ấy không nói những câu như em yêu anh thế nào, em nhớ anh bao nhiêu, nhưng cô ấy sẽ nói đọi chúng ta về già sẽ như thế này, như thế kia. Thực ra, những câu nói này mới làm tôi cảm động, vì cô ấy muốn chúng tôi sống cùng nhau đến đầu bạc răng long.

Tôi nghĩ mọi người thích All in love - Ngập tràn yêu thương như vậy, không chỉ vì đây là câu chuyện tình yêu của riêng đôi “Từ Vi Vũ” và “Cố Thanh Khê” mà còn là biểu tượng tình yêu của rất nhiều người. Truyện giải thích rõ ràng về cái đích mà tình yêu hướng tới: Một đời, một kiếp, một đôi vợ chồng, đơn giản mà thuần khiết!

Chương 1: Em phản đối hai người kết hôn

Tôi trở về từ chuyến đi Anh lần này cùng với em trai.

Em tôi ở Anh hơn tám năm, nó ra nước ngoài từ lúc mười tuổi, thế nên phẩm chất uyên bác cao thâm của người Trung Quốc không giữ gìn cẩn thận đã bị vấy bẩn mất rồi.

Buổi trưa hôm đó, tôi đang tưới hoa thì nghe nó nói chuyện điện thoại với bạn, thấp thoáng nghe được câu “son of a bitch (thằng con ả điếm)”, tôi nhú mày, cầm chiếc gối ôm trên ghế sofa ném về phía nó.

Nó giật nảy mình, trừng mắt nhìn tôi, hình như người ở đầu dây bên kia hỏi nói bị làm sao, nó trả lời ảm ức: “My dear sister... (bà chị thân yêu của tao...)”, rồi nghĩ mãi mới nói tiếp, “chị ấy đánh tao!”. Tôi cười suýt vỡ bụng.

Sau bữa trưa, Từ Vi Vũ gọi điện đến hỏi tôi có rảnh không, tôi nói là đang ở cùng em trai. Vi Vũ nói: “Cậu ta mấy tuổi rồi?” Biết rồi mà vẫn cố tình hỏi.

Tôi nói: “Mười tám.”

Vi Vũ đáp: “Nó lớn rồi, không cần lúc nào cũng kè kè bên cạnh, không xảy ra chuyện gì đâu.”

Em tôi ngồi bên cạnh nhìn tôi gọi điện thoại, cho đến khi tôi cúp máy, nó mới thông thả buông một câu: “Em phản đối hai người kết hôn!”

Còn nhớ Tết năm ngoái, tôi đến sân bay đón nó, đợi nửa tiếng mới nhìn thấy cậu em trai quý hóa mặc áo liền mũ, mắt đeo kính râm, tay kéo hành lí, bước ra từ cửa chính như đi trình diễn thời trang.

Thấy cậu ta đang vuốt tóc rồi hất mái lên một cách điệu nghệ, tôi liền ấn còi, nó nhìn thấy tôi, lập tức chạy đến, nịnh nọt: “Chị, chị đến rồi!”

Tôi nói: “Mới tí tuổi đầu đeo kính râm làm gì? Lại còn một ngón tay đeo hai chiếc nhẫn? Tóc tai thì để dài thế kia, che hết cả mắt, xấu chết đi được!”

Cậu ta bị tôi mắng cho mặt mày ủ rũ, cam chịu nhìn ai đó đang ngồi trên ghế lái phụ cúi đầu nhin cười.

Sau khi ngồi lên xe, cậu em không dám cãi tôi câu nào mà quay sang trút giận vào kẻ họ Từ đang cười nhạo mình: “Anh dựa vào cái gì mà cười nhạo tôi? Cẩn thận, tôi không gả chị tôi cho anh đấy!”

Vi Vũ “ồ” lên một tiếng, đây là chủ đề mà anh rất để ý, người nào phản đối sẽ chém không tha, kể cả em ruột cũng không ngoại lệ. Tôi hơi lo lắng liếc nhìn anh, nào ngờ anh nói: “Thế thì để anh gả cho chị em là được!”

Ặc...

Lần này tôi đến chỗ em trai du lịch, chơi ở đó hẵn một tuần. Buổi tối, Từ Vi Vũ đến đón tôi đi ăn cơm, trên xe, anh hỏi tôi: “My heart, when we... sex? (Em yêu, khi nào chúng ta làm “chuyện đó”?)” Vi Vũ ở Đức sáu năm, tiếng Đức thì bình thường nhưng tiếng Anh lại rất giỏi.

Tôi dụi dàng trả lời: “Anh ở Đức nhiều năm như vậy, sao chẳng học được chút ưu điểm nào của họ thế?”

Vi Vũ tủi thân hỏi: “Ưu điểm gì cơ?”

“Nghiêm túc, nghiêm khắc, biết kiểm chế.”

“...”

Thực ra thì từ hồi nhỏ tôi và anh đã quen nhau. Anh không phải là tuýp người nói năng khéo léo, sau khi sang Đức càng... không biết ăn nói, nhưng bù lại có niềm say mê đặc biệt với tôi.

Tôi nhớ có một lần, anh thấy tâm trạng tôi rất tốt nên mạnh dạn hỏi: “Dear Tiểu Khê, em có biết không, từ lúc học tiểu học anh đã yêu thầm em rồi.”

Tôi kinh ngạc. “Tình cảm của anh dậy thì sớm thật đấy!”

Từ Vi Vũ cảm thấy bị tổn thương, đại khái là cảm thấy dù sao cũng bị đau rồi, nên nếu có bị đau lần nữa cũng chẳng sao, thế nên liều mạng, hỏi: “Vậy rốt cuộc em bắt đầu chú ý đến anh là từ lúc nào? Nói!”

Tôi khổ sở suy nghĩ một hồi. “Có lẽ là từ tiểu học, cứ tan trường là anh lại đi theo hình chữ S đến trước mặt em.”

“...”

Nhắc đến thời tiểu học, có lần về thăm trường cũ, tôi nhìn thấy hai cái tên được dùng dao khắc lên cây ngô đồng mà ngày trước tôi thường cùng bạn bè tựa vào đó trò chuyện.

Cố Thanh Khê

Từ Vi Vũ

Nếu nói không cảm động thì là nói dối, vì cái này... thật sự rất đáng yêu!

Chỉ có điều, cây ngô đồng già đó là cây xanh của thành phố, nghe nói còn được bảo vệ. Từ thiếu gia, phiên anh lần sau viết tên, anh có thể viết tên em bên dưới được không, em chẳng có cảm giác an toàn chút nào cả.

Nhưng hình như Từ Vi Vũ còn thiếu cảm giác an toàn hơn cả tôi, lúc nào ra khỏi nhà cũng hỏi đi hỏi lại tôi: “Thanh Khê, anh có mang chìa khóa không? Thanh Khê, em gọi cho anh một cuộc điện thoại đi để xem anh có cầm theo điện thoại không?”

Lần nào tôi đang ngủ ngon cũng bị anh làm cho tỉnh giấc, đành cầm lấy chiếc điện thoại anh đưa miễn cưỡng gọi vào máy của anh, sau đó xem anh vừa lấy điện thoại từ trong túi áo vừa bước ra ngoài, miệng còn lải nhải pha chút đắc ý: “Ừm, mới sáng sớm đã bắt đầu nhớ anh rồi à!”

Hình như, không phải anh ấy thiếu cảm giác an toàn... mà là thiếu đòn.

Từ Vi Vũ hơi mắc bệnh sạch sẽ, có chút bỉ ổi, có chút mặt dày, tuy nhiên trước mặt người ngoài anh luôn hào hoa phong nhã, sống tách biệt, độc lập, lạnh lùng mà kiêu ngạo, lạnh lùng mà xa cách, trong sự xa cách ấy lại toát lên sự cao quý. Nhưng chỉ cần về đến nhà, anh lại gào loạn lên: “Tắm, tắm, tắm.” Sau đó vài phút, từ trong phòng tắm vọng ra giọng nói của anh: “Có Thanh Khê, em có muốn đến chà đạp anh không?”

Tôi luôn nghĩ, con người này còn có thể bỉ ổi được hơn nữa không?

Mỗi lần ấn tượng về anh xuống đến mức thấp nhất, thì anh lại có cách làm tôi cảm động. Nhớ có lần khi anh ở Đức, gọi điện cho tôi, trong điện thoại nói: “Thanh Khê, anh muốn về nhà”, sau đó anh nói bằng tiếng Đức, lặp đi lặp lại câu: “Anh nhớ em!”

Tôi nói: “Em nghe chẳng hiểu đâu.”

Anh cười, nói: “Anh biết.”

Cảm giác vừa khác người, vừa yêu thương nhưng mỗi lần nhớ đến lại khiến tôi thấy hơi buồn.

Có một lần tôi chủ động nói với Từ Vi Vũ: “Chúng mình thực sự rất đẹp đôi đây, anh thích mua sách, còn em thích đọc sách, anh thích hát, còn em thích nghe hát, anh thích ngắm hoa, em thích trồng hoa, anh muốn cưới, còn em muốn lấy, đúng là một đôi trời sinh nhỉ?”

Từ Vũ nhìn tôi một cái rồi thủng thẳng đáp: “Thế mà trước đây em dám trái ý trời lâu như vậy.”

Thế nên cuối cùng chúng tôi cũng thuận theo ý trời, chuẩn bị kết hôn.

Chương 2: Ký ức tuổi thơ

Hồi học cấp ba, Vi Vũ là một chàng thư sinh nho nhã, yếu ớt, tuy nhiên anh học rất giỏi, nghe nói còn là học sinh xuất sắc, khổ một nỗi môn thể dục lại rất bình thường, thế nên không thể coi là đứa trẻ “phát triển toàn diện”. Nhưng anh lại “thích” cùng đám bạn cao to lực lưỡng tụ tập đánh bóng, mặc dù hơi bị “lệch nhịp”.

Có một cậu bạn trong nhóm hỏi: “Vi Vũ, cậu không thích bóng rổ, lần nào cũng chơi đến nỗi thở hổn hển, sao phải khổ thế chứ? Có ai bắt ép đâu? Thôi đi, về mà chơi đàn violon đi, anh em bọn tôi không cười nhạo cậu đâu.”

Nghe nói lúc đó, Từ thiếu gia lạnh lùng trả lời một câu: “Chẳng phải Cố Thanh Khê nói thích mẫu đàn ông giỏi thể thao sao?”

Năm lớp mười một, chúng tôi bắt đầu phân chia ban tự nhiên và xã hội. Trước khi phân ban, tôi nhận được một lá thư, trên thư chỉ có vồn vện mấy chữ: Học tự nhiên, học tự nhiên, học tự nhiên!

Tôi nghĩ đó là một lời nguyên rủa, nên quyết không tin vào lời nguyên rủa ấy mà học ban xã hội.

Và như vậy, tôi với Vi Vũ mỗi người một ngả trong việc lựa chọn phân ban. Nhưng chúng tôi vẫn luôn giữ mối quan hệ bạn bè trong sáng, thuần khiết...

Khi tôi học lớp mười một, có lần do xe đạp bị hỏng, tôi được Vi Vũ đèo về nhà. Hôm đó, tôi muốn về quê nên đoạn đường cũng khá xa.

Đó là một ngày giữa tháng Mười Một, Vi Vũ cật lực đạp xe chở tôi, tôi thấy phần tóc nơi cổ áo anh ướt mồ hôi, cảm thấy rất thương. Vào thời ấy, tình cảm nam nữ còn rất ngây thơ, trong sáng. Tôi và Vi Vũ vẫn chỉ là bạn

bè đơn thuần, đàng hoàng, thế mà tôi lại để anh ấy chở xe ngồi phía sau, thật quá sức tưởng tượng. Cả đoạn đường thấy thương anh nhưng trong lòng cũng không khỏi lo lắng, nếu trên đường về nhà gặp người quen thì làm thế nào?

Cuối cùng đúng là “nghĩ sao gặp vậy”, giữa đường chúng tôi gặp một cô hàng xóm đang bận rộn trồng rau cải, từ xa cô đã nhìn thấy tôi, gọi to: “Thanh Khê, tan học rồi à?”

Trong lòng tôi đang không ngừng lẩm bẩm: “Chúng cháu chỉ là bạn học, chúng cháu chỉ là bạn học...”

Do đó, khi thấy có người chào hỏi mình, tôi tuôn ra một tràng đồng dục: “Cô ơi, cháu với bạn ấy chỉ là bạn học thôi, xe cháu bị hỏng, cậu ấy đèo cháu về nhà.” Sau đó, tôi còn cho rằng mình rất thông minh khi biết đánh trống lảng. “Cô ơi, cô đang trồng rau cải ạ?”

Cô hàng xóm trả lời tôi bằng câu “ừ” đầy ảm ý, không biết là câu “ừ” đó là dành cho việc trồng rau hay là câu “ừ” dành cho bạn học.

Đi thêm một đoạn đường nữa, người ngồi phía trước nói: “Cô ấy chỉ hỏi cậu tan học à? Sao cậu nói nhiều chuyện “không liên quan” thế?” Cái từ “không liên quan” đó bây giờ nghĩ lại mới thấy thật sâu xa.

“...” Lần đầu tiên tôi đỏ mặt xấu hổ.

Sau đó, Vi Vũ cười, thì thầm nói: “Trồng rau cải? Cậu cũng thật rau cải (có tài)[1] đây!”

[1]. Trong tiếng Trung Quốc, từ “rau cải” đồng âm với “có tài”.

“...”

Có lúc, tôi cảm thấy Vi Vũ nói chuyện rất thẳng thắn nhưng có lúc cũng cảm thấy quá hàm súc!

Từ rất lâu, rất lâu rồi tôi có lập một hòm thư điện tử, hình như là lúc học cấp ba thì phải. Sau khi tốt nghiệp cấp ba, tôi không còn dùng nó nữa nên dần dần cũng quên mất. Nhiều năm về sau, có lần tôi phải dùng email để đăng ký nhận đồ, hai địa chỉ email thường ngày đều đã dùng rồi, nghĩ mãi mới nhớ ra hòm thư cũ kỹ nhiều năm trước. Khi đăng nhập vào, tôi phát hiện ra có đến hàng trăm lá thư chưa đọc, đều là từ nước ngoài gửi về...

Thế mà Từ Vi Vũ chưa một lần nào hỏi tôi về chuyện đó, cũng chưa bao giờ nhắc đến.

Tôi đã dành cả một ngày đọc hết gần một trăm bức thư, sau đó ngồi lưu lại cẩn thận từng cái một.

Con người này đúng là hâm đến một mức độ nhất định rồi!

Giờ nhớ lại những ngày tháng êm đềm ngọt ngào đó, mặc dù ngán ngùi nhưng cảm động biết bao. Nhớ lúc còn nhỏ, anh hay nói, em hay cười, có một lần vai kề vai ngồi dựa vào nhau dưới gốc cây đào, gió thổi vi vu, chim kêu ríu rít, anh và em đã ngủ thiếp đi từ lúc nào chẳng biết.

Nhớ lúc còn nhỏ, chưa hiểu thế nào là tình, chưa hiểu thế nào là yêu, kẻ trước người sau đi đến gốc cây ngô đồng, hạt mưa tí tách rơi trên lá cây, chúng ta chỉ biết nhìn nhau cười ngượng nghịu.

Nhớ lúc còn nhỏ, chưa hiểu thế nào là chia ly, thế nào là gặp lại, không biết rằng sẽ có một khoảng cách thật là xa, gió ở chỗ anh không thổi đến nơi em, chỉ biết rằng một năm mùa xuân trôi qua thì mùa thu lại đến.

Chương 3: Tình yêu của một cậu bé

Hai hôm trước, nói chuyện với cô bạn về tình yêu, cô ấy thuộc loại “tình yêu mì ăn liền”, nói rằng chỉ cần thấy vừa ý, lên giường với nhau mà cảm thấy hợp là ok. Tôi nói mình chẳng thể làm như vậy, hai người cần hiểu nhau, phải biết đôi phương chân thành với mình và cũng để đôi phương biết mình có ý với người ta. Tôi phải xem xét nhiều khả năng, tính hợp lí khi hai đứa ở bên nhau, hoàn cảnh gia đình của đôi bên, rồi cũng nghĩ đến chuyện tương lai, sau khi kết hôn, hai người phải cố gắng thế nào để có thể chung sống lâu dài.

Bạn tôi nghe xong, lắc đầu nói: “Cậu thực tế quá!”

Đúng là tôi rất thực tế, thế nên người bạn trai theo chủ nghĩa lãng mạn của tôi luôn nói tôi là cô gái lạnh lùng, tàn nhẫn, vô tình. Sau đó, anh còn nói cô gái ấy đã làm cho trái tim chàng thiếu niên năm đó tan vỡ hết lần này đến lần khác như thế nào.

Tôi... nghĩ ngợi, quả có như vậy thật.

Tôi không nhớ ấn tượng đầu tiên về Từ Vi Vũ, chỉ biết chúng tôi có quen nhau. Tôi thậm chí không nhớ rõ trong suốt những năm học tiểu học đó, tôi đã học cùng lớp với anh năm nào và không học cùng lớp năm nào.

Năm học cấp ba, tôi chọn ban xã hội, khi đó anh đã gọi tôi ra ngoài, kéo tôi ra phía sau dãy lớp học, đi qua đi lại trước mặt tôi, hằm hằm nói: “Sao cậu lại như thế? Sao cậu lại như thế...”

Anh học giỏi môn xã hội, tôi học giỏi môn tự nhiên. Anh chiều theo ý tôi, chọn ban tự nhiên, nhưng tôi lại ngang bướng và tránh lời nguyên rủa chọn ban xã hội, đúng thật là sai sót ngẫu nhiên.

Tôi nói: “Vi Vũ, tớ lên lớp đây.”

Anh càng tức giận, trừng mắt nhìn tôi, lần đầu tiên tôi thấy anh lạnh lùng nói: “Cố Thanh Khê, cậu có cần lạnh nhạt như vậy không?”

Tôi nhìn anh quay người bỏ đi, không biết phải giải quyết việc này thế nào, chỉ cảm thấy rất có lỗi.

Tôi đương nhiên không biết thứ tình cảm lãng mạn ấy, cũng không nhận ra tình ý của anh dành cho tôi, lúc đó chúng tôi còn nhỏ, làm sao có suy nghĩ sâu sắc như vậy, cho dù có cũng chỉ là cảm thấy hơi rung động, hơi mơ hồ, nhưng cũng chưa đủ chín chắn. Tình yêu tuổi học trò cho dù có được nếm trải hay để vụt qua, thì sau này bạn nhớ lại cũng chỉ là một nụ cười, một chút ám áp hay một chút vẩn vương mà thôi.

Cũng trong năm học lớp mười một, nhà trường tổ chức cho học sinh đi du xuân, đây có thể coi như phần thưởng hiếm hoi dành cho lũ học sinh cuối cấp đang trong giai đoạn “nước sôi lửa bỏng” như chúng tôi. Địa điểm là ở Vụ Nguyên, Giang Tây. Không nhớ chúng tôi đã ngồi trên xe bao lâu, nhưng lúc xuống xe tôi cảm thấy choáng váng, người bạn ngồi cùng bàn chạy đến hỏi han: “Thanh Khê, sắc mặt cậu xấu lắm, có cần uống chút nước không?”

Tôi bảo, chỉ cần đi hóng gió một chút là ổn.

Bạn cùng bàn của tôi là một cô gái điềm tĩnh, tính cách gần giống tôi nên tôi với cô ấy rất hợp nhau. Chúng tôi đi phía cuối đoàn, bước trên con đường nhỏ của thôn làng, cảm giác cực kỳ nhẹ nhõm, thư thái, mặc dù đám con trai phía trước la hét, trò chuyện om sòm. Đi được một lát thì có người phía sau vỗ vai tôi, quay đầu nhìn lại thấy đó là Từ Vi Vũ. Tôi quên là chuyến đi này cũng có cả ban tự nhiên, ban xã hội chúng tôi đi trước, ban tự nhiên của anh ở phía sau. Anh đưa chai nước cho tôi với vẻ mặt không thể hiện cảm xúc. “Uống ít nước đi!”

Tôi hơi ngẩn người một lúc mới phản ứng lại. “Tớ không khát.” Thực ra là tôi không uống nổi, bụng dạ đang nôn nao khó chịu.

Anh nhíu mày, nói: “Mặt cậu trắng bệch như quỷ ấy!”

Tôi: ...

Bạn cùng bàn của tôi thấy không khí bất ổn, lo lắng hỏi nhỏ: “Thanh Khê, hay là chúng ta đi nhanh một chút, như vậy mới theo kịp các bạn phía trước?”

Tôi đang do dự thì bọn con trai ban tự nhiên đã chạy đến, nói rôm rả: “Vi Vũ, thảo nào chạy nhanh thế, hóa ra là đi tìm bạn gái!”

“Bạn gì ơi, cái cậu họ Từ này thật sự có lòng với bạn đấy, trên đường đi nó chỉ nhìn đồng hồ thôi, ha ha ha!”

“Vi Vũ, thể hiện hơi bị rõ nét đấy nhá! Thầy giáo đang đến kia, vừa vừa phai phai thôi chứ!”

Từ Vi Vũ nhìn khuôn mặt lạnh lùng của tôi, ngăn đám bạn. “Đủ rồi đấy!”

Từ Vi Vũ quay sang nhìn tôi, do dự nói: “Cùng đi nhé?”

Cô bạn cùng bàn của tôi lập tức hiểu ra, kiếm cớ nói: “Tớ đi tìm xx”, rồi nhanh chóng chạy biến đi.

Từ Vi Vũ bước đến đỡ lấy tay tôi, tôi nói không cần, có thể tự đi được.

Anh nghiêng răng. “Cậu cứng đầu vừa thôi!”

Ôi, tôi đang rất khó chịu, lại bị anh làm cho ồn ào một hồi như vậy càng thấy khó chịu hơn, nhìn phía sau có rất nhiều các bạn ban tự nhiên đi tới, tôi vội nói: “Đi thôi!”

Chúng tôi đi giữa các bạn nên tôi cảm thấy không tự nhiên chút nào. Từ Vi Vũ đã từng nói với tôi: Tôi lo giữ thể diện còn hơn cả yêu anh. Thực ra, tôi chỉ không thích trở thành tâm điểm chú ý của người khác thôi. Từ nhỏ, tính cách tôi đã như vậy, hơn nữa tính cách này được hình thành trong một thời gian dài, không thể nói “sửa” là sửa ngay được. Hôm đó, tôi đã theo kịp nhóm bạn trong lớp, khi nói câu tạm biệt với anh thì anh kéo tôi lại và nói: “Thanh Khê, sang năm tớ phải đi rồi.”

Tình cảm mà Từ Vi Vũ dành cho tôi rất nhiều, rất nhiều, từ trước đến nay vẫn vậy. Hơn nữa, anh còn hiểu chuyện sớm hơn tôi. Câu anh thường nói nhất là: Em đã khiến anh phải chờ đợi thật lâu, thật lâu, suýt chút nữa anh nghĩ rằng phải đợi đến khi đầu bạc răng long thì em mới hiểu. Thế nên kiếp sau đừng để anh gặp em nữa!

Lớp mười hai là năm học vất vả nhất, ấn tượng sâu sắc mà tôi nhớ được là, ngày nào cũng buồn ngủ díp mắt, bài tập thì làm không bao giờ hết, đầu óc lúc nào cũng ong ong, chuông báo vào lớp hay hết giờ cũng không phân biệt rõ, nhưng chính như vậy tôi lại thấy thời gian trôi đi thật nhanh, nhanh đến nỗi tới trung tuần tháng Sáu, tôi mới phát hiện cuộc đời học sinh cấp ba của tôi đã đặt dấu chấm hết rồi.

Mùa hè năm đó, em trai ra nước ngoài cùng bố, tôi và mẹ cùng đi tiễn em, đây là lần đầu tiên tôi ra nước ngoài, chỉ cảm thấy xa lạ và không thích nghi nổi. Em trai tôi năm đó mới có mười một tuổi, tôi nghĩ nó chắc là sợ hãi và lạc lõng lắm, nhưng nó lại nắm tay tôi, cười nói ríu rít: “Chị, thế là em được ra nước ngoài rồi, hì hì, sau này em sẽ mua cho chị thật nhiều quần áo đẹp!”

Tôi chỉ bảo ừ.

Khi tôi về nước, bác hàng xóm gọi tôi lại nói: “Thanh Khê, dạo gần đây cháu và mẹ cháu không ở nhà à?”

Tôi đáp vâng, có việc phải đi xa ạ.

Bác ấy nói: “Có một cậu bé, hai tuần trước ngày nào cũng đến đây đợi cháu. Bác thấy cậu ấy đứng đợi từ sáng đến tối, bác bảo với cậu ấy có lẽ cháu đi đâu xa, mùa hè này không có ở nhà. Ôi, bây giờ thì cháu về rồi, hay là gọi điện cho cậu ấy đi, có biết cậu ấy là ai không?”

Tôi trả lời là biết.

Từ Vi Vũ cũng ra nước ngoài du học rồi, thời đại này, đi nước ngoài thuận tiện như ăn một bữa KFC vậy.

Lên đại học, tôi chơi với một nhóm bạn thân, đứa thì rất cá tính, cởi mở, đứa thì dịu dàng, đứa thì “mặt dày như bánh bao”. Họ đều nhất trí cho rằng đại học là thánh địa của tình yêu, thế nên đến học kỳ hai của năm thứ nhất, mấy đứa bạn thân của tôi đều có bạn trai một cách thần tốc, do đó, một đứa thân cô thế cô như tôi thường bị cả đám bạn khinh thường và lên tiếng dạy bảo, thuyết giáo.

Cho đến một hôm, trưởng phòng ký túc xá đưa điện thoại cho tôi với vẻ thần bí, nói: “Thanh Khê, có người tìm cậu, con trai đấy nhé!”

Tôi nghi ngờ nhận điện thoại, “Alo” một tiếng.

Đầu dây bên kia mãi một lúc sau mới lên tiếng: “Tớ đây.”

Sau đó, tôi chính thức có “bạn trai qua tin đồn”. Vì lần thứ hai nhận điện thoại của Từ Vi Vũ, trưởng phòng ký túc hỏi: “Khai mau, cậu là gì của

Thanh Khê nhà chúng tôi? Nói thật sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị!”

Anh nói: “Cô ấy bảo tôi là ai thì là người đó.”

Trưởng phòng ký túc cười to. “Vật sở hữu[2], ha ha, được, tôi biết rồi, vật sở hữu của Thanh Khê!”

[2]. Trưởng phòng ký túc xá cố tình lái “ai thì” thành “sở hữu”, vì trong tiếng Trung cụm từ này có phát âm tương tự.

Anh nói: “Thanh Khê, lên đại học rồi, cậu đã có thể yêu được chưa?”

Tôi không phải là cô gái giỏi giang, nổi bật, nếu nói về ưu điểm, chắc chỉ có tính tình thích yên tĩnh và tốt bụng một chút thôi.

Tôi làm việc gì cũng suy nghĩ rất lâu, bao gồm cả chuyện tình cảm cũng vậy, vì thế việc Từ Vi Vũ thích tôi chắc chắn đã khiến anh chịu bao khổ sở. Có điều, đúng là lúc đầu tôi cho rằng anh chỉ hứng thú nhất thời, từ nhỏ anh đã thích trêu chọc tôi, có thể khi cảm giác mới mẻ đó qua đi, tình cảm của anh sẽ phai nhạt thôi. Còn tôi tự thấy mình là một người “chậm nóng”, thế nên tôi rất thận trọng với tình cảm của mình.

Tôi hỏi Vi Vũ: “Anh thích điều gì ở em?”

Anh đáp: “Anh không biết, chẳng thể nói ra được, chỉ cần đó là em thôi.”

Tôi nói: “Thế anh có biết cảm giác của em dành cho anh không?”

Anh đáp: “Biết, còn em lại không.”

Tôi mỉm cười, cảm thấy cả hai như những kẻ ngốc.

Bốn năm đại học, nhóm bạn thân đã cho tôi được trải nghiệm cảm giác khó quên của tình bạn, tôi biết thế nào là ngủ nướng, thế nào là chơi game, thế nào là đọc sách “lặng lẽ” trong khi cả đám bạn đang tru lên như sói trong phòng. Trong bốn năm đó, có hai cậu bạn theo đuổi tôi, nhưng so với đám bạn phóng túng của mình, tôi coi như vẫn “một mình lẻ bóng”, đương nhiên tôi đã từ chối khéo hai cậu bạn kia.

Từ Vi Vũ có đến trường tìm tôi vài lần, gặp mặt lần đầu tiên sau nghìn trùng xa cách, tôi nhớ anh mặc chiếc áo thể thao màu xanh nhạt, dáng người cao lớn, tóc cắt ngắn, trông đặc biệt cuốn hút dưới ánh nắng mặt trời.

Nhìn thấy tôi, anh cười hì hì, lúc đó sống mũi tôi tự nhiên cay cay.

Anh chạy ào đến, ngập ngừng, giơ tay ra rồi lại buông xuống.

Tôi hỏi: “Anh sao thế?”

Anh nói: “Muốn ôm em nhưng lại sợ em mắng.”

Cái ôm đầu tiên của chúng tôi là tôi chủ động ôm anh. Khi tôi buông tay, mới phát hiện mắt anh đỏ hoe, tôi hỏi: “Anh sao thế?”

Anh đáp: “Cảm động quá!”

Chúng tôi gặp nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, tôi thử nghĩ đến mối quan hệ của hai đứa kể từ lúc bắt đầu, phát hiện ra nó giống hệt một bộ phim dài tập nhạt nhẽo và dài dòng.

Từ Vi Vũ nói: “Thế mà nhạt nhẽo à! Cuộc sống của anh còn chưa đủ chua xót sao!”, sau đó nói tiếp, “nhưng đúng là dài dòng thật, cả tuổi thanh xuân của anh đều dành hết cho em, em phải chịu trách nhiệm đấy!”

Tôi nói: “Anh học được câu này trong bộ phim nào thế?”

Năm đó anh trở về, tôi vẫn còn đang học ở trường, anh không báo cho tôi biết trước, thế nên hôm ấy lúc tôi trở về ký túc xá, nhìn thấy anh đứng dưới tòa nhà ký túc đợi mình, tôi ngạc nhiên đến nỗi đứng yên bất động.

Anh bước đến, ôm lấy tôi và nói: “Thanh Khê, anh trở về rồi.”

Sáu năm trước, trên con đường nhỏ ở Vụ Nguyên, anh đã kéo áo tôi lại và nói: “Thanh Khê, năm sau tớ phải đi rồi.”

Thời gian sáu năm, nói dài cũng không phải là dài, nhưng nói ngắn cũng không phải là ngắn.

Tình yêu của chúng tôi mặc dù không có nhiều trắc trở, nhưng cũng chẳng dễ dàng gì. Xa cách bao nhiêu năm như vậy mà vẫn có thể nắm tay nhau tiếp tục bước đi trên cùng con đường, phần lớn là do sự kiên trì của anh, và tôi cũng luôn muốn nói với anh rằng: “Vi Vũ, cảm ơn vì anh đã luôn kiên trì ở bên em!”

Chương 4: “Chuyện mây mưa”

Từ Vi Vũ có vẻ bề ngoài lịch sự và đứng đắn, nhưng thực ra anh rất gian xảo và phóng túng trong chuyện ấy.

Ở bên ngoài, anh đường hoàng chững chạc, lạnh lùng đứng đắn bao nhiêu, thì về nhà anh lại buông thả bấy nhiêu. Bằng chứng là có hôm về đến nhà, anh hát rống lên: “Đừng hỏi anh ở nơi nao? Người con gái anh yêu đang trong phòng tân hôn, tại sao giữ anh, giữ anh,

giữ... anh...”

Có một hôm, bạn thân gọi điện cho tôi, nói với giọng than thở: “Nói thật với bà, sắp ba mươi đến nơi rồi mà vẫn còn là gái trinh, trời ơi, nhiều lúc muốn dâng quách cái đầu tiên ấy cho một thằng đàn ông nào đó mà cũng chẳng được!”

Tôi toát mồ hôi hột, vội an ủi: “Đồng bệnh tương lân[3], tôi cũng đã dâng cho ai đâu.”

[3]. Cùng chung cảnh ngộ, dễ đồng tình cảm thông với nhau.

Lúc đó, Từ Vi Vũ cũng vừa tắm xong bước ra, nghe thấy thế thì đứng nguyên tại trận, sau đó giả bộ thẹn thùng, nói: “Anh tình nguyện!”

Tôi...

Có lần nói chuyện với bạn bè, thế nào lại bàn đến tầm quan trọng của cuộc sống vợ chồng sau hôn nhân và chuyện ân ái, tôi bất giác nghĩ đến người nào đó, cảm thấy đồng cảm và thương anh, thế nên lấy hết dũng khí quyết tâm gửi cho anh một tin nhắn: “Tối nay, chúng ta có cần...”

Vi Vũ nhắn lại: “Cần gì cơ?”

Tôi ngại chín mặt nhưng vẫn tỉnh bơ nhắn lại: “Động phòng ấy!”

Chỉ một giây sau, Vi Vũ gọi điện ngay cho tôi, giọng nói ra vẻ rất máy móc, hình như có đồng nghiệp đang ở văn phòng: “Tôi không có ý kiến gì, hạng mục cụ thể thế nào, tối nay chúng ta bàn tiếp, hi vọng quý khách... giữ lời hứa.”

Trời đúng là không chiều lòng người, hôm đó thế nào kỳ kinh của tôi lại đến sớm.

Về mặt lúc về nhà của Từ Vi Vũ biến đổi hết sức đa dạng, đồ lụng lên vui sướng, rồi chuyển sang trắng bệch kinh ngạc, sau đó tủi thân uất ức, cuối cùng buông một câu rất thê lương: “Tội lãng trì cũng chỉ đến mức này thôi.”

Sau đó, anh lãng xăng chạy vào nhà tắm lấy túi chườm nóng, rồi lại vội vàng chạy vào bếp pha trà đường cho tôi.

Hàng ngày, ngoài thời gian đi học, tôi còn làm thêm, viết lách hoặc vẽ vời, nói chung là khá bận rộn; Từ Vi Vũ ngoài công việc thường ngày thì hay nhắn tin hỏi tôi đang làm gì, ở đâu, có đi ăn cơm cùng với anh không, có cần đón không, vì thế có thể nói là khá tẻ nhạt.

Tôi thường lo anh ấy bị thất nghiệp, thực tế anh lại vô cùng bận rộn, còn nỗi lo của tôi lại là lo ngược, tôi thường xuyên phải đổi việc vì thời khóa biểu của mỗi học kỳ khác nhau.

Một lần, anh cầm thời khóa biểu của tôi, kéo tay tôi lại gần, then thùng pha chút lo lắng hỏi: “My darling, lúc nào em mới có thể sắp xếp một tiết thực hành Từ Vi Vũ?”

Tôi... định thần lại, bình tĩnh trả lời: “Hiện tại chưa muốn học thêm môn này.”

Đối phương bắt đầu ra sức quảng cáo: “Chỉ cần học môn anh, đảm bảo em sẽ đỗ, còn được miễn học phí nữa! Ngoài ra, toàn bộ quá trình học tập sẽ do đích thân anh hướng dẫn, dạy nhiệt tình, không hiểu sẽ dạy lại, nếu tiếp tục còn không hiểu sẽ dạy lại, cho đến bao giờ hiểu mới thôi, đảm bảo em sẽ hài lòng tuyệt đối!”

Nhiều lúc nghĩ lại... công tử tuấn tú nho nhã qua những lời đồn này thật quá lưu manh.

Đạo gần đây, Từ Vi Vũ lặng lẽ chuẩn bị đồ cắm trại như lều bạt, túi ngủ... Một hôm, khi đã chuẩn bị xong xuôi, anh đẩy cửa phòng đọc sách, ánh mắt đưa tình hỏi: “Thanh Khê, bao giờ em được nghỉ phép?”

Tôi đáp: “Đạo này không được nghỉ.”

Từ Vi Vũ nghe xong, lăm lăm bước về phòng.

Đêm đó, anh ôm lấy tôi, chỉ lên trần nhà rồi nói: “Nhìn kia, sao đấy!”

“...”

Hôm sau thì cả hai đưa đi cắm trại.

Đạo gần đây, Từ Vi Vũ rất bận việc, nghe nói sắp tới phải đi công tác tận miền Bắc, ngày nào cũng buồn bã chán nản, thở ngắn than dài: “Cứ nghĩ đến cảnh lên máy bay, xa cách em nghìn dặm, giống như ngày xưa là thấy chán hết cả người”, sau đó bổ sung thêm, “Thanh Khê, hay là em an ủi anh chút đi!”

Tôi nói: “Nào, lại đây em sờ một tí!”

Vi Vũ nghệt ra, rồi đỏ mặt tía tai buông một câu: “Em là đồ hạ lưu!”

Tôi...

Từ Vi Vũ đi công tác miền Bắc, trước khi lên máy bay, anh gửi cho tôi tin nhắn: “Anh vào cửa an ninh rồi.”

Trên máy bay, anh nhắn: “Anh phải tắt máy rồi.”

Hai tiếng sau, lại nhắn tin: “Anh ra khỏi cửa rồi.”

Một tiếng sau lại nhắn tin: “Đến khách sạn rồi.”

Lúc ăn cơm, tôi còn nhận được tin: “Anh đang ở phòng xx khách sạn xx.”

Tối hôm đó, tôi xem xong hai bộ phim, đang chuẩn bị đi ngủ thì nhận được tin nhắn: “Thanh Khê, anh không ngủ được, muốn... em, có được không?”

“...”

Hôm sau, lang thang trên mạng đọc tin tức, tôi đọc được một đoạn văn “kinh điển” trong tiểu thuyết của Quỳnh Dao đăng trên diễn đàn.

Đọc đến đoạn: “Ngày đầu tiên Thư Hằng đi, nhớ anh.”

“Ngày thứ hai Thư Hằng đi, nhớ anh, nhớ anh.”

“Ngày thứ ba Thư Hằng đi, nhớ anh, nhớ anh, nhớ anh.”

Tôi cảm thấy thật thú vị, nên gửi cho Từ Vi Vũ. Đối phương trả lời tin nhắn rất nhanh: “Em xem bạn gái của người ta thế nào, rồi nhìn lại chính mình đi!” Sau đó bắt đầu thao thao bất tuyệt so sánh. “Anh đi ngày thứ nhất, gửi tin nhắn cho em, em đáp lại: Đang ăn cơm, buổi tối sẽ gọi lại cho anh. Ngày thứ hai, anh gọi điện cho em, em đáp: Đang đi gặp bạn, em phải lái xe, cúp máy đây. Ngày thứ ba, anh nói: Hôm sau anh về nhà. Em trả lời: Hả? Nhanh thế ư?” Rồi tổng kết lại một câu đầy ai oán: “Thế này làm sao mà sống nổi hả trời!”

Tôi... vì trước khi đi, anh cứ ở nhà lải nhải: “Lần này phải đi những hai tuần cơ, hai tuần cơ đấy...”

Đi công tác về, câu đầu tiên Từ Vi Vũ nói với tôi:

“Đã ra biển, sông hồ coi nhẹ

Mây Vu sơn khó có mây hơn...[4]”

“...”

[4]. Trích hai câu trong bài “Ly tứ ngũ thủ” của nhà thơ Nguyên Chấn.
Nguyên văn:

“Đã ra biển, sông hồ coi nhẹ

Mây Vu sơn khó có mây hơn

Gặp giai nhân, ngó như không

Phần đang tu tỉnh, phần lòng thờ em.”

Chương 5: Đính hôn

Ngày đính hôn, Từ Vi Vũ mặc rất... đẹp trai nho nhã, lịch sự đứng đắn. Nhìn thấy tôi liền hỏi trông anh thế nào? Tôi nói cũng được. Lúc ăn cơm lại hỏi tôi trông anh thế nào? Tôi nói cũng đẹp. Lúc rót rượu lại điệp khúc trông anh thế nào? Tôi thực sự không còn kiên nhẫn nữa, nói to, rất đẹp trai! Mọi người xung quanh quay lại nhìn, Từ Vi Vũ cười cười. “Không có gì đâu, vợ tôi khen tôi rất đẹp trai ấy mà.”

“...”

Sau lễ đính hôn, Từ Vi Vũ muốn đi du lịch, cũng đã đăng ký mua vé xong rồi.

Trên xe, anh dựa đầu vào vai tôi ngủ khiến tôi thấy lạ. Một người năng nặc đòi đi du lịch như anh mà lên xe lại lăn quay ra ngủ à?

Tôi lay lay đầu anh, hỏi: “Anh đang nghĩ gì vậy?”

Anh cười hì hì, nói: “Để anh nhớ lại một chút cảnh em ngồi xe trước, anh ngồi xe sau, làm thế nào cũng không gặp được nhau, bây giờ em thỏa mãn anh chút đi mà.”

Tôi im lặng hồi lâu mới nói: “Câu này của anh dùng sai từ đấy.”

Vi Vũ: “...”

Hai hôm nay thời tiết vô cùng oi bức, Vi Vũ lại mặc quần dài, cởi trần đi đi lại lại trong phòng. Tôi nhìn chằm chằm vào anh, anh e thẹn buông một câu: “Đừng giở trò lưu manh!”

Lúc tôi không thèm nhìn anh nữa thì anh lại cứ lượn lờ trước mặt.

Cuối cùng, tôi đành phải đầu hàng, nói: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Anh đỏ mặt, đáp: “Muốn!”

Một lúc lâu sau nã bộ tôi mới có phản ứng trở lại.

Giờ thì cảm nhận triệt để và sâu sắc câu: “Lưu manh không đáng sợ, đáng sợ là lưu manh có văn hóa.”

Tài khoản, mật mã MSN, QQ, hòm thư của tôi, Từ Vi Vũ đều biết rõ như lòng bàn tay, anh cũng thường xuyên đăng nhập hộ tôi. Bạn thân tôi biết điều này, thở dài. “Sự tin tưởng và tự tin của bà đang trở nên khan hiếm trong xã hội này đấy.” Sau đó tò mò hỏi: “Bà đã bao giờ đăng nhập vào tài khoản của lão ấy chưa?”

Tôi nói chưa. Sau đó, cô bạn ra sức xúi giục tôi đăng nhập và tài khoản của Vi Vũ. Tôi nghe cô ấy nói thế không muốn phật lòng bạn nên đồng ý. Hôm đó, tôi về nhà, lúc mở máy tính, tiện miệng hỏi: “Vi Vũ, em đăng nhập MSN hộ anh nhé?”

Anh ngần người, đáp: “Không cần!”

Tôi thấy bộ dạng anh thật kỳ lạ, thậm chí, chẳng nhẽ có điều gì đó giấu giếm ư? Có điều, lúc đó tôi cũng không để ý, ngày hôm sau khi bước vào phòng đọc sách, máy tính đang mở, Vi Vũ lại không có trong phòng, đúng lúc tài khoản của anh đang online thế nên chuyện này cũng không thể coi là tôi cố ý, mà cửa sổ trên màn hình lại đang hiển thị chat.

“Này, Vi Vũ, có thời gian ra ngoài ăn cơm, tiện thể dẫn theo cô vợ nhỏ nhé!”

“Tôi không có thời gian, Thanh Khê càng không.”

“Hai người đang ra sức sản xuất báo đáp tổ quốc hay sao mà bận thế? Thực ra anh em chỉ muốn gặp cô vợ nhỏ của ông thôi, bao nhiêu năm không gặp rồi còn gì.”

“Ông thân với cô ấy lắm à mà muốn gặp?”

“Đừng có bủn xỉn thế, cẩn thận không tôi nói với vợ ông, lúc học cấp ba, ngày nào ông cũng ở trong phòng mơ tưởng được xyz với người ta nhé! Vi Vũ, ôi hình tượng cao quý của ông, hớ hớ hớ!”

“Khà khà, thì ít nhất ông cũng phải có cơ hội gặp cô ấy đã chứ!”

“... Vi Vũ, có lúc, tôi thấy ông thật thất đức.”

Tôi... đóng cửa sổ chat, rồi nhìn sang phân loại MSN của anh: Bạn học, đồng nghiệp, nước Đức, người thân, người yêu. Người yêu chỉ có một tài khoản, là số của tôi, được Vi Vũ ghi là: My love!

Tôi nghĩ quả thật đơn giản, dễ hiểu.

Lúc tôi đứng dậy thì bị người đứng phía sau ấn ngồi xuống, tim lúc ấy đập khá nhanh. Ngẩng đầu lên thấy Từ Vi Vũ cười tủm tỉm nhìn tôi, từ ánh mắt anh toát lên niềm hân hoan. Anh nói: “Cuối cùng cũng đợi được đến ngày em tra tài khoản của anh, anh cảm thấy rất vinh dự.”

“...”

Cuối tuần tôi đến trường có chút việc, Vi Vũ cũng đi cùng. Anh không thích lái xe nên từ trước tới giờ đều ngồi ghế phụ. Hôm nay thế nào anh lại có hứng lái xe, tôi ngồi bên cạnh, nghi ngờ liếc nhìn anh, anh vui vẻ nói: “Gia[5] hôm nay rất vui!”

[5]. Cách xưng hô của quan lại ngày xưa.

Gần đây, câu cửa miệng của anh là: Gia...

Trước đây, tôi từng hỏi anh: “Anh học kiểu nói này ở đâu thế?”

Anh đáp: “Cậu em lang sói của em tự xưng là thiếu gia, được lắm, thế thì anh chính là đại gia. Có điều nghĩ lại thấy đại gia có vẻ huênh hoang quá, thôi thì rút ngắn lại là “gia” cũng được, có tuyệt không? Rất phù hợp với phong cách của anh nhỉ?”

Tôi nhìn người bên cạnh, Từ Vi Vũ trước mặt tôi luôn có tính cách như cậu học sinh cấp ba. Tôi không kiềm được lòng, sờ sờ một bên mặt của anh, anh nói: “Em sao thế?”

“Không có gì.” Chỉ tự cảm thấy mình rất hạnh phúc, nếu không có anh, cuộc sống của tôi chắc chắn sẽ buồn tẻ biết bao, học hành, tốt nghiệp, tìm một công việc ổn định, sau đó đến tuổi lấy chồng, bố mẹ chắc chắn sẽ tìm cho tôi một mối nào đó, có thể kết hôn với một người cũng ưa nhìn dù chẳng có tình cảm nhiều với anh ta.

Tôi nói: “Vi Vũ, anh rất đẹp trai.”

Anh cười sung sướng. “Bây giờ em mới phát hiện ra à!”

Con người này, đúng là tự tin tuyệt đỉnh!

Chương 6: Mùa hè đầu tiên

Trước khi trang trí nhà một thời gian, mẹ dặn tôi vẽ hai bức tranh treo trong phòng khách, đỡ phải đi mua, vừa mất tiền vừa mất thời gian. Do đó, tôi bắt đầu vẽ tranh, nhưng màu vẽ đều khô hết rồi, vải vẽ lúc chuyển nhà cũng vứt đi rồi, nên tôi phải mua mới, thế là hôm sau tôi ra chợ mua nguyên liệu. Đang mua thì em trai gọi điện đến, hỏi: “Where are you? (Chị đang ở đâu?)”

Tôi nói đang đi mua đồ, nó lại hỏi: “When back? (Khi nào về?)”

Tôi bực mình: “Nói tiếng Trung tử tế cho chị nhờ!”

Cậu em gào vào điện thoại: “Thế ai đó nói tiếng Anh, sao chị không phàn nàn gì? Anh ta còn nói tiếng Đức cơ đấy! Chị thiên vị, chị vô lý, chị làm thế không thấy ngại với em à? Em là em trai chị cơ mà!”

Một tay tôi cầm bảng vẽ, một tay cầm nguyên liệu, tai kẹp điện thoại phía dưới, nghe nói thế cũng tức điên. “Thế thì làm sao, anh ấy là chồng chị!”

Đôi phương im lặng một lúc lâu, sau đó tôi nghe thấy tiếng của Từ Vi Vũ: “Ha ha, thằng nhóc, cứ thích cá cược cơ, thua rồi đấy, mau nhà tiền ra đây! Thích đâu với anh hả, chú còn non lắm!”

Tôi...

Ngày thứ hai em tôi ở nhà, tôi thấy nick QQ của nó đổi thành: “Về nhà chán chết! Còn chán hơn ở trường.”

Tôi chạy ngay sang phòng nó, véo tai nó, nói: “Thế này còn chán không? Còn chán không?”

Em tôi kêu lên oai oái: “Bà chị mình giờ thành ác quỷ rồi!” Sau đó hét ầm lên gọi mẹ đến cứu.

Tôi ung dung đáp: “Có gào rách cổ họng cũng không có ai đến cứu đâu!”

Ngẩng đầu nhìn lên thấy Từ Vi Vũ đứng trước cửa từ lúc nào, anh bình thản nói: “Minh nên cứu ai nhỉ?”

Tối đó, tôi bị Từ Vi Vũ kéo vào phòng, anh tắm xong, nằm trên giường, áo hơi vén lên, ánh mắt quyến rũ, nói: “Thanh Khê, em cũng nói với anh câu: “Có gào rách cổ họng cũng không có ai đến cứu đâu!” đi!”

Thật là...

Em trai chẳng lúc nào ngồi yên trong nhà, chưa được vài ngày đã than thở người sắp mốc rồi, muốn đi ra ngoài, sau đó kéo tôi cùng đi dạo phố.

Nó nhìn ngang ngó dọc những cô gái xinh đẹp đi lại trên phố, rồi ngoái đầu nhìn tôi, sau đó lại nhìn gái đẹp, rồi lại ngoái đầu nhìn tôi, rồi lẩm bẩm một cách đầy nghi ngờ: “Sao Từ Vi Vũ lại có thể thích chị mình được nhỉ?”

“...”

Một buổi tối, cùng em trai và người yêu đi xem phim, em trai muốn xem “X”, người yêu nói: “Xem “Y” hay hơn.”

Tôi đề nghị: “Hay là xem “Z” đi!”

Cả hai đều nhất loạt đồng ý.

Hồi còn ở nước ngoài, Từ Vi Vũ chơi khá nhiều game.

Tên nhân vật trong game của anh là: Người đàn ông của Thanh Khê. Lúc tôi nhìn thấy cái tên ấy thì lạnh toát người.

Em trai tôi đòi chơi với anh vài ván game, vì ngoài đời không giết nổi anh nên muốn thực hiện ý định đó trong game cho đã.

“Chẳng qua... anh ta dùng tên của chị nên em không muốn giết thôi, nhưng nhìn thấy chữ “người đàn ông” phía sau thì ngứa mắt không chịu nổi!” Mỗi lần chơi game xong, em tôi lại gào lên một câu như vậy. Cuối cùng, có một hôm, không thể nhịn nổi nữa, nó điên tiết. “Từ Vi Vũ, anh có còn là đàn ông không hả? Sao lại đặt cái tên như vậy, đổi cho tôi nhờ!”

Từ Vi Vũ vẫn thản nhiên. “Anh là đàn ông, không thấy viết rõ ràng sao?”

Em trai: “Anh không thể dùng cái tên bình thường à?”

Vi Vũ: “Em nói cái tên “Thanh Khê” không bình thường à?”

Em trai: “Anh đừng có ngậm máu phun người! Tôi không nói tên chị tôi không bình thường! Aaaa, tức chết đi được, anh mới không bình thường ấy! Cả nhà anh đều không bình thường!”

Vi Vũ ngoảnh đầu lại nói với tôi: “Thanh Khê, em trai em nói nhà mình đều không bình thường, bây giờ anh là người nhà của em rồi, em nói xem có phải nó đang nói em không...?”

Em trai tức tím mặt. “Anh, anh, anh... Chị ơi!!!”

Cậu em trai đáng thương chưa từng bị ai bắt nạt của tôi lần nào cũng bị Từ Vi Vũ chọc cho tức đến nổi nhảy lên như con chơi chơi, đương nhiên nó cứ thua là muốn đánh, nhưng đánh thì lại thua. Tôi muốn nói với nó, nó không thể đấu lại được anh ấy đâu, vì anh ấy là loại người có thể nói với

ông bí thư nào đó của thành phố một câu rằng “kiểu tóc đẹp đấy” trong khi ông ta hói đầu, nghe nói bố của Vi Vũ đang đứng đó cũng phải “phì cười”.

Em trai ở nhà một thời gian rồi lại phải qua Mỹ, đến hôm cuối nó mới cảm thấy lưu luyến, trên QQ đổi lại là: “Không muốn đi!”

Nhưng cho dù không muốn cũng phải đi, ngày cuối cùng tiễn em ra sân bay, chàng trai cao hơn tôi hai cái đầu ôm chầm lấy tôi, mắt rung rung đỏ. “Chị ơi, em đi đây, chị phải nhớ em đấy!”

Tôi nói: “Sẽ nhớ mà”, sau đó nhắc nhở, “sang bên đó đừng có bắt chước sẫm hình, uống rượu đấy. Còn nhỏ mà rượu chè chỉ khiến người ta coi thường, mà lại chẳng học được điều gì tốt đẹp cả. Có đứa con gái nào tốt tính cũng có thể theo đuổi, nhưng đừng có quan hệ lung tung. Tóc mà dài thì cắt ngắn đi, để cho người ta nhìn thấy cái mắt của em. Học hành chăm chỉ, biết chăm sóc bản thân đấy!”

Em tôi tủi thân. “Chị còn lăm mồm hơn cả mẹ.”

Nhưng cả tôi và nó đều biết, ngoài nó ra, tôi chưa nói với ai nhiều thế bao giờ.

Em tôi trở lại trường học, gọi điện về hỏi: “Chị ơi, Vi Vũ có ở đây không?”

Tôi ngạc nhiên. “Em tìm anh ấy à, đợi chút.”

Em tôi cuống lên. “Ai nói là tìm anh ta! Em hỏi chị xem anh ta có ở đây không để còn nói chuyện với chị.”

Chẳng hiểu sao hai người đó lại không ưa nhau đến thế, tôi nói: “Sao vậy? Bây giờ anh ấy chắc đang lướt web trong phòng đọc sách.”

Em trai tôi như chớp lấy cơ hội, nói luôn: “Chị không cảm thấy chị và anh ta dính hôn thể là quá sớm à? Hơn nữa, chị không thấy người đó quá lưu manh sao? Chị ở bên anh ta chắc chắn sẽ thiệt thòi đấy.”

Tôi hỏi: “Lưu manh ở chỗ nào?”

Em trai vội vàng đáp: “Chị đợi chút, em gửi cái này cho chị xem.”

Sau hai phút, trong phòng đọc sách, Vi Vũ gọi tôi: “Thanh Khê, em vào đây đi.”

Tôi bước vào, hỏi đầy nghi hoặc: “Sao thế anh?”

Vi Vũ mỉm cười chỉ vào máy tính, trên QQ của tôi, màn hình hiển thị đoạn đối thoại em trai gửi.

Em trai: “Tôi nói cho anh biết, đừng có tưởng anh ở bên chị gái tôi là tôi sẽ gọi anh bằng anh!”

Từ Vi Vũ: “Không cần gọi anh, gọi luôn anh rể đi.”

Em trai: “Thèm vào!”

Từ Vi Vũ: “Không thèm cũng phải nuốt nước bọt.”

“Chị, chị xem đi, anh ta nói năng lưu manh thế còn gì! Tuyệt đối không phải là quân tử! Em thử nghiệm giúp chị rồi đấy!”

Tôi nghĩ thầm, em trai ơi, chị đây đã từng chứng kiến kiểu lưu manh hơn thế này nhiều...

Sau đó, tôi thấy Từ Vi Vũ nhắn lại một câu: “Anh giúp em chuyển lời đến chị em rồi, không phải cảm ơn anh đâu.”

“...”

Thật không biết hai người này khi nào mới hòa thuận đây.

Em tôi nói với tôi là nó đang học lái xe, hỏi tôi một vài bí quyết.

Tôi nói: “Các chế độ quy định ở bên này không giống bên đó.” Nói xong, tôi nghĩ tới Từ Vi Vũ hồi trước cũng học lái xe ở nước ngoài nên bảo em tôi: “Em có cần hỏi Vi Vũ không?”

Đối phương trả lời dứt khoát: “No!”

Tôi phì cười, tò mò hỏi: “Sao em lại không thích anh ấy?”

“Anh ta cũng có thích em đâu! Chị, chị không biết anh ta thâm độc thế nào đâu! Anh ta nói với em nếu không giành được học bổng thì thà đâm đầu vào đậu phụ chết đi cho rồi! Anh ta nghĩ học bổng dễ lấy thế sao? Chưa thử làm sao biết!”

Tôi thành thật mách: “Năm nào anh ấy cũng giành học bổng đấy.”

Em tôi sững sờ một hồi. “Anh ta không phải là người!”

Từ Vi Vũ vẫn luôn dựa vào vai tôi, lúc này mới “chà” một tiếng, sau đó nói: “Con nhà giàu.”

Tôi đẩy đẩy đầu của Vi Vũ, nhắc nhở anh: “Em là chị gái của con nhà giàu đấy.”

Em tôi ở đầu dây bên kia, nghi ngờ hỏi: “Chị, tên đó không phải ngồi bên cạnh chị đấy chứ?”

“Ừ.”

“Tên họ Từ kia, anh tiểu nhân thật đấy! Nghe trộm mà còn làm quân tử hả?”

Từ Vi Vũ giờ tay đón lấy điện thoại, tôi cũng vui vẻ đưa anh, nghe thấy anh thông thả, từ tốn nói: “Ta đây nói mình là quân tử lúc nào?”

“Thế thì đúng là tiểu nhân rồi!” (Tiểu nhân: người nhỏ)

“Hà hà, to hơn người cậu là cái chắc!” (Đại nhân: người to)

“... Đại nhân cái đầu anh ấy!”

“Câu này ta thích nghe, nói thêm mấy tiếng đại nhân nghe xem nào!”

Chắc chắn em tôi đang tức đến nổi giậm chân bình bịch, còn nghe thấy tiếng gào của nó qua điện thoại: “Mau đưa chị tôi nghe điện thoại! Tôi không muốn nói chuyện với loại người như anh!”

Tại sao hai người này cứ làm tôi nghĩ đến câu... yêu nhau lắm cắn nhau đau thế nhỉ?

Chương 7: Những lời ngọt ngào

Hôm qua vẽ tranh, chỉ vài nét tôi đã phác họa một chân dung con người, đó là bức tranh được vẽ bằng bút chì nên trông có vẻ âm đạm. Đột nhiên, tôi nổi hứng đề tựa vài câu cạnh bức tranh: “Anh không muốn nhìn thấy em, vậy em chỉ cần kiếp này được chết cùng anh, em không thể luân hồi, thế nên kiếp sau sẽ không thể tìm anh nữa.” Viết xong tôi còn cảm thấy rùng mình.

Sau đó, Từ Vi Vũ đọc được câu đề tựa này, anh nhìn chăm chăm bức tranh, sau đó nhìn tôi thật lâu, rồi nói: “Thế thì để anh đi tìm em.”

... Cái con người này, đúng là khả năng “rùng mình” còn giỏi hơn tôi!

Từ Vi Vũ ở nhà ngày càng giống tính một đứa trẻ, vì thế tôi nghi ngờ không biết ở ngoài anh có càng ngày càng lạnh lùng kiêu ngạo hay không nữa.

Buổi sáng, anh đập nát bát một con muỗi, ngồi trên giường lẩm bẩm: “Biết rằng em muốn gần bên anh nhưng anh buộc lòng phải giết em vì anh đã có người yêu rồi.”

“...”

Nhiều người bạn của tôi thường xuyên hỏi Vi Vũ các vấn đề liên quan đến kinh tế, thậm chí cả chuyện giá thịt hôm nay hay lượng mưa sang năm cũng mặt dày hỏi được.

Một người bạn cùng ký túc hội học đại học của tôi có lần hỏi: “Vi Vũ, có thể bơi trên sông Hoàng Hà không?”

Vi Vũ đáp: “Cô nghĩ không thông cái gì à?” (Nghĩ quần)

Cô bạn ngồi cùng bàn với tôi hồi học cấp ba, trước kia là cô gái khá trầm tĩnh nhưng giờ lại vô cùng hoạt bát. Cô hỏi Vi Vũ: “Vi Vũ, ông sống ở Đức lâu như vậy, chắc là biết rõ lắm nhỉ? Sau khi tốt nghiệp, tôi cũng muốn ra nước ngoài phát triển sự nghiệp, ông thấy nước Đức thế nào?”

Vi Vũ đáp: “Ở bên đó nếu không có mối bận tâm nào thì sống cũng ổn. Nhưng nếu có thì hơn cả địa ngục.”

Từ Vi Vũ chơi game. Tôi ở ngoài phòng khách xem ti vi, có lúc cũng vào phòng sách lấy đồ, nhân tiện đứng ở phía sau xem anh chơi.

Sau đó, anh ngẩng đầu lên nói với tôi: “Thanh Khê, em có thể đứng đứng sau anh được không?”

Tôi nghĩ, mình bị kỳ thị sao? Liên hỏi lại: “Tại sao?”

Anh ngại ngần đáp: “Quấy rối trái tim anh!”

“...”

Từ Vi Vũ rất hay nghiên cứu và hiểu biết nhiều về tình hình kinh tế, nên mỗi lần tụ tập bạn bè là lại có người hỏi anh: “Vi Vũ, ông nói xem tôi nên đầu tư cái gì cho an toàn và không bị lỗ, để cả đời sống vô lo vô nghĩ, được ăn ngon mặc đẹp?”

Buổi tụ tập lần đó, tôi cũng đi cùng anh, anh chỉ vào người đang ăn hoa quả là tôi rồi phán: “Cưới người vợ thế này, chẳng lỗ tí nào.”

Tôi... hôm đó chưa được ăn sáng, đói gần chết, cứ thế cầm cúi ăn nhưng ở đó lại chỉ có hoa quả, nước ngọt, hạt dưa, mà những đồ như nước ngọt thì càng uống càng đói.

Nhưng cũng coi như hôm đó tôi được “ăn đủ”.

Đám bạn của Từ Vi Vũ tự tổ chức đi du lịch, sau khi tập trung mọi người, trưởng đoàn thông báo: “Mọi người mang theo đồ dùng thiết yếu nhé, chúng ta xuất phát nào!”

Từ Vi Vũ quay lại nhìn tôi, mỉm cười, nói: “Đi nào, cô gái thiết yếu của anh!”

“...”

Ngày Thất Tịch. Từ Vi Vũ tặng tôi một chậu hoa, ngọt ngào nói: “Bông hồng có lẽ chỉ đẹp trong một ngày thôi, nhưng cây hồng ít nhất sống được một năm đấy. Năm sau anh sẽ tặng em một chậu hoa khác. Em xem, tình yêu của chúng ta sẽ luôn tươi đẹp và tràn đầy sức sống!”

Tôi hơi “rùng mình” và cũng hơi cảm động.

Ngày hôm sau, tôi thấy Từ Vi Vũ nhìn chậu hoa, lắc đầu chán nản.

“Sao mới một ngày mà mây đã rụng lá thê? Biết sớm thì tao đã mua xương rồng cho xong!”

“...”

Từ Vi Vũ nói về tên của tôi và anh.

Từ Vi Vũ: “Em xem, anh, Vi Vũ (mưa nhỏ), rơi xuống, chậm chậm sẽ hòa quện thành Thanh Khê (suối trong).”

Tôi ngẩn người, nói: “Đừng có mà giờ trò lưu manh!”

Từ Vi Vũ: “...”

Đây là lần nghiêm túc hiếm có của anh, hơn nữa đúng là rất lãng mạn, ngọt ngào.

Tôi thường không cẩn thận làm mình bị thương, tay và chân tôi từ nhỏ đến lớn không mấy khi là không bầm giập. Mấy hôm trước tôi bị trẹo chân, thế nào lại ảnh hưởng đến cả gân. Đến bệnh viện khám, bác sĩ bình thản nhìn tôi, nói: “Cô cũng biết cách trẹo chân đấy nhỉ?”

“...”

Trong lúc đó, Vi Vũ vẫn luôn lạnh lùng, đi mua thuốc, trả tiền viện phí, sau đó đến đón tôi.

Thực ra, tôi có thể tự đi được nhưng nhìn sắc mặt của anh, tôi đành ngoan ngoãn leo lên lưng anh.

Ra khỏi bệnh viện, người công tôi quả nhiên lên lớp cho tôi một bài: “Sao lại không cẩn thận thế? Đi bộ mà cũng bị trẹo chân, em là trẻ con lên ba à?”

Tôi rất mệt, chân lại đau, cả người ép sát vào lưng anh, nói: “Vi Vũ, em buồn ngủ!” Anh ngẩn ra một lúc rồi nói: “Thế em ngủ đi, để anh nói tiếp...”

Từ Vi Vũ đã từng nói không biết bao nhiêu lời ngọt ngào, nhưng nhiều khi những câu siêu ngốc của anh mới làm tôi cảm động.

Mấy hôm nay, vì cái chân đi lại bất tiện nên tôi đành phải ở nhà nghỉ ngơi, buổi tối ngủ cũng không ngon giấc. Từ Vi Vũ nằm bên cạnh nói: “Hay là để anh xoa bóp cho em nhé?”

Tôi đáp: “Không cần đâu, càng xoa bóp càng đau. Anh kể chuyện gì để đánh lạc hướng sự chú ý của em được không?”

Anh nghĩ ngợi một lát rồi bắt đầu nói: “Ngày xưa có một cậu bé, từ nhỏ đã đi đường hình chữ S đến trước mặt một cô bé, thế nên cô bé đó cứ nghĩ cậu ta đang thể hiện.”

Tôi: “Hi hi.”

“Em đừng có cười, người thật việc thật đấy, tí nữa chắc chắn sẽ làm em cảm động.” Rồi anh nghiêm túc kể tiếp: “Một lần, nhà cô bé có chuyện nên xin nghỉ học. Lúc tan học, cô giáo hỏi, ai ở gần nhà bạn xxx? - tức là nhà cô bé đó í - thì mang bài tập về nhà cho bạn. Cậu bé nghe thấy thế, lập tức giơ tay nói, em ạ, em ạ! Cả lớp đều cười âm lên, ha ha...”

Tôi nghi ngờ hỏi: “Nhà anh với nhà em không phải là ở phía nam và phía bắc sao?”

Từ Vi Vũ trờng mắt nhìn tôi. “Đang kể chuyện cơ mà.”

“Ặc... ừm, sau đó thì sao?”

Từ Vi Vũ tiếp tục kể: “Cậu bé chạy đến nhà cô bé gõ cửa, người ra mở cửa là mẹ cô bé. Cậu bé đó rất lo lắng, chào một tiếng “cô”, rồi nói: “Cháu đến đưa cho bạn xxx vở bài tập ạ.” Mẹ cô bé nói, bà cô bé bị ốm nên cô bé đến thăm bà, đang ở thôn dưới ấy. Mẹ cô bé hỏi cậu có muốn vào nhà ngồi đợi không, cô bé cũng sắp về rồi. Cậu bé hơi do dự, muốn gặp cô bé, nhưng lại xấu hổ. Cuối cùng cũng đánh liều vào nhà, ngồi đợi ở phòng khách. Mẹ cô bé đưa cho cậu một cốc nước hoa quả. Không biết có phải trùng hợp không, cốc sứ đựng nước quả cậu bé đang cầm trên tay đó có in tên của cô bé và một con búp bê hoạt hình, đây chắc chắn là cốc cô bé hay dùng. Sau khi phát hiện ra điều này, cậu bé mặt đỏ tía tai, cứ cầm cốc lên uống một ngụm là mặt lại đỏ thêm một phần. Không bao lâu thì cô bé về nhà. Một người họ hàng đưa cô bé về, vẻ mặt rất buồn bã, cô bé không nhìn thấy cậu bé, mà nếu nhìn thấy cũng chẳng để ý, thế nên chẳng nói lời nào đi thẳng lên tầng. Cậu bé ngơ ngẩn đứng đó, ánh mắt tràn ngập cô đơn, lạc lõng...”

Tôi nói: “Sao em chẳng nhớ gì cả?”

“Em nhớ được mới lạ!” Ai đó đã quên mất là mình đang kể chuyện.

Tôi cười, hỏi anh: “Thế sau đó thì sao?”

Từ Vi Vũ cảm hận nói: “Sau đó, cậu bé ấy trở về trong đau thương, tuyệt vọng!”

Tôi nói: “Chỉ có thể thôi à?”

Anh đứng phắt dậy. “Em còn muốn thế nào? Với một cậu bé thuần khiết như bạch tuyết, sự tổn thương ấy đã tàn nhẫn lắm rồi...” Oán hận là chính, xin an ủi là phụ.

Hình như chân tôi càng đau thêm thì phải...

Buổi tụ tập của nhóm bạn, mấy đứa ngồi ôn lại những kỷ niệm đáng nhớ nhất, đáng trân trọng nhất.

Đến lượt mình, tôi nói: “Bốn năm đại học là kỷ niệm khó quên nhất.”

Bạn thân tôi hỏi: “Không phải trong thời gian đó, Vi Vũ nhà bà không ở đây sao?”

Tôi: “...”

Từ Vi Vũ - kẻ đi theo ăn ké: “...”

Bạn thân: “...”

Mấy người khác cười âm lên. “Vi Vũ quả là đáng thương!”

Từ Vi Vũ buông ngay một câu: “Biển!”

Đến lượt Từ Vi Vũ, anh nói: “Mấy năm ở nước ngoài...”

Tôi thầm nghĩ, báo thù sao?

Từ Vi Vũ bổ sung thêm một câu: “... quả thực rất khó khăn!”

“...”

Tôi từ lúc không yêu anh, rồi yêu anh, đến yêu anh sâu sắc, có lẽ không có gì đáng ngạc nhiên.

Chương 8: Vấn đề quyền sở hữu

Lần trước, lúc Từ Vi Vũ đi công tác miền Bắc thì tôi đi gặp bạn. Họ đều dẫn theo người yêu, chỉ có tôi là đi một mình.

A lấy di động khoe ảnh chụp chiếc xe mà chồng mới mua cho. B cầm Iphone 5 lướt web, thỉnh thoảng chêm vào một câu. C ngồi lọt thỏm trong lòng người yêu, nũng nịu: Cung, bao giờ mới mua cho em một cái túi LV?

Tôi... nhìn cái điện thoại cũ kỹ, lạc hậu của mình, lặng lẽ ngồi uống nước, thỉnh thoảng bình luận một câu cho có vẻ. “Xe đẹp đấy.” “LV đắt lắm.”...

A dành chút thời gian hỏi tôi: “Thanh Khê, lão chồng của bà đâu rồi?”

Tôi nói đi công tác.

B tranh thủ: “Bà đưa di động tôi xem nào.”

Tôi đưa cho bạn.

C nói: “Khê à, đời con khác đi, bây giờ là thời đại nào rồi mà còn dùng con 09.”

Tôi nói, cái này dùng quen rồi, hơn nữa vẫn còn tận dụng được, chưa bị hỏng.

B “xì” lên một tiếng, phản bác: “Di động cũng giống đàn ông, không phải là hỏng hay không hỏng, điều quan trọng là có làm mình đẹp mặt hay không mà thôi.”

Vừa hay di động của tôi vang lên báo có tin nhắn, thật trùng hợp, đó là bức hình Từ Vi Vũ chụp lúc anh vừa bước ra khỏi nhà tắm (bình thường có

bao giờ gửi những thứ này đâu cơ chứ), ảnh chụp nuy, tóc ướn nhẹp, may mà chủ nhân vẫn có chút lí trí nên bên dưới còn quần chiếc khăn tắm.

Hôm đó, ABC nhất loạt bày tỏ ý kiến rằng Cố Thanh Khê cả đời này không nên đổi “di động” làm gì!

“...”

Bức ảnh sau đó được truyền tay nhau, mỗi đứa bạn tôi có một tấm, đứa nào cũng bảo: “Đây là người yêu của tao!”

Chuyện này cuối cùng cũng đến tai Từ Vi Vũ, anh hậm hực nói: “Sao anh có nhiều bạn gái thế mà ngay đến bản thân cũng không biết.”

Tôi lườm anh, mỉm cười hỏi lại: “Bây giờ biết rồi, cảm giác thế nào?”

Anh nói: “Anh thích chế độ một vợ một chồng!”

Từ Vi Vũ chơi rất thân với một nhóm bạn, lúc nào có thời gian rảnh rỗi lại đến tụ tập, tự xưng là Hội Đàn Ông.

Có một lần tụ tập cùng đám bạn ra ngoài ăn đồ nướng, Từ Vi Vũ cũng dẫn tôi theo, đến nơi đã bị mọi người vây xung quanh. Thực ra thì những người này tôi cũng quen, vì đó đều là bạn học của Vi Vũ, mà tôi học cùng trường với anh suốt.

Một anh bạn cười trêu tôi: “Thanh Khê, cô là người tình trong mộng từ nhỏ đến lớn của Vi Vũ đấy!”

Sau đó, anh ta kể chuyện ngày xưa. Những chuyện hồi ấy đều có mặt tôi, nhưng tôi chẳng nhớ gì cả. Anh ta kể, một lần tôi đi ngang qua hành lang lớp học của bọn họ, nhìn thấy Vi Vũ đang dán giấy gì đó, chỗ dán lại rất cao nên phải với lên. Tôi liền nói: “Để tớ đỡ cậu nhé?”

Vi Vũ quay lại nhìn tôi, xấu hổ lấp bắp: “Cậu đỡ tôi? Thế thì ra làm sao... nhưng... thôi cũng được.”

Tuy nhiên tôi lại đỡ... cái ghế dưới chân anh. Anh nghệt mặt ra hồi lâu, sau đó mới lặng lẽ quay lại tiếp tục dán giấy.

Tôi nghe anh bạn đó nói xong thì im lặng, hoàn toàn không nhớ gì về chuyện này.

Từ Vi Vũ nhin cười, ngón tay chọc chọc vào lưng tôi rồi trêu: “Tội lừa gạt tình cảm trẻ vị thành niên đấy nhé!”

“...” Thực sự tôi muốn nói, tại anh hay tưởng bở thì có!

Trước mặt tôi, cho dù Từ Vi Vũ có cời hết y phục nhảy múa thì mặt vẫn tỉnh bơ, nhưng ở bên ngoài vẻ mặt anh luôn “trâm ngâm lạnh lùng”. Chẳng thể nói đó là giả tạo vì thực sự bản chất con người anh vốn thâm trầm.

Thế nên khi nướng cánh gà, anh bình thản nhìn tôi, nói: “Thanh Khê, nướng chín một chút!”

Được thôi... nướng xong đưa qua cho anh, anh lại thản nhiên nói: “Anh muốn ăn ngô!”

Tôi chẳng nghĩ ngợi gì, hàng ngày anh vẫn thích giả vờ trêu tôi như thế nhưng người khác lại lấy làm lạ, trêu chọc: “Đừng có siêu ân ái nữa đi!”

Từ Vi Vũ phản bác: “Thế mà gọi là siêu ân ái à? Thế gọi là quyền sở hữu.”

Mấy người bạn anh tranh nhau thể hiện bất bình, Vi Vũ đúng thật là! Hoàn toàn nắm chủ quyền!

Vi Vũ liếc mắt nhìn bọn họ, nói: “Tôi thuộc quyền sở hữu của Cô Thanh Khê, tôi chỉ ăn đồ cô ấy nấu...”

“...”

Có thằng bạn nào rủ Từ Vi Vũ đi ăn nhậu, anh thường đáp: “Để tôi hỏi vợ đã.”

Sau đó, anh đi quanh nhà một vòng, tay cầm điện thoại rồi trả lời: “Vợ tôi bảo gần đây đồ ăn bên ngoài không vệ sinh, phải ở nhà ăn cơm.”

Tôi...

Có người hỏi anh: “Vi Vũ, bạn gái anh quản anh chặt lắm hả?”

Anh ung dung đáp: “Đương nhiên phải quản chặt rồi, thời đại này đàn ông tốt hiếm lắm, không quản chặt làm sao được?”

“Cũng phải! Anh Vũ văn võ song toàn, lại kiếm tiền giỏi, cái gì cũng biết. Chị dâu mà quản không chặt không chừng bị cô gái khác cướp mất ấy chứ.”

Từ Vi Vũ nói với giọng khinh bỉ: “Nào cậu có bị ảm không? Tôi nhất định phải để cô ấy quản chặt, cô ấy mà buông lỏng là tôi cảm thấy mất an toàn!”

“...”

Kiểu suy nghĩ gì thế không biết, sao tôi cứ cảm thấy Vi Vũ mới là người đầu óc có vấn đề nhỉ?

Nhiều lúc cảm thấy Từ Vi Vũ quả thật là người có suy nghĩ tạp nham, lộn xộn.

Có lần, anh nằm trên giường ôm tôi, rồi hỏi: “Thanh Khê, em có yêu anh không?”

Tôi đáp: “Yêu!”

Anh vặn vẹo: “Yêu nhiều không?”

Tôi sờ trán anh. “Bị sốt rồi à?”

Anh tủi thân quay người đi, một lúc sau quay lại ôm tôi, cười tủm tỉm. “Thanh Khê, anh có đẹp trai không?”

Tôi đáp: “Đẹp!”

Anh vội vàng hỏi: “Đẹp như thế nào?”

Tôi không biết hôm nay anh bị sao, liền đáp: “Rất đẹp trai!”

Anh vui vẻ, hỏi tiếp: “Em có thích trai đẹp không?”

Tôi nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Không thích!”

Tủi thân quay lưng đi, một lát sau nghĩ thế nào quay phắt lại, anh hậm hực nói: “Lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó, anh ở bên em bao lâu như vậy, cho dù anh là con gì, em cũng phải dắt theo đây!”

“...”

Cái người này dạo gần đây cực kỳ vô vị!

Chương 9: Tình bạn vĩnh hằng

Năm Từ Vi Vũ về nước, sau khi hai đũa chính thức quan hệ, anh mời bạn cùng phòng ký túc của tôi đi ăn.

Trưởng phòng của chúng tôi nhìn thấy Từ Vi Vũ, câu đầu tiên thốt ra là: “Tại sao tôi và ông không ở cùng một thôn nhỉ?”

Từ Vi Vũ lễ phép đáp: “Cho dù tôi và cô ở cùng một thôn, chúng ta cũng chỉ có thể là anh em.”

“...”

Sau đó, trưởng phòng có nhận xét về Từ Vi Vũ như sau: “Vừa có sự chín chắn của một người đàn ông, vừa có sự đáng yêu của một cậu bé!”

Chẳng biết cô ấy suy luận cái đó từ đâu ra.

Hai hôm trước, trưởng phòng hỏi đại học gửi tin nhắn cho tôi: Cuối cùng cũng có người yêu!

Một ngày sau lại gửi tin nhắn đến: Như một lẽ đương nhiên, tao lại thất tình rồi!

Hỏi cô bạn nguyên nhân về tình yêu chớp nhoáng này.

Cô đáp: Tao và anh ta yêu nhau vì anh ta biết bố tao làm quan, bố anh ta cũng làm quan, tuy chức vụ thấp hơn bố tao. Anh ta chia tay với tao vì biết bố tao là quan chống tham nhũng, có cần thiết vội vàng chứng minh bố anh ta là quan tham thế không nhỉ?!

“...”

Một người bạn học khác của tôi thời đại học rất thích phẫu thuật thẩm mỹ, trước đây cô ấy luôn tự xưng là “Người đẹp thẩm mỹ”, cô ấy nói với tôi là muốn theo đuổi chàng trai yêu thầm ngày xưa, để thỏa mãn giấc mộng thiếu nữ của mình.

Tôi nói: Chờ tin lành.

Hôm sau, cô ấy nói với tôi, đối phương đồng ý rồi!

Tôi nói chúc mừng.

Cô nói: “Nhưng tao không đồng ý.”

Tôi hỏi lí do, cô ấy thở dài đáp: “Ban đầu thì thấy đẹp hoàn hảo nhưng sau mới biết đầu thì to mà óc bằng quả nho.”

“...”

Người đẹp thẩm mỹ: “Khê à, tao lại muốn đi phẫu thuật thẩm mỹ!”

Trước đây Người đẹp đi phẫu thuật thẩm mỹ là vì muốn tỏ tình với chàng trai yêu thầm nhưng kém tuổi, sau đó cảm thấy suy nghĩ của bản thân năm đó thật ngốc nghếch, ngây thơ, thế nên chắc cô ấy lại nảy ra ý tưởng mới mẻ nào đó.

Tôi nói: “Lại nghĩ không thông à?”

Người đẹp: “Tao vừa soi gương rất lâu, phát hiện ra rằng cuộc đời này thật vô nghĩa.”

Tôi: “Đang yên lành, sao lại muốn hành hạ bản thân thế?”

Người đẹp: “...”

Tôi: “...”

Người đẹp: “Tao chỉ muốn tìm chút ánh sáng mặt trời thôi mà!”

Tôi: “... Sau đó mới phát hiện toàn là điểm đen à?” (Trên bề mặt của mặt trời thường xuất hiện điểm đen)

“...”

“...”

Thời gian gần đây tôi ở lì trong nhà, bạn bè rủ đi chơi đều từ chối hết. Lần này, cô bạn thân Lan Lan đi xem mặt, rủ tôi đi cùng. Cô nàng bảo muốn một người ít nói, thâm trầm như tôi làm nền cho người nhanh nhẹn, hoạt bát như cô, vóc dáng bình thường như của tôi sẽ làm nền cho dáng người mẫu cao mét bảy của cô. Tôi đồng ý, một phần cũng vì muốn gặp cô bạn nói chuyện.

Xem mặt xong xuôi, hôm sau Lan Lan gọi điện đến, giọng ỉu xìu nói không thành công. “Lí do từ chối vì anh ta thích một người con gái nhỏ nhắn, ngoan ngoãn cơ, hừ, tao không chê anh ta cao to đen hôi thì thôi!”

Cuối cùng, Lan Lan nói: “Khê, tao đoán anh ta thích mày.”

Tôi nói: “Vậy mày có bảo tao là gái đã có chồng chưa? Nhân tiện, tao hiền lành, nhỏ nhắn lắm à?”

Lan Lan: “Chẳng lẽ ý hấn chê tao béo? Hic, rớt nước mắt, chẳng phải tao bị mày “khích” giảm hấn mười cân rồi sao?”

Tôi bất giác nghĩ đến cô bạn một năm trước còn nặng sáu mươi cân, ôm lấy tôi than vãn: “Bao giờ tao mới còn bốn lăm cân hả mày?”

“Lan Lan, ngực mày đè lên tao đây.”

“Ngực tao còn đang ở bên dưới mà.”

“...”

Từ đó về sau, cô ấy quyết tâm hùng hực, mới nửa năm, từ sáu mươi cân giảm còn năm mươi cân.

Lan Lan: “Chẳng nhẽ tình yêu lại tỉ lệ nghịch với cân nặng ư?”

Tôi an ủi: “Mày nghĩ, liệu con lợn có thích con gà bé loét choắt không? Đương nhiên là nó vẫn thích con lợn đáng yêu, mập mập rồi.”

“Tại sao tao chẳng cảm nhận được tí tẹo sự an ủi nào thế? Tại sao? Cố Thanh Khê!”

“...”

Tôi rủ Trưởng phòng (ký túc đại học) đi shopping. Trên đường đi, điện thoại Trưởng phòng kêu vang, cô ấy liếc một cái, không nghe.

Tôi hỏi: “Sao lại không nghe?”

Trưởng phòng đáp: “Tiên phu[6], chẳng có gì để nói cả.”

[6]. Chồng cũ.

“...”

Không bao lâu thì có điện thoại của Từ Vi Vũ, lúc đó đầu óc tôi đang để đi đâu nên không chú ý, nhìn điện thoại hồi lâu.

Trưởng phòng hỏi: “Ai đấy?”

Tôi thuận miệng đáp: “Gian phu.”

Trưởng phòng ngẩn người, sau đó cười như chết đi sống lại.

Tôi muộn, Từ Vi Vũ đến đón tôi.

Trưởng phòng từ xa vẫy vẫy tay. “Gian phu Vũ! Ở đây!”

Vi Vũ bước đến, nhìn Trưởng phòng rồi lại nhìn tôi, hỏi: “Người này lại lên con à?”

Trưởng phòng cười khanh khách, người rung bần bật.

Trên đường về nhà, Từ Vi Vũ hỏi tôi: “Vừa nãy cô ấy gọi anh là gì?”

Tôi bình tĩnh đáp: “Thư phu[7].”

[7]. Anh rể.

Từ Vi Vũ “ò” một tiếng.

Sau đó, di động của Từ Vi Vũ báo có tin nhắn. Anh mở ra đọc, sau đó nhú mày, cười nói: “Gian phu đúng không?”

“...”

Tôi chỉ hồ đồ nhất thời thôi mà, Trưởng phòng, đừng có mang cái đấy ra đùa!

Một hôm lúc đang ăn tối, Trưởng phòng gọi điện đến, nói: “Lại chia tay rồi!”

Cô nàng này thay đàn ông như thay áo khiến tôi cũng không biết cô ấy bắt đầu yêu từ lúc nào.

Tôi vừa xới cơm, vừa quan tâm hỏi: “Làm sao mà chia tay?” Lần nào, cô ấy cũng có lí do chia tay rất quái đản khiến tôi không khỏi kinh ngạc.

Trưởng phòng: “Lúc tao mặc váy liền, hần mặc áo phong! Lúc tao mặc áo phong, hần diện com lê! Mẹ kiếp, tao cần răng mặc đồng phục ngân hàng, thì hần lại mặc áo phong, quần bò! Muốn chia tay thì cứ nói thẳng ra, lại còn bày đặt, thế là tao bye luôn!”

“...”

Một lần, trước khi đi nước ngoài, mấy đứa bạn thân có liên lạc với tôi, chủ yếu là gửi tin nhắn (rất dài), liệt kê danh sách mua mỹ phẩm. Tôi lần lượt trả lời từng đứa: Lần này đi châu Phi. Không thấy ai nhắn lại. Tôi rầu rầu, châu Phi có rất nhiều thứ đẹp, ngoài mỹ phẩm ra chẳng lẽ chúng mày không muốn thứ gì khác?

Người đẹp đại diện cho ý kiến của đồng đảo mọi người nhắn lại: Không.

Trưởng phòng tự nhiên nổi hứng rủ tôi đi ăn, tôi đồng ý, cô bạn nói muốn rủ thêm Lan Lan.

Lan Lan cách nhà tôi hai tiếng đi xe, cũng không xa lắm, lâu lắm rồi tôi không gặp cô ấy, thế nên gọi điện cho bạn. Lan Lan lập tức đáp: “Tuyệt quá, tới ngay đây! Cụ nội nó chứ, tao đang phải đi xem mặt đây này, chị em tốt, biết cứu người lúc nước sôi lửa bỏng.”

“...”

Lan Lan hình như bước về chỗ ngồi, chỉ vào điện thoại, nói: “Xin lỗi anh, chị gái em vừa sinh, em phải qua đó ngay.”

“...”

Sau đó, Trưởng phòng nói: “Hay là gọi cả Người đẹp nữa?”

Chẳng hiểu Trưởng phòng hôm nay lên cơn gì, Người đẹp đang ở tận miền Nam, nếu ngồi máy bay đến cũng... mất khoảng hai tiếng.

Tôi hỏi Trưởng phòng: “Hôm nay mà bị sao thế? Không phải gây họa gì chứ, muốn nói vài lời cuối cùng à?”

Trưởng phòng trừng mắt. “Chỉ là tối qua tao mơ gặp ác mộng, thấy bốn đứa bị truy sát, đứa bị chết, đứa thì bị thương nặng, buồn quá nên hôm nay nhất định phải nhìn thấy chúng mày còn sống lành lặn.”

“...”

Cuối cùng, tất nhiên Người đẹp không đến, lúc Lan Lan tới Trưởng phòng đang ở phòng khách chơi game điên cuồng.

Lan Lan vừa nhìn thấy đã hỏi: “Trưởng phòng, sao mà lại béo ra à?”

Trưởng phòng: “Công việc ở ngân hàng áp lực lớn quá.”

Lan Lan: “Áp lực lớn mà mà còn béo được?”

Trưởng phòng vừa giết địch, vừa nói: “Haizz, tao phát triển ngược mà.”

“...”

Mỗi lần tụ tập bạn bè là được một trận cười vỡ bụng.

Trong bữa cơm, Trưởng phòng hỏi Vi Vũ: “Vi Vũ, ở cơ quan ông có ai đẹp trai như ông không?”

Vi Vũ: “Không.”

Trưởng phòng thất vọng. “Gần bằng thì sao?”

Vi Vũ: “Không.”

Trưởng phòng tuyệt vọng. “Hơi xấu thì sao?”

Vi Vũ liếc nhìn cô. “Rốt cuộc bà muốn nói gì?”

Trưởng phòng cười dè. “Vi Vũ, có thể giới thiệu cho tôi một người không?”

Vi Vũ: “Không thích.”

Trưởng phòng: “Tại sao?”

Vi Vũ: “Không muốn hãm hại người khác.”

“...”

Bạn thân cấp ba: “Nhìn thấy ảnh chưa? Cái anh chàng mà mẹ tao rất hài lòng đấy còn bảo tao thử làm quen với anh ta xem sao. Tao dứt khoát không! Mà nhìn có giống người châu Phi không? Quá giống!”

Tôi: “Thực ra người châu Phi rất đẹp trai mà.”

Bạn thân: “Tao bị mẹ ép đến khô héo cả người rồi đây này. Hôm qua không chịu được nữa, tao gào lên, con không thích đàn ông, con thích phụ nữ!”

Tôi toát mồ hôi hột. “Mẹ mày chắc sợ chết khiếp nhỉ?”

Bạn thân: “Không mới lạ chứ, mẹ tao còn bình thân “ò” một tiếng, sau đó nói: “Thế con đi gặp anh ta xem sao, công việc của nó rất tốt..”, hoàn toàn không để ý đến lời tao nói.”

Tôi: “Thế mày định thế nào?”

Bạn thân: “Chắc là tao tự tử đây!”

Nhiều lúc cảm thấy những cô gái bị bắt ép đi gặp mặt quả thật khôn khổ, một bên là sự quan tâm của gia đình, một bên là sự kiên trì của bản thân, áp lực không cần nghĩ cũng hiểu.

Tôi thường nói với những người bạn đang rầu rĩ đó rằng, cứ thử chờ đợi xem sao, biết đâu một ngày nào đó người tình trong mộng sẽ đến. Lời tôi nói có sức thuyết phục không, bản thân chúng tôi đều rõ, đó chẳng qua chỉ là những lời an ủi. Nhưng tôi nghĩ, nếu vợ bừa một người nào đó để kết hôn, sau đó hối hận, chẳng thà chờ đợi thêm chút nữa, dù sao bạn cũng đã chờ đợi anh ta hai mươi mấy năm rồi.

Chương 10: Có một cô gái tên là Lan Lan

Lan Lan kể về lịch sử truyền kỳ của dòng họ nhà cô: “Bố tao được nhận làm con nuôi lúc bảy, tám tuổi, ông bà nhận nuôi bố tao lúc đó là quan lại quyền quý có tiếng trong vùng. Chậc, kỹ thuật đầu thai quá kém, may mà vớt vát được chiêu này!

Sau khi nhận nuôi bố, ông tao quyết tâm “rèn con từ thuở còn thơ”, có điều bố tao không có tướng làm một sách, học mấy năm trời mà chẳng biết gì, cuối cùng ông bà tao cũng bỏ cuộc, tự an ủi là sản nghiệp buôn bán trong nhà không cần học vấn cao cũng được. Nhưng trước khi cho bố tao tiếp quản nghề, ông bà bắt ông ấy ra ngoài học hỏi, rèn luyện, cho dù ở thời đại nào, không chịu được vất vả khổ sở thì cũng chẳng nên người, thế là bố tao vui sướng như được sỏ lông, bắt đầu ra ngoài làm ăn!

Bố tao nuôi lợn, nuôi ngọc trai, rồi hợp tác với người ta mở trang trại nuôi gà, hừ, toàn bắt đầu bằng nghề “nuôi” chứ! Đương nhiên là bố tao cũng đạt được thành tích nho nhỏ, nhưng ông bà tao lại coi đó là việc vớ vẩn! Ông bà bắt bố tao tạm biệt với nghề nuôi để về nhà, nhân tiện lần này cũng chuẩn bị sẵn con dâu cho bố tao!

Bố tao nghe thấy thế thì kinh ngạc, lấy vợ ư? Thời đại nào rồi mà còn bố mẹ đặt đâu con ngồi đấy! Không được, phải phản đối! Nhất là khi nó còn liên quan đến chuyện phòng the bật đèn hay tắt đèn sau này nữa. Thế là bố tao lập tức vội vàng quay về. Vừa nhìn thấy vợ mới, bố ngoan ngoãn quay sang bảo với ông tao: “Con hoàn toàn nghe theo lời cha!”

Sau đó thì có chị tao, rồi có tao. Lúc còn nhỏ tao cãi nhau với chị, lớn thêm chút thì cãi nhau với bố, học trung học còn tự xưng là Hitler, ngày nào cũng đi với bọn con trai dãi nắng dầm mưa. Buổi sáng thì gửi con dao bỏ dứa ở cửa hàng bán quà vặt ngoài trường học, buổi chiều tan học lấy con dao đó đi đánh chém nhau, thế mà vẫn không lỡ làng sự nghiệp học hành mới lạ. Thật khâm phục mình quá đi mất! Nhưng cuối cùng vẫn bị bố tao

phát hiện, mắng một trận toi bởi khói lửa, sau đó còn vác cả ti vi ném tao. Lúc đó tao nghĩ, duyên phận cha con đã cạn, nhưng đến lúc tao cầm màn hình vi tính ném ông thì mới cảm thấy cái duyên làm con gái ông vẫn chưa tận.

Lúc học đại học, tình cảm giữa hai bố con tao có thể coi là chuyển biến kinh ngạc, tao cần cái gì là bố cho cái đó. Chị tao đi lấy chồng, không có ai thừa kế sản nghiệp nên ông lo lắng, sốt ruột. Bà chị khôn nạn của tao chuồn nhanh thật đấy, bà ấy lấy một đại gia, sinh cho hấn hai nhóc xong thì bây giờ lại mơ ước cuộc sống ăn chơi nhảy múa giống tao. Bây giờ tao thăm rồi, tốt nghiệp xong phải sống chết quản cái sản nghiệp kéch xù ấy, hàng năm còn mấy lần phải đến tận công xưởng để trải nghiệm cuộc sống gian khổ ở đó.

Mùa đông năm ngoái, Người đẹp rủ tao đi Nhật tắm nước nóng, lúc đó tao đang phải ở trong công xưởng khiêng hàng, khiêng nhiều đến nổi mồ hôi chảy ướt đầm áo, có khác gì tắm xông hơi đâu. Bây giờ, mỗi tháng thu nhập của tao phải đến mười vạn tệ, là thu nhập cá nhân không phải của cả công ty đâu nhé, cũng trâu bò đấy chứ! Nhưng có ai biết, mỗi tháng tao tiêu chưa hết một nghìn tệ. Mẹ kiếp, ngày nào về nhà cũng mệt bã, đói quá thì bò đi tìm bánh mì gặm, sau đó nằm ngủ thẳng cẳng như chết, đợi ngày hôm sau lại bắt đầu một bi kịch mới. Chúng mày nói xem, sống như thế khác gì xuất gia đi tu!”

Trưởng phòng: “Chúng mày có cảm thấy trong lòng kể đau thương thống thiết đó ẩn chứa sự khoe khoang đắc ý không nhỉ?”

Lan Lan: “Khoe khoang cái con khỉ! Mày cứ đổi chỗ cho tao thì sẽ biết!”

Trưởng phòng: “Haizz, áp lực công việc ngân hàng của tao lớn lắm, mày không thấy tao lần nào cũng chèo kéo mày gửi tiền vào ngân hàng đấy sao, ha ha ha!”

Lan Lan: “Tuổi thanh xuân của ông đây còn mấy năm nữa đâu, tội gì mà lãng phí vào việc gia tăng những con số trong thẻ ngân hàng.”

Người đẹp: “Ôi, tuổi trẻ thật hạnh phúc, thế nên bây giờ tao muốn đi Hàn Quốc phẫu thuật một chuyến, đáng lẽ lúc đầu tao không nên làm ở trong nước mới phải.”

Trưởng phòng: “Mày đâu phải là siêu sao, làm gì phải gọt mặt trái xoan, cắt mắt hai mí, sau này đừng trách tao không quen biết mày.”

Lan Lan: “Ồ, bây giờ xem ra chỉ có Thanh Khê là sướng nhất! Chồng vừa đẹp trai có tài lại nghe lời vợ, công việc cũng nhẹ nhàng, gia đình thì hòa thuận.”

Trưởng phòng: “Thanh Khê đâu?”

Người đẹp: “Không phải lại ngủ đấy chứ?”

Thanh Khê: “... Tớ đang nghĩ, nếu so sánh khổ cực thì chẳng có gì mà đáng so cả. Còn có người sống khổ sở hơn chúng ta nhiều. Các cậu toàn là ăn no rồi việc, tốt nhất nên tắm rồi ngủ đi.”

Lan Lan: ...

Người đẹp: ...

Trưởng phòng: “Fuck[8], mày là đứa nào đấy?”

[8]. Câu chửi thề.

Thanh Khê: “Con gái con đứa, đừng có mở miệng ra là “fuck”, bọn đàn ông mới có quyền này.”

Lan Lan: "... Vi Vũ?"

Người đẹp: ^_^

Trưởng phòng: "... Vi... Vi Vũ, không phải ông đi công tác ở miền Nam à? Sao về nhanh thế, ha ha ha!"

Thanh Khê: ...

Lúc tôi bước vào phòng, Từ Vi Vũ đang ngồi trước máy tính, quay sang ôm chầm lấy tôi. "May mà cung của anh không gần mực thì đen!"

Lan Lan là cô gái rất nóng tính, chỉ cần gặp chút chuyện là lại gọi điện phàn nàn với tôi, ví dụ như: "Bố tao mùa đông năm ngoái đi tắm ở nhà tắm công cộng, để chiếc đồng hồ vàng trong tủ đựng đồ bị kẻ gian lấy mất, năm nay ông không cam lòng, đích thân bay đến Hồng Kông mua một chiếc đồng hồ vàng còn lóng lánh hơn. Lần nào ra khỏi nhà cũng hận không thể đeo nó lên trán. Cũng vừa nãy thôi, lão ấy (chính là bố cô) quên chiếc đồng hồ chết tiệt ở chỗ nào, bản thân thì ngồi nhà hàng ăn tiệc, bắt tao đang làm ở công ty phải đi tìm hộ. Tao tìm khắp nơi mà không thấy, thế là ông già mắng cho một trận. Hóa ra, ông già ngu kiêu gì đập rơi chiếc đồng hồ xuống đất, buổi sáng cô phục vụ dọn dẹp, lau nhà vô tình đẩy chiếc đồng hồ đó vào gầm giường. Ông già trở về ôm khư khư chiếc đồng hồ trong lòng, lải nhải... Mẹ kiếp, tao cứ tưởng ông già đánh mất đứa con riêng chứ!"

Tôi: "..."

Tôi đã từng phải "chịu trận" khi ở nhà Lan Lan vài ngày.

Chỉ có thể nói rằng, giữa đại gia và dân thường đúng là có cách biệt rất lớn. Lan Lan sống một mình, bố mẹ cô sống ở nơi khác, thỉnh thoảng cô mới đến chỗ bố mẹ để thể hiện tí tình cảm gia đình.

Chỗ Lan Lan ở có hai cô giúp việc theo giờ, cứ cách một ngày lại đến dọn dẹp vệ sinh một lần. Họ không có chìa khóa, nên hôm nào đến quét dọn là đúng sáu giờ sáng lại nghe họ gọi toáng lên: “Cháu ơi, xuống mở cửa! Cháu ơi, mở cửa!”

Lần nào tôi cũng bị tiếng gọi của họ làm giật nảy mình bật dậy, lật đật chạy ra mở cửa.

Dù sao ở nhà Lan Lan, tôi cũng không ngủ ngon.

Thêm nữa, bố của Lan Lan cũng hay hẹn chúng tôi đi ăn cơm, nơi hẹn luôn là phòng bao riêng và trong lòng ông lúc nào cũng đang ôm ấp một cô gái trẻ đẹp. Lần đầu tiên nhìn thấy, tôi có chút ngỡ ngàng.

Lan Lan lại rất bình thản, cô ấy nói: “Một người trả tiền, một người trả sức, rất công bằng mà.”

Sau đó, Lan Lan nói với tôi, ban đầu cô ấy cũng cảm thấy ngỡ ngàng, đẽ ý, nhưng sau khi biết mẹ cô cũng không tỏ thái độ gì, cô cũng không quan tâm nữa. So với việc coi thường ông bố già của mình thì cô đồng cảm với cô gái trẻ kia hơn. Có điều thấy những cô gái đó rất tự nhiên vui vẻ, cô không thể không tin rằng mọi chuyện xảy ra trên thế giới này đều có lí do riêng của nó.

Lan Lan: “Cho dù nát như tương thì cũng có nguyên nhân cả đấy.”

Vì thế, tuần này Lan Lan lại rủ tôi đến nhà cô ấy ở hai ngày, tôi kiên quyết từ chối.

Lan Lan: “Bà chị ơi, cho bà chị hưởng thụ sơn hào hải vị, làm đẹp, shopping mà không muốn à? Bao trọn gói, phục vụ chu đáo nhé!”

Tôi nói: “Có thể tính ra tiền mặt, gửi cho tao không, dạo này tao đang thiếu tiền.”

“...”

Lan Lan nói: “Thế lão nhà mày đâu?”

Tôi: “Mấy hôm nay ai cũng hỏi lão nhà tao đâu? Hừ, tạm thời không dùng đến.”

Lan Lan cười dè. “Dùng được ở trên giường là ổn.”

Tôi: “Ừm, hai hôm nay lão ấy nằm đất.”

“...”

Lần đầu tiên nhìn thấy Lan Lan ở trường đại học, đúng là Hitler giáng trần, toàn thân đặng đặng sát khí đến nỗi trong một thời gian dài không ai dám bắt chuyện với cô. Lan Lan và tôi có thể thân nhau được cũng là một chuyện kỳ lạ. Tôi thuộc loại “chậm nóng”, còn Lan Lan lại thuộc tuýp người lạnh lùng, táo bạo, hai người như vậy, trên lí thuyết rất khó có thể làm bạn với nhau. Sau này, Lan Lan bảo nghiệt duyên của hai đứa bắt đầu là do tôi, Cố Thanh Khê, người chuyên vào ký túc muộ nhất nhưng lại là người đầu tiên nói chuyện với nó, hơn nữa còn nói năng dịu dàng, ngọt ngào nữa chứ. Sau đó thấy cô ấy thường xuyên không ăn cơm nên tôi còn mang về cho một suất, lúc đó tôi cứ nghĩ cô ấy không có tiền mua cơm, nào ngờ sau này mới biết sống cạnh đại gia.

Chính vì điều này mà mấy năm sau, bất cứ hoạt động gì tổ chức trong phòng, Trưởng phòng đều nói với tôi: “Thanh Khê, hôm nay chúng ta đi ăn đại tiệc. Mày hỏi Lan Lan xem có đi không?”

Tôi nói: “Sao mày không tự đi mà hỏi?”

Trưởng phòng: “Chúng tao mà hỏi, nó coi như gió thổi qua tai, nhưng mà mà hỏi là nó đi ngay, có khi còn được món hời lớn.”

Hoặc có khi lớp trưởng nói: “Cô Thanh Khê, cậu nói với Trang Lan Lan một tiếng nhé, về chuyện này, chuyện này...”

Tôi bực mình bảo: “Cậu ta ngồi ngay sau tôi, sao cậu không tự đi mà nói?”

Lớp trưởng: “... Tớ không dám.”

Tôi: “...”

Trong nhiều buổi họp lớp, thầy hướng dẫn hoặc cán bộ lớp đứng ở trên bục nói, nói xong thì phát bài hoặc thông báo gì đó, bảo bạn nào đẩy lên lấy, Trưởng phòng đã ngủ gật từ lâu, Người đẹp đang nghe nhạc, tôi thì lười đi, nên vỗ vào đầu Lan Lan bảo: “Lên lấy đi mà!”

Lan Lan đứng dậy đi lấy, bạn nữ ngồi bàn sau nhào người lên, ngạc nhiên. “Thanh Khê, cậu dám bảo Lan Lan đi lấy đồ cơ à?”

Lan Lan rất đáng sợ sao? Tôi lại luôn cảm thấy chẳng qua cô ấy chỉ là người không giỏi diễn đạt thôi. Đương nhiên, sau khi tôi nói chuyện này với nó, không có gì bất ngờ khi nó khinh bỉ nói: “Vớ vẩn, tao để ý đến bọn nó làm gì.”

Quan hệ giữa Lan Lan và Trưởng phòng lúc đầu cũng không tốt, không biết có phải do tính cách không hợp hay không? Trưởng phòng là người miệng hùm gan sứa, theo cách nói của Lan Lan là: “Lúc gào thì giọng to nhất, động tí là chửi thề, nhưng nếu phải chạy thì đảm bảo là chạy nhanh nhất. Nếu có chiến tranh, mà phải chạy lên trước giết giặc, chắc chắn nó sẽ vừa hô “xung phong” vừa chạy ngược lại.”

Lan Lan lại hoàn toàn không giống Trương phòng, chỉ cần bạn không chạm đến ranh giới cuối cùng của cô ấy, cô ấy sẽ nhường nhịn, nhưng nếu không may chạm vào thì cô ấy sẽ đánh, cho dù hậu quả thế nào cũng không cần biết.

Lần đầu tiên tôi thấy Lan Lan đánh nhau là năm thứ hai, mấy đứa con gái chúng tôi ra ngoài ăn cơm, trên đường đi, có mấy thanh niên nhìn thấy chúng tôi liền huýt sáo trêu chọc, rất ra vẻ ta đây. Lúc đó tay tôi đang cầm que kem ăn dở, một trong số đó nói với tôi bằng giọng đùa bỡn: “Mút kem ngon không em?”

Chúng tôi đi được mấy bước mới nhận ra mình đang bị nói đùa.

Lan lan quay lại đập mạnh một phát vào người thanh niên vừa nói câu đó. Hắn ta ngã lã ra đất, còn bị cô ấy đập tiếp vài cái nữa.

Những người xung quanh chưa kịp phản ứng thì thanh niên đó đã bật dậy chửi bới loạn xạ. Lan Lan định xông vào thì Trương phòng đã ngăn lại. “Được rồi, được rồi!” Mấy người bạn của đối phương cũng ngăn thanh niên đó lại. May mà còn có lí trí, không xông vào đánh nhau.

Cuối cùng, Lan Lan chỉ cười lạnh, nói một câu: “Tha cho người lần này, lần sau mà còn nói lung tung bà đây cho tàn phế!”

Quả là mạnh mẽ.

Lớp trưởng có tình cảm mờ ám với Lan Lan.

Lớp trưởng là một chàng trai cao gầy, tính cách hoạt bát, nho nhã.

Cậu ta có tình cảm với Lan Lan nhưng lại không dám bày tỏ, thế nên thường xuyên nói chuyện vòng vo với tôi, nhưng thường là ông nói gà bà

nói vẹt... Vì thế, lớp trưởng nhiệt tình cởi mở nói chuyện với tôi được nửa năm, cuối cùng chạy đến ôm chân cầu xin Trưởng phòng. Trưởng phòng nói thẳng với cậu ta: “Fuck, ông thích Lan Lan thì thà thích tôi còn hơn!”

Sau đó, nghe nói lớp trưởng có đi tìm Người đẹp, nhưng lúc đó Người đẹp đang mải mê với ca sĩ nhạc đồng quê Mỹ, truyện tranh Nhật Bản, tiểu thuyết ngôn tình Trung Quốc và bí mật phẫu thuật thẩm mỹ của Hàn Quốc..., thế nên lớp trưởng đành tay không ra về.

Sau đó thế nào tôi cũng không chú ý lắm. Hình như tình cảm của họ không thành, vì Lan Lan vẫn đi ăn cơm với tôi như thường lệ.

Có lần trên đường đi, chúng tôi cũng “tình cờ” gặp lớp trưởng, cách xa khoảng năm mươi mét, anh chàng đã mỉm cười rạng rỡ, vẫy vẫy tay, ánh mắt nhìn Lan Lan không chớp. Nhưng cô nàng Lan Lan này đi đường hay cúi đầu, đương nhiên chẳng để ý đến nụ cười đang dần cứng đờ trên khuôn mặt của lớp trưởng, cũng chẳng đáp lại, thế nên có lúc tôi đành cười đáp lại anh ta.

Sau khi tốt nghiệp, trong một lần vào QQ, lớp trưởng hỏi tôi: “Dạo này Lan Lan thế nào rồi? Cô ấy vẫn ổn chứ, chắc là có người yêu rồi đúng không?”

Lần đầu tiên, tôi nói với anh ta một cách nghiêm túc: “Thực ra, nếu cậu thích cô ấy, muốn ở bên cô ấy thì tại sao không trực tiếp bày tỏ với cô ấy. Lan Lan là người thẳng thắn, cởi mở, không thích vòng vo. Tớ sẽ không vì cậu nói là cậu nhớ cô ấy, mà đi nói cho cô ấy biết là cậu có tình cảm như thế nào đâu. Suy nghĩ của Lan Lan thế nào tớ cũng không muốn can dự vào. Cô ấy có ý với cậu hay không, cậu nên tự đi hỏi cô ấy. Tớ chỉ có thể nói cho cậu biết một câu, bây giờ Lan Lan vẫn một mình.”

Lời tôi nói quả thật vô tình, nhưng chuyện tình cảm rõ ràng là của hai người, dù có bao nhiêu người tán thành, ghép đôi nhưng nếu không hợp thì

cuối cùng vẫn không hợp, có khi còn làm người ta khó xử. Chỉ hi vọng nếu yêu nhau sẽ sớm được ở bên nhau!

Mấy hôm nay toàn nghĩ đến chuyện của Lan Lan, tôi liền hỏi Vi Vũ: “Đàn ông các anh thích làm chuyện vòng vo, quanh co à?”

“Chưa chắc,” Vi Vũ cười dè. “Anh thích làm trực tiếp!”

Tôi đẩy đầu anh đang áp vào ngực mình, nói: “Lúc trước theo đuổi em, không phải anh cũng mập mờ đấy sao?”

Vi Vũ trừng mắt. “Mập mờ? Anh bày tỏ rõ ràng như thế, dùng sức như thế... Lúc chúng ta học cùng lớp, không phải mỗi lần đi qua em, anh đều đụng vào em sao? Khi học khác lớp, không phải anh luôn gửi “tình thư” cho em còn gì? Có lúc nào là mập mờ hả? Em nói đi, nói đi!” Sau đó, anh bắt đầu làm ra vẻ đau đớn tột cùng, thấy tôi không có phản ứng gì, cuối cùng vùi đầu vào chăn rên rỉ: “Anh đi chết đây!”

“...” Đúng là trên đời này, chẳng có phiến lá nào giống phiến lá nào, mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh.

Hôm sau, Lan Lan gọi điện cho tôi nói về chuyện của lớp trưởng. Tôi hỏi kết quả thế nào, cô nói: “Trời nam đất bắc, môn không đăng hộ không đối, cho dù có lòng cũng chẳng có sức!”

Lúc Lan Lan nói câu không môn đăng hộ đối, cô có vẻ hơi buồn, cô nói nếu bố cô còn sống thì chẳng dám nghĩ đến chuyện này. “Tao đã biết từ lâu, thế nên ngay từ đầu cứ dứt khoát cho xong.”

Chương 11: Bệnh ảo tưởng

Trình độ ảo tưởng của Từ Vi Vũ thì tôi đã được lĩnh giáo từ lâu nhưng nói thật so với bạn cùng phòng thời đại học của tôi thì anh còn kém xa.

1. Ảo tưởng đàn ông.

Thời còn học đại học, chủ đề muôn thuở của chúng tôi là: tiền, bao gồm cướp ngân hàng, lá số tử vi, số số; đàn ông, bao gồm hiện thực và ảo tưởng; xuyên không, bao gồm thời đại kỷ Jura, năm 2012 đi cứu thế giới như thế nào.

Chuyện ghi chép đầu tiên là đàn ông.

Trong phòng chúng tôi, chủ đề về đàn ông luôn được bắt đầu từ Trưởng phòng.

Mỗi khi nghĩ đến, nó lại nằm lăn ra giường, dang hai tay hai chân, sau đó gào lên: “Lan Lan, mang giai lên!”

Đủ kiểu thô tục.

Lan Lan vẫn đang chơi game, đầu không ngẩng lên, hỏi: “Lần này thích khâu vị gì?”

Trưởng phòng: “Thư sinh.”

Lan Lan: “Ok! Một thư sinh, giường số bốn!”

Thế này đã tốt, có nhiều lúc đang đi trên đường, Trưởng phòng đột nhiên chỉ vào bóng người phía trước, phấn khích. “Phía trước, anh phía trước, tao muốn anh phía trước!”

Chắc hẳn đó là vẻ mặt khả ố nhất và giọng điệu thô tục nhất mà tôi từng gặp.

Người đẹp: “Giai này cũng được đấy chứ.”

Lan Lan: “Ừm, thế để Thanh Khê đi khảo sát nhé. Nếu được thì ra tay liền. Trưởng phòng, hàng đặc biệt giá đắt gấp ba đấy.”

Trưởng phòng: “Yên tâm, chị đây có tiền!”

Tôi: “Sao tao lại phải đi xung phong?”

Lan Lan: “Vì cảm giác tồn tại của mày tương đối thấp.”

Tôi: “...”

Lan Lan: “Mày xem đi, Người đẹp không trang điểm giống quý thì không ra khỏi phòng, Trưởng phòng lại quá thô tục, còn tao sát khí quá nặng. Còn mày, lực tấn công kém, hình dáng cũng thường thường bậc trung, khí chất ôn hòa, cho dù có lượn lờ quanh anh ta hai vòng anh ta cũng chưa chắc chú ý đến mày, thế nên yên tâm, đi đi!”

Tôi: “...”

Người đẹp: “Hay là tao đánh hấn bất tỉnh nhân sự, sau đó Lan Lan lôi về phòng?”

Trưởng phòng: “Còn tao nằm trên giường đợi, hí hí!”

Lan Lan: “Quay lại! Trưởng phòng, người đó khá cao to, dự là không kéo về được, bàn bạc thế này, mày có thể giải quyết ở bên ngoài không? Cùng lắm thì giảm giá năm mươi phần trăm.”

Trưởng phòng ngượng nghịu. “Đánh chén ở ngoài? Thế không hay lắm, người ta là tiêu thư yếu điệu thực nữ thế này.”

Lan Lan: “Ừm, thôi được rồi, đại thực nữ, đến nước này thì phải bảo Thanh Khê giúp một tay mới được.”

Tôi: ...

Lan Lan: “Yên tâm đi Khê, tí nữa tặng thêm tiền công cho mày!”

Chiến dịch bắt đầu, nửa thật nửa giả. Tôi phải bước lên phía trước, nghe xem họ nói gì, tốt nhất là thám thính xem anh ta tên gì, rồi quay lại báo cáo, nhiệm vụ coi như hoàn thành.

Kết quả là tôi - cho dù có lượn hai vòng trước mặt anh ta cũng không bị chú ý - mới bước đến cách người đó khoảng mười mét, người đó đã quay đầu lại nhìn tôi, sau đó cứ nhìn chăm chăm. Tôi định giả vờ như không biết gì đi vòng qua anh ta, anh ta liền chào tôi: “Hi, Cố Thanh Khê, cậu lên lớp à?”

“Không... vừa tan học.”

“Ồ, tớ phải lên lớp đây, có thời gian đi ăn cơm nhé!”

“... Được thôi.”

Sau đó, anh ta bá vai bá cổ đi cùng với bạn, còn tôi bị đám Trưởng phòng chạy đến hỏi: “Đó là ai vậy? Thanh Khê, mày quen à?”

“Tao không quen.”

Người này, đến tận hôm nay tôi vẫn không nhớ ra được là ai.

2. Áo tưởng xuyên không.

Trưởng phòng: “Thời đại ngày nay, xuyên không kiểu gì mà hết rơi xuống hoàng cung, lại chui vào lô cốt, chán chết đi được! Nếu có thể chọn, tao muốn xuyên không đến thời đại khủng long!”

Lan Lan đang iu xiù bồng hào hứng hẳn lên. “Cái này được đấy, tao thích! Lúc nào đi, để tao còn chuẩn bị.”

Người đẹp thắm mỹ: “Tao muốn mang ít kem chống nắng, mang theo ô nữa. À, còn cả lều, mỹ phẩm, kem dưỡng da nữa.”

Trưởng phòng: “Ồ đó toàn là khủng long, khủng long thật đấy, ai thèm để ý đến cái mặt của mày.”

Tôi: “Tao có thể không đi không... tuần sau thi cấp sáu rồi.”

Trưởng phòng: “Cấp sáu quan trọng hay khủng long quan trọng?”

Hai cái này so sánh được với nhau à?

Cuối cùng, vẫn phải xuyên không.

Sa mạc này, điều hâu này, gò cát này, nắng nóng hầm hập này, khắp nơi đều là cảnh hoang tàn này.

Ai chọn đấy?

Trưởng phòng: “Tao chọn đấy, đương nhiên phải chọn cái gì thử thách một chút. Lẽ nào chọn một nơi non xanh nước biếc, rồi cùng hát với con khủng long bạo chúa là: “Em chỉ ngưỡng mộ khủng long, không ngưỡng mộ tiên nữ, u u u” à?”

Lan Lan: “Bà chị, bà cũng đều quá thể đấy!”

Người đẹp thâm mỹ: “Thôi được rồi, đến cũng đến rồi. Ở bên kia có cái hang đá, chúng ta qua đó xem có thể làm ổ được không?”

Người đẹp kéo cái va li màu hồng, nho nhã bước đi. Tôi đặt chiếc ba lô xuống, bên trong đựng toàn đồ ăn và một bài kiểm tra cấp sáu.

Tôi: “Tiếp theo thì làm gì?”

Trưởng phòng lấy kính viễn vọng quan sát. “Sao không có khủng long nhỉ? Bên đó hình như là dốc núi, tao đi xem sao, Thanh Khê, mày có muốn đi cùng không?”

“Tao mệt lắm, ngồi nghỉ một lát đây, chúng mày đi đi.” Tôi vội vàng ngồi xuống dưới bóng râm một tảng đá to.

Trưởng phòng: “Mày vừa đến mà đã kêu mệt? Được rồi, tao đi cùng với Lan Lan, mày đừng có đi lung tung đấy. Oa ha ha, mình chắc chắn là người đầu tiên gặp khủng long!”

Lan Lan đưa hành lý của cô ấy cho tôi, Trưởng phòng cũng chỉ mang theo một mã tấu, kính viễn vọng và chiếc đèn pin.

Tôi ngồi xuống nhìn xung quanh, cảm thấy vô cùng hoang vu, vắng vẻ.

Do đó, tôi bắt đầu làm đề thi...

N phút sau.

Tôi nhìn thấy Lan Lan chạy như bay về phía mình, đằng sau bụi đất mù mịt.

Lan Lan: “Thanh Khê! Có trai đẹp!”

Tôi không nhìn nổi chữ thề, cắt đứt trò ảo tưởng.

“Trưởng phòng, không phải mày chê trai đẹp, lặn lội đến sa mạc là để tìm gặp khủng long sao?”

Trưởng phòng nằm nghiêng nho nhã trên giường, để vòng ba chồng về phía tôi.

“Haizz, tao nghĩ rồi, không có giai không xong, cho dù ở thời đại khủng long đi nữa. Hơn nữa, có thể họ cũng đi theo đoàn đến xem khủng long như chúng ta, gặp cũng là chuyện bình thường ở huyện mà.”

Được thôi, làm bài tập cấp sáu trên sa mạc hay trên bàn học, thực sự cũng chẳng khác nhau là mấy.

Trở về sa mạc, tiếp tục ảo tưởng.

Lan Lan thở hắt hắt, chỉ tay về phía sườn dốc. “Vừa nãy tao cùng Trưởng phòng đến sườn dốc thì nhìn thấy có người đang bị khủng long bay tấn công. Tao và Trưởng phòng vô cùng kinh ngạc, thứ nhất, có khủng long thật; thứ hai có người; thứ ba người đó lại là trai đẹp! Sau đó, Trưởng phòng nhanh chóng lấy ra đèn pin, chiếu vào khủng long, cứ chiếu đến con nào là chết con đó, cứu được cả một tập đoàn trai đẹp. Tình hình tạm thời như vậy, tao chạy trước về nói với mày, tiếp theo nên làm thế nào?”

Tôi: “Đợi chút, đó không phải... chỉ là cái đèn pin thôi sao?”

Lan Lan: “Trưởng phòng nói đó là súng laser giả đèn pin, còn gọi là đèn pin tia laser... Thanh Khê, mày làm sao đấy? Không sao chứ?”

“Không biết tại sao, tao đột nhiên cảm thấy khó chịu, buồn nôn.”

“Mang thai rồi? Làm thế nào, làm thế nào đây? Vi Vũ bây giờ vẫn còn ở Đức hàng tỉ năm mới về. Làm thế nào liên lạc được với cậu ta?”

“...”

Lúc tôi trở về, Người đẹp đã dọn dẹp hang đá sạch sẽ (ở bên trong vốn rất khô ráo). Cô ấy dựng lều, bên cạnh trái ga giường màu hồng làm chiếu. Phía trước còn xếp mấy cái ghế nhỏ bên trên còn có một cây nến đang thắp và Người đẹp thì đang nằm trên ga trái giường tập yoga.

Đột nhiên lại có cảm giác đang trở về thực tại.

Quả nhiên, Trưởng phòng lập tức có vẻ mặt hăm hăm, xuyên không quay trở lại. “Người đẹp, mày có cần tập yoga vào lúc này không? Bây giờ chúng ta đang ở thời đại khủng long đấy. Thời đại khủng long! Phiền mày diễn chuyên nghiệp chút được không?”

Người đẹp vừa sơn móng tay, vừa nói: “Tao chẳng biết làm gì cả, thế mày bảo tao làm gì bây giờ?”

Lan Lan: “Ôi dào sếp, so với Thanh Khê luyện thi tiếng Anh cấp sáu ở sa mạc thì Người đẹp làm thế còn chuyên nghiệp chán!”

Tôi: “...”

Trưởng phòng chỉ hận rèn sắt không thành kim, cuối cùng nghiền răng trèo trẹo. “Được rồi, cùng tao quay về, tiếp tục ảo tưởng!”

Trưởng phòng giả bộ vừa trở về hang, khí thế hùng hục. “Các chị em, nghe kỹ đây! Vừa nãy tao đã cùng với đoàn trai đẹp ở dốc núi bên kia kết tình hữu nghị, từ nay trở đi chúng ta có thể hoạt động bí mật, ngầm liên lạc

với bọn họ. Sau này có thời gian có thể hẹn họ đi xem khủng long, thỉnh thoảng cũng có thể chơi trò đuổi bắt trên sa mạc.”

Giây tiếp theo, Trương phòng đã tưởng tượng ở trên vùng sa mạc, có ánh chiều tà, có cát vàng, có nam có nữ, có khủng long như một cảnh quay chậm.

Trương phòng: “A ha ha ha, đến bắt em đi... đến bắt em đi... a ha ha ha... Anh không đuổi kịp em đâu, anh không đuổi kịp em đâu.”

Lan Lan nhìn ngứa mắt quá, nói: “Trương phòng, sau lưng mày có con rồng phun lửa kia, cẩn thận! Oái, sao lại bị cháy đen thui thế kia!”

Trương phòng: “...”

3. Áo tưởng cướp ngân hàng.

Lúc còn học đại học, chúng tôi đã nhiều lần tưởng tượng đi cướp ngân hàng, nhưng khổ nỗi mỗi lần cả bọn định đi thì lại có người đến nên kế hoạch coi như phá sản. Lần này, Trương phòng lại quyết định cướp ngân hàng lần nữa. Lúc phân công nhiệm vụ, có đưa đề nghị, lần này để Thanh Khê đứng ở ngoài canh gác.

Trương phòng: “Nào mày có bị teo không đấy! Bảo Thanh Khê canh gác, chắc chắn năm phút sau là tâm hồn nó lại bay lượn đi đâu rồi, làm sao tin được.”

Người đẹp: “Hay là để Lan Lan làm?”

Trương phòng: “Nào mày vừa sửa mà lại bị hỏng à? Lúc cảnh sát đến chắc chắn nó sẽ dẫn đường cho bọn họ, nếu chúng ta mang theo vũ khí, chắc chắn nó sẽ nhận làm con tin, còn nếu chúng ta bị bắt, nó nhất định sẽ nói, tôi không quen bọn chúng, mày có tin không?”

Lan Lan: “Trưởng phòng à, đừng nói vậy mà, đã là người phải biết nghĩ đến bản thân chứ, hà hà. Lúc ra tòa, tao sẽ cầu xin giảm án cho bọn mày.”

Tôi: “Có đi cướp không? Không cướp tao đi ngủ đây.”

Trưởng phòng: “Chúng mày xem! Chưa đi cướp mà nó đã muốn đi ngủ rồi.”

Tôi: “...”

Lan Lan: “Hay là như vậy, Người đẹp canh gác, tao và Trưởng phòng bịt mặt, Thanh Khê tiếp ứng, thế nào?”

Trưởng phòng: “Được đây, đội hình này chưa thử bao giờ, chúng ta làm thử xem!”

Kế hoạch cướp ngân hàng ảo tưởng chính thức bắt đầu.

Trưởng phòng và Lan Lan bịt mặt.

Lan Lan cầm gương soi, than thở: “Trông xấu chết đi được!”

Trưởng phòng: “Có phải đi gặp giai đâu! Chuyên nghiệp một chút đi, ok?”

Người đẹp: “Đừng có cãi nhau nữa, Thanh Khê sắp ngủ gật rồi kìa.”

Trưởng phòng: “Được rồi, nhanh, nhanh, nhanh! Cướp xong về ngủ. Vậy Người đẹp dừng xe trước cửa ngân hàng, chú ý xung quanh, có gì kịp thời báo cáo. Thanh Khê lái xe ra phía sau ngõ đợi, sau khi xong việc thì lái xe ra khỏi ngõ, đến kho hàng chúng ta đã mua trước đó, rồi chúng ta xuống

xe đi bộ xuống hầm. Mọi người đã rõ cả chưa? Tao không tin lần này không thành công, Lan Lan, chúng ta đi!”

Tôi: “Đại ca, em nói một câu được không...”

Trưởng phòng: “Không còn thời gian nữa, ngoan nào, đợi chúng ta giàu to rồi nói tiếp.”

N phút sau, nhà tù.

Tôi: “Trưởng phòng, lúc đó, câu tao muốn nói với mày là tao cảm thấy Người đẹp... sẽ báo cảnh sát sau khi chúng ta đến ngân hàng...”

Người đẹp ngồi bên ngoài ô cửa kính, nghịch móng tay xinh xắn, miệng hơi nhếch lên, nở nụ cười quyến rũ. “Tao thực sự không muốn chúng mày đi vào con đường tội lỗi.”

Trưởng phòng, Lan Lan: “Mẹ kiếp!”

Tôi: “Tao về phòng giam đây, buồn ngủ quá!”

Đó là lần ảo tưởng cướp ngân hàng bị tóm nhanh nhất trong lịch sử.

Sau đó tốt nghiệp đại học, Trưởng phòng vào làm việc ở ngân hàng, nó vừa làm được không lâu đã than thở: “Chuyện đau khổ nhất khi đi làm ở ngân hàng là cầm tiền trong tay mà không phải của mình.”

Nhưng cho dù có như vậy, Trưởng phòng rất yêu công việc này. Sau đó rất lâu, chúng tôi mới biết.

Làm việc được khoảng một năm, Trưởng phòng lại có ảo tưởng cướp ngân hàng. Vì là “nhân viên trong nghề” nên Trưởng phòng đã đưa ra ý kiến rất quý báu, đồng thời nhận làm nội ứng.

Tuy nhiên lần này vẫn thất bại, vì đến giữa chừng là đến giờ tôi đi ngủ.

Hôm sau, mở phần lưu ghi chép, Trưởng phòng: “Thanh Khê đâu? Mẹ kiếp, người tiếp ứng đâu?”

Người đẹp: “Chắc là ngủ rồi, thôi, tắm giặt, đi ngủ thôi!”

Lan Lan: “Ôi, ngày mai lại phải dậy sớm đi làm rồi, ngủ thôi, ngủ thôi!”

Trưởng phòng: “Này, tao vẫn còn ở trong kho bảo hiểm cơ mà! Này, này!”

“...”

4. Chuyện than vãn thường ngày của nhóm bạn phòng ký túc.

Người đẹp: “Ôi, dạo này nhiều người kết hôn quá, áp lực kinh khủng! Thanh Khê nhà chúng ta ít cạnh tranh với đời mà cũng là người đầu tiên đi lấy chồng, mách chị chút ít kinh nghiệm đi em.”

Lan Lan: “Thanh Khê luôn đi trước đón đầu mà. Tao nghĩ người tiếp theo sẽ là tao, còn hai người chúng mày chắc không có hi vọng gì đâu.”

Người đẹp: “Mày á? Hà hà, trừ phi người nào đó thích bị ngược đãi. Tao nghĩ may ra còn được Trưởng phòng, cứ lúc nào húng lên là...”

Lan Lan: “Vấn đề ở chỗ đấy, Trưởng phòng có húng nhưng đối phương có húng đâu.”

Tôi: “Tao nghe nói, Trưởng phòng đã từng cho người ta leo cây mà.”

Lan Lan: “Nghe ai nói thế?”

Tôi: “Trưởng phòng.”

Lan Lan, Người đẹp: “...”

Trưởng phòng: “Các người đẹp ơi, tao tới đây! Mọi người đang nói gì đấy...”

Người đẹp: “Trưởng phòng, hôm nay mày tụ tập bọn tao tới đây làm gì đấy? Chuyện cướp ngân hàng thì xin miễn đi, lần nào cũng thế, mày không chán à?”

Trưởng phòng nghe xong thì nổi điên. “Thế vì đũa nào mà tao bị tổng giam? Hừ! Đũa nào cướp được giữa chừng thì lăn ra ngủ, đũa nào còn chưa kịp cướp được gì thì đã báo cảnh sát, đũa nào lúc đang nguy cấp thì đòi đi vệ sinh, đũa nào đang bị truy đuổi ráo riết thì nói muốn đi trang điểm, đũa nào sau khi bị bắt không nói những gì đã bàn bạc trước mà toàn nói: “Tôi bị xúi giục, xin hãy thả tôi!” Mẹ kiếp, mỗi lần tao lên kế hoạch tỉ mỉ, chi tiết là thế mà vẫn thất bại, tất cả là tại lũ bạn chán chết như chúng mày đấy!”

Lan Lan: “Ôi dào, đại ca, sao phải nặng lời thế!”

Trưởng phòng: “Biến! Bắt đầu từ hôm nay tao chu du thiên hạ một mình, cướp ngân hàng một mình, giàu có một mình, ôm anh bên trái áp anh bên phải một mình, ha ha ha!”

Lan Lan: “Cuối cùng bóc lịch trong tù một mình.”

Trưởng phòng: “...”

5. Kỷ niệm xưa.

Chỉ cần lên mạng đọc được truyện cười bậy bạ Trưởng phòng đều hào phóng “chia sẻ” với mọi người. Thường thì những người khác chưa kịp phản ứng gì (chưa hiểu hoặc đang ngẫm nghĩ) thì tôi đã “phì cười”.

Trưởng phòng: “... Hóa ra Thanh Khê mới đúng là đại cao thủ!”

Lan Lan: “... Hừ, tầm ngảm tầm ngảm đám nhảm chết voi!”

Người đẹp: “Hic, tao ngu cùng nó bao lâu như vậy mà không phát hiện ra.”

Tôi: “...”

Tôi: “Thực ra, có thể hiểu ở góc độ khác là cho thấy mức độ chỉ số IQ đấy.”

Người đẹp thối móng tay vừa sơn xong. “Đại ca, có phải nó đang ám chỉ chúng ta IQ thấp không?”

Trưởng phòng: “Nó có ám chỉ bao giờ đâu, nó nói rõ ràng đấy chứ. Chỉ vì giọng nó nhẹ nhàng, uyển chuyển nên dễ khiến người khác hiểu nhầm thôi.”

Lan Lan: “Đã đến nước này rồi xử thôi còn gì nữa!”

Tôi toát mồ hôi hột. “Đại ca, cho em nói một câu cuối cùng được không?”

Lan Lan: “Đừng nghe nó! Lời cuối cùng của nó hay có khả năng xoay ngược tình thế lắm.”

Trưởng phòng: “Mày sợ gì chứ! Có tao ở đây! Tao là người nguyên tắc, giữ vững lập trường! Nói đi!”

Tôi: “Dạ, ngày kia thi môn kinh tế quốc tế, em đã chuẩn bị đầy đủ tài liệu rồi.”

Trưởng phòng: “Xử cái gì mà xử! Thanh Khê là người có thể tùy tiện thích đánh thì đánh sao? Người đẹp, mày đừng có mà sơn móng nữa, Thanh Khê không thích mùi hóa chất. Còn mày nữa Lan Lan, động mồm động miệng là kêu chém kêu giết, mày coi mặt tao là xã hội đen à?” Sau đó nhìn sang phía tôi, vui vẻ dịu dàng. “Thanh Khê, nghe nói sắp tới Vi Vũ bay về thăm mày, Thanh Khê nhà chúng ta mới có sức hấp dẫn làm sao, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt to long lanh, cái miệng đỏ chúm chím kia...”

Người đẹp: “Đại ca, nói thật, tao chưa từng gặp ai bỉ ổi như mày. Phải gọi điện cho Vi Vũ bảo có kẻ đang tán tỉnh vợ ông ấy mới được!”

Mấy chuyện này sắp quên hết rồi, nhân lúc còn nhớ phải ghi lại mới được, mặc dù vụn vặt nhưng là những kỷ niệm rất đáng nhớ.

Trong cuộc đời này, nếu may mắn, bạn sẽ có được những người bạn thân thiết khiến bản thân bạn thực sự muốn trở về ngày xưa.

Chương 12: Những ngày tháng tươi đẹp trước khi kết hôn

Một ngày “thập cẩm ngũ vị”.

Từ sáng sớm, Từ Vi Vũ đã gọi điện đến nhắc mai là tiết Thanh Minh, nên tưởng nhớ đến những người đã khuất.

Mới sáu giờ sáng, dì đã gọi điện thoại đến kể một thôi một hồi về việc mới tìm được bí quyết làm đẹp thần bí, hỏi tôi có dùng được không.

Khó khăn lắm mới thuyết phục được dì dừng thử, ngắt điện thoại định ngủ tiếp thì mẹ “đạp cửa xông vào” bảo, nghe tiếng con dậy rồi, thế thì mặc quần áo vào rồi ra ăn sáng đi.

Tôi ăn sáng trong trạng thái mơ màng, định ăn xong thì vào ngủ tiếp. Đúng lúc đó, em trai nói hôm nay trời đẹp muốn ra ngoài đá bóng, nhưng nó lại không thông thuộc địa bàn, muốn tôi đi cùng. Vì vậy, chúng tôi đến ngôi trường cấp ba cách nhà không xa, tôi ngồi nhìn nó nhanh chóng làm quen với đám con trai trên sân bóng, cơn buồn ngủ lại kéo đến... Cho tới khi thấy mấy người lạ cứ nhìn chằm chằm mình thì em trai chạy đến bảo, chị, có người hỏi chị bao nhiêu tuổi.

Tôi... áo len, quần bò với mái tóc ngắn, trông già hay trẻ đây?

Cuối cùng, tôi cũng bảo với em trai là tôi về trước, lúc ra khỏi cổng trường, suýt chút nữa đâm vào một thằng bé đang đạp xe như ma đuổi, sợ đến nổi tỉnh cả ngủ.

Về đến nhà, đứa em họ lâu không gặp gọi điện nói muốn gặp tôi, kể chuyện tình yêu tình báo. Tôi phải đợi nó nửa tiếng, nghe nó tâm sự hai tiếng... Đến giờ ăn trưa, nó nói: “Bố em đang đi tảo mộ, em phải về nhà đây.” Nó nhìn đồng hồ, kêu lên: “Ôi chết rồi, nói chuyện với chị lâu như vậy, thế nào cũng bị bố em mắng cho mà xem!”

Ăn cơm trưa xong, mẹ bước vào phòng tôi, đợi tôi đánh răng xong, mỉm cười, nói: “Con gái, lâu lắm không tâm sự với con rồi, hai mẹ con mình nói chuyện nhé!”

Sau đó, ngồi hầu chuyện với mẹ... buồn ngủ, buồn ngủ khủng khiếp, cuối cùng mẹ cũng buông một câu: “Đúng là sinh con gái có khác”, rồi hài lòng bước ra ngoài.

Vừa bò lên giường, Từ Vi Vũ gọi điện đến, dịu dàng hỏi: “Nhớ anh không?”

Tôi: “Nhớ giường!”

Hai hôm nay, không hiểu sao thấy buồn bực trong lòng nên buổi trưa ra ngoài hóng gió. Lúc thấy một chiếc xe cảnh sát đi phía sau, tôi nhường đường mà nó vẫn bám theo, tự nhiên cảm thấy khó chịu, bị xe cảnh sát “hộ tống” phía sau cũng chẳng hay ho gì. Rồi chẳng hiểu thế nào, tôi đưa tay ra khỏi cửa kính xe và giơ ngón giữa lên. Thế là chiếc xe không theo sau nữa mà vượt lên, chặn ngay trước đầu xe của tôi.

Lúc ý thức được thì cảm thấy hơi hận ngàn lần, biết thế này thì giơ ngón cái cho rồi.

Người từ trên xe cảnh sát bước xuống, tôi cũng bước xuống, chờ đợi bị phạt, không ngờ đối phương vui vẻ nói: “Cố Thanh Khê, đúng là cô rồi!”

Tôi nhìn đối phương to cao vạm vỡ, quả thật không thể nhận ra.

Anh ta nói: “Tôi là bạn học cùng lớp với Từ Vi Vũ.”

Tôi không nhớ, nhưng có dự cảm không lành.

Anh ta nói: “Tôi vừa nhìn thấy cô từ ngân hàng đi ra, cảm thấy rất quen, muốn đi theo xem sao, lúc đầu vẫn chưa chắc lắm, nhưng giữa đường cô giơ ngón giữa về phía tôi, tôi mới chắc chắn là có quen, không thì ai lại dám giơ ngón giữa ra với cảnh sát chứ, ha ha! Đúng rồi! Nghe nói cô và Từ Vi Vũ sắp kết hôn, chúc mừng nhé!”

Quả nhiên buổi tối nhận điện thoại của Từ Vi Vũ, anh cười sung sướng. “Nghe nói em giơ ngón giữa vào cảnh sát hả, ha ha ha! Em giỏi lắm, đến anh cũng không dám giơ ngón giữa với cậu ta! Ha ha ha! Yêu em quá đi!”

Một hôm, em trai gửi cho tôi một bức ảnh, hỏi tôi: “Chị, chiếc váy cưới này đẹp không?”

Tôi nói: “Đẹp lắm!”

Em trai vội vàng bảo: “Thế em tặng chị nhé!”

Tôi nghi ngờ. “Em có tiền không đấy?”

Em trai hớn hờ. “Đương nhiên rồi, em tích cóp bao nhiêu năm đấy. Chị, để em tặng chị nhé, váy cưới phải để người thân yêu nhất tặng chị!”

Từ Vi Vũ đứng sau lưng tôi, lạnh lùng nói: “Bảo nó đi chết đi!”

Tôi, Từ Vi Vũ đưa tôi đi làm tóc, thực sự lâu lắm rồi chưa cắt nên tóc dài quá, lúc cưới mà muốn tạo kiểu sẽ rất khó nên tranh thủ thời gian cắt ngắn một chút.

Thợ cắt tóc hỏi tôi: “Chị muốn cắt thế nào ạ?”

Tôi chưa kịp nói, Từ Vi Vũ này giờ luôn nghịch điện thoại, ngẩng đầu lên nói: “Cắt ngắn một chút, nhưng đừng ngắn quá.”

Thợ cắt tóc nhìn tôi, rồi lại nhìn Từ Vi Vũ, nói: “Ngoài ra, chị còn muốn làm gì thêm không? Nhuộm hay uốn chẳng hạn? Năm nay đang thịnh hành tóc nâu kiểu uốn lộn to đấy.”

Từ Vi Vũ: “Không cần đâu, chỉ cắt ngắn là được.”

“Vây...”

Từ Vi Vũ: “Vây thì nhanh lên đi!” Nói xong lại thản nhiên tiếp tục nghịch điện thoại.

“...”

Tôi nhin cười, quả nhiên anh ấy ở bên ngoài ngày càng... lạnh lùng kiêu ngạo.

Lúc thợ cắt tóc làm tóc cho tôi, nói nhỏ một câu: “Chị à, bạn trai chị khó tính thật đấy.”

Tôi muốn giải thích là Từ Vi Vũ có thói quen nói thẳng, ở bên ngoài không hay nói nhiều lời, đúng kiểu “mặt lạnh”. Nhưng tôi chưa kịp nói, thì thợ cắt tóc đã bổ sung thêm: “Nhưng cũng còn hơn em trai chị nhiều.”

Tôi nhớ lần trước dẫn em trai đến đây cắt tóc, vừa bước vào, nó đã nói: “Bảo thợ cắt tóc giỏi nhất ra đây!”

Lúc gội đầu, nó lại nói: “Tôi chỉ dùng dầu gội đầu xxx”, trước khi cắt tóc còn nói: “Tạo kiểu tóc như yy (một ngôi sao nước ngoài) ấy!”

Tôi lúc đó bực mình quay sang nói với thợ cắt tóc: “Cạo trọc!”

Kỳ nghỉ hè năm đó, em tôi ở lì trong nhà hai tuần mới dám ra ngoài, nhưng tôi luôn nghĩ rằng các cậu bé thì nên cắt tóc ngắn mới sạch sẽ, mát

mê.

Em trai tôi cứ bình quân một tuần gọi điện cho tôi một lần, kể lể tình hình của nó bên đó, nhân tiện than thở, phàn nàn thời tiết lúc nào cũng mưa, không có gái đẹp (trường dành cho nam giới), đồ ăn trong nhà ăn của trường khó nuốt. Nhưng bây giờ chủ đề than thở chủ yếu của nó lại là... Từ Vi Vũ.

“Chị, sao chị lại để Từ Vi Vũ dùng máy tính của chị vậy? Những gì em nói với chị đều bị anh ta biết hết!”

“Thực ra là chị dùng máy của anh ấy.”

“... Vậy em mua cho chị cái khác nhé!”

“Chị đã có rồi mà.”

“... Chị thật thiên vị!”

“...”

Ngắt điện thoại khoảng nửa tiếng, Từ Vi Vũ nhận được email nặc danh.

“Tôi cảnh cáo anh không được dùng máy tính của chị tôi nữa!”

Từ Vi Vũ lắc đầu nói: “Cậu ảm này, ngu mà cứ thích thể hiện.”

“...”

Chuyện xảy ra khi tôi tan làm lái xe về nhà, suýt chút nữa đâm vào một chiếc xe Audi ở làn đường khác đang rẽ sang làn đường tôi đi.

Đối phương xuống xe, đó là một chàng trai cao lớn, ăn mặc rất ngầu.

Tôi cảm thấy khá lo lắng, vừa nãy chắc là không đâm vào xe người ta vì tôi không nghe thấy tiếng va đập, mà cho dù có đâm cũng không phải là lỗi của tôi, nhưng tôi thực sự không thích đôi co, nếu mà cãi nhau thì tôi sẽ chẳng biết làm thế nào.

Đối phương mặt mày nghiêm nghị, gõ cửa kính xe tôi. Những người lái xe này thường rất nóng tính và không cần biết ai đúng ai sai. Tôi có chút lo lắng khi hạ cửa kính xe, không ngờ đối phương vội vàng gạt đầu, nói: “Xin lỗi chị, em vừa lái xe sang đường, cua hơi gấp nên không để ý phía sau, may mà không làm sao. Xin lỗi chị nhé!”

“... Ừm, không sao. Vậy cậu lùi xe lại để tôi lái đi rồi cậu hãy quay đầu.”

“Được!” Cậu ta định đi nhưng rồi quay lại, nói: “À, chị có biết vườn hoa xxx đi thế nào không? Em vừa mới đến đây, không biết đường.”

Tôi trầm nghĩ, thật trùng hợp, vườn hoa xxx gần chỗ tôi ở. Tôi nói: “Cậu muốn đến đó à?”

“Vâng ạ.”

Thực ra tôi không thích xen vào chuyện người khác nhưng vẫn nói: “Hay là cậu đi theo tôi? Tôi cũng đi qua đường đó.”

Đối phương rất cảm kích, luôn miệng nói cảm ơn, rồi nhanh chóng chạy về xe và quay đầu xe rất thành thạo. Sau đó, chiếc Audi màu trắng sang trọng đi phía sau xe tôi, tốc độ chỉ khoảng 50km/h, vì tôi đã quen lái xe chậm, an toàn là trên hết mà.

Đến nơi, cậu ta xuống xe cảm ơn tôi.

Cậu ta cười hi hi, nói: “Thật sự cảm ơn chị, nếu không em cũng chẳng biết tìm đến chỗ này như thế nào nữa.”

“Tiện đường thôi mà.”

Tôi thầm nghĩ, đúng là không nên đánh giá con người qua vẻ bề ngoài, trông ngầu thế kia nhưng tính cách chưa chắc đã hư hỏng. Kết quả, lúc tôi khởi động xe, thấy cậu ta nhận điện thoại. “Fuck you! Mà nghĩ bỏ mà lăm thời gian thế à! Đến rồi, ra đón đi!”

“...”

Tôi, Từ Vi Vũ và mẹ của anh - mẹ chồng tương lai của tôi - cùng đi mua xe.

Mẹ Vi Vũ là giáo viên, tính cách thân thiện, ôn hòa. Lần đầu tiên gặp tôi, bà đã gọi tôi là con gái, khiến tôi không biết làm thế nào.

Vi Vũ vui sướng nói: “Mẹ mới nhìn thấy ảnh em, còn chưa gặp em mà đã gọi em là con gái rồi, còn thích em hơn cả anh đấy!”

Mẹ Vi Vũ mỉm cười nói với con trai: “Lâu lắm mới được con trai khen một câu!”

Sau đó, quan hệ giữa tôi và mẹ chồng khá thân thiết, cởi mở. Mẹ tôi nói, đối xử với mẹ chồng nên thân mật, nhưng không nên bám dính lấy. Tôi nghĩ thực ra với tính cách con người tôi muốn bám dính cũng chẳng được. Còn thân mật, tôi nghĩ cũng không cần thân thiết quá, cứ đối xử chân thành là được.

Lúc mua xe, mẹ chồng hỏi tôi loại nào tốt, tôi nói: “Về tiêu hao nhiên liệu và độ an toàn, cháu cảm thấy của Đức tốt hơn.”

Mẹ cười tủm tỉm, nói: “Của Đức à, thế hỏi Vi Vũ nhé?”

Tôi... ôi, mẹ chồng của tôi, tôi chỉ muốn nói xe của Đức thì tốt hơn, chứ có ý gì khác đâu.

Vi Vũ bước đến ôm eo tôi, tự hào nói: “Mẹ ơi, Thanh Khê lúc nào chẳng thiên vị con.”

“...”

Mẹ chồng nghiêm túc nói: “Thanh Khê à, con đừng có thiên vị nó quá, cái thằng bé này hay được voi đòi tiên lắm. Nếu sau này nó bắt nạt con, con cứ nói cho mẹ biết, mẹ sẽ trị tội nó.” Trong câu nói này, tôi cảm giác được sự nhiệt tình một trăm phần trăm của mẹ.

Hôm đó, sau khi mua xe xong, đưa mẹ về nhà, tiện thể ở lại đó ăn cơm.

Bố của Vi Vũ cũng là người rất cởi mở, vui vẻ. Trong bữa cơm, Vi Vũ ngồi sát vào tôi, nũng nịu bảo tôi gấp thịt bò cho, tôi gấp xong, anh lại nói muốn uống nước canh. Tôi đang định đứng dậy, bố Vi Vũ đã cau mày, nói: “Thanh Khê, con để nó tự đi múc!” Sau đó, nói thêm: “Sau này nếu nó còn sai con, cứ nói với bố, bố sẽ dạy cho nó một trận! Cái thằng này, lúc nào cũng coi mình là nhất, không mắng không yên!”

“...”

Buổi tối trên đường về nhà, Vi Vũ ngồi ở ghế lái phụ cúi đầu cười, cuối cùng không nhịn nổi nữa nhào đến xoa đầu tôi. “Em đáng yêu quá đi thôi!”

Tôi nói, anh có ý làm thế à?

Anh cười ha ha, nói: “Bố mẹ anh đều đứng về phía em, còn anh cô đơn lẻ bóng nên cần chút an ủi thôi mà.”

Tôi nói: “Về nhà em cho.”

Anh sững sờ, tai đở lựng, quay đầu nhìn ra cửa kính giả vờ ngắm phong cảnh, nói: “Em nói thật à?”

Tôi đáp: “Ừ, về nhà em bật nước nóng cho.”

“...”

Một tối ngủ ở nhà bố mẹ tôi, trước khi ngủ còn ăn khuya, lúc lên giường ngủ, Từ Vi Vũ xoa bụng tôi, nói: “Bụng em lồi lên kìa.”

Tôi nói: “Cho dù người mẫu ăn quả táo xong thì bụng cũng lồi lên.”
Huống hồ tôi ăn cả bát bánh cải to đùng.

Từ Vi Vũ cười híp mắt. “Anh có đâu, em sờ mà xem. Thân hình anh hơi bị chuẩn đấy nhé.”

Tôi sờ thử... đúng là chuẩn thật.

Từ Vi Vũ nói tiếp: “Ở hai bên còn có thể sờ thấy xương sườn.”

Tôi tiếp tục sờ, anh kêu nhỏ: “Ừ...” Rồi thì thào: “Xuống bên dưới nữa!”

“...”

Tôi ngồi dậy, vỗ vỗ vào đầu anh, bảo: “Tự túc là hạnh phúc!”

Vi Vũ thấy tôi bước xuống giường đi ra phía cửa thì nhảy dựng lên. “Em đi đâu đấy! Quay lại đây cho anh!”

Tôi nói, đi xem ti vi để tiêu hóa bớt.

Vi Vũ đau đớn. “Còn anh thì làm thế nào, lửa cháy bùng bùng rồi.”

Tôi nói: “Tự dập!”

“Không dập được!”

Tôi vừa mở cửa phòng thì anh nhanh chóng chạy đến đóng sầm lại, còn ép tôi vào cánh cửa, giọng hờn dỗi: “Em là đồ vô lương tâm! Sao em thích dầy vò anh như vậy chứ?” Thế rồi với kiêu vừa ăn cắp vừa la làng, nói: “Chính em dầy vò đến nỗi... nó cũng khởi nghĩa rồi còn gì? Dù thế nào em cũng phải chịu trách nhiệm!”

Lúc đó, ở ngoài cửa, mẹ tôi nói to: “Sao thế hai đứa, tối không ngủ còn ồn ào cái gì?”

Tôi đang định nói thì Vi Vũ lấy tay bịt miệng tôi lại, anh bảo: “Không sao đâu mẹ, vừa nãy Thanh Khê bị chuột rút, con đang mát-xa cho cô ấy. Mẹ nghỉ sớm đi ạ!”

Mẹ tôi “ồ” lên một tiếng rồi rời đi.

Tôi buồn bực.

Anh vừa thả tay ra, tôi nói luôn: “Anh dám nói dối!”

Vi Vũ cười gian xảo. “Lẽ nào em muốn anh nói với mẹ là chúng ta đang... làm à?”

“...”

Sau đó, tôi ngồi im lặng đọc sách trong phòng. Anh nằm trong chăn lăn lộn rồi thò đầu ra, nói: “Em thật độc ác!”

Liên tiếp mấy hôm liền tôi đều ở nhà mẹ. Hôm nay, Vi Vũ đến đón tôi đi ăn cơm, cuối cùng khi còn có hai người, anh nói: “Thế là có thể sờ mó, néo má, ôm áp, động tay động chân rồi!”

Cảm giác bị ôi quá đi mất!

Sau đó ở trên xe, anh kéo tay tôi... áp vào má mình. “Được rồi, cho em sờ lại đây!”

Nghĩ lại, cảm thấy hơi rờn rợn...!

Trên đường về nhà, chúng tôi đi ngang qua quán vịt quay, nên dừng xe để mua chân vịt ăn đêm. Tôi lái xe vì thế Vi Vũ xuống vào quán trước, tôi đỗ xe xong cũng đi vào theo, đúng lúc nghe thấy tiếng ông chủ quán nói: “Anh muốn mua gì?”, chưa đầy hai giây sau, “Em gái anh thì sao?”

Tôi... cúi đầu nhìn bộ quần yếm của mình, ngẩng đầu nhìn bộ com lê trên người Vi Vũ (tan làm anh đến đón tôi), im lặng.

Lúc đó, Vi Vũ cười tủm tỉm, nói: “Em gái, muốn ăn gì nào? Anh trai mua cho.”

“...”

Một thời gian dài sau đó, câu cửa miệng của anh là: “Nào, lại đây anh trai hôn cái nào”, “Lại đây anh trai ôm một tý”, “Anh trai còn muốn nữa... (ăn chưa no, muốn thêm cơm)... Đúng là hết thuốc chữa. Sau đó câu nói này biến mất tăm mất tích, vì có một lần, tôi thân mật hỏi anh họ: “Anh trai, muốn ăn thêm cơm nữa không?”

Bạn bè tôi có phần “nể sợ” Vi Vũ. Ví dụ như có người tò mò muốn biết bạn trai của Cố Thanh Khê là người thế nào, bọn họ chỉ trả lời đại khái là:

“Anh ta á, tao không dám nói lung tung đâu.”

“Bạn trai của Thanh Khê á, ôi, tao cũng không rõ nữa, người ta bí hiểm lắm.”

“Từ Vi Vũ á? Tao không thân lắm.”

Nguyên nhân của hiện tượng này là vì có một lần tôi và Vi Vũ cãi nhau, lí do cũng rất vớ vẩn, chỉ là do bất đồng ý kiến mà thôi. Lúc hai đứa mâu thuẫn, tôi thường chọn cách không nói nhiều, nói một lần mà không được là sẽ rời đi, để bản thân suy nghĩ, cũng cho đối phương có thời gian suy nghĩ, sau khi nghĩ thông rồi lại ngồi nói chuyện tiếp. Ừm, trong thời gian đó, ai làm việc của người nấy.

Vì thế, lúc bạn bè hỏi tôi: “Vi Vũ nhà mày đâu?”

Tôi đều trả lời: “Thời gian này đừng nhắc anh ấy trước mặt tao, đang chiến tranh lạnh.”

Bạn bè lần đầu tiên thấy tôi như vậy, sau khi kích động muôn phần thì đều “cùng chung chiến tuyến” với tôi, quay sang bắt nạt anh, chặn mọi khả năng anh tiếp cận tôi (lúc đó tôi và anh vẫn chưa sống chung).

Thế nên, lúc tôi đang ăn cơm với bạn bè, Vi Vũ gọi điện đến, bọn họ đều trả lời “giúp”:

“Anh là ai thế?”

“Tôi không quen anh.”

“Cô Thanh Khê đang tâm sự với anh xxx, anh tên là gì nhỉ? Có việc gì cứ nói với tôi, tôi sẽ nói lại với cô ấy.”

Nghe nói lúc đó, ở đầu dây bên kia, Vi Vũ nói một câu, đại ý là: “Đừng để tôi biết các cô là ai, không là tôi sẽ giúp từng người thực hiện ước nguyện của mình đấy!”

Sau đó, một trong số kẻ “bị hại” âm ức nói với Vi Vũ: “Nói thẳng ra thì Thanh Khê mới là kẻ chủ mưu mà...”

Vi Vũ “hừ” một tiếng. “Đối nội có thể giống đối ngoại sao?”

Chương 13: Cảm ơn ông trời đã cho tôi kết duyên suốt đời với cậu bé này

Em trai tôi rất nhút nhát, lúc còn nhỏ không dám ngủ một mình một phòng, nằng nặc đòi ngủ cùng phòng với tôi. Thế nên mẹ đành phải mua cho hai chị em một cái giường tầng.

Nhưng cho dù có ở cùng phòng, em tôi vẫn thấy sợ, ngủ ở giường dưới thì nó nói: “Chị, dưới gầm giường liệu có con gì không?”

Sau đó tôi đổi cho nó nằm giường trên, nhưng nằm giường trên, nó lại hỏi: “Chị, em cảm thấy trên trần nhà hình như có con gì ấy?”

Buổi tối cùng nó ra ngoài, nó phải khoác tay tôi mới dám đi, trên đường đi còn bắt tôi phải nói chuyện thật nhiều với nó.

“Chị ơi, chị hát đi!”

“Hát bài gì?”

“Em dạy chị nhé!”

Sau đó, nó bắt đầu hát: “Hai em bé, gọi điện thoại, alo, alo, alo, đang ở đâu? Đây, đây, đây, đang ở mẫu giáo.”

Khi tôi học thuộc, tôi liền hát cho nó nghe. Đây là năm đầu tiên em tôi đi học mẫu giáo.

Lúc còn nhỏ cùng em trai ở quê, hoàng hôn mùa hè, ngồi ngoài hành lang tầng hai hóng mát, em trai hỏi tôi: “Chị, đó là cái gì thế?”

“Là ráng chiều đấy.”

“Thế vệt dài màu trắng kia là gì?”

“Chắc là khói của máy bay bay qua để lại đây.”

“Chị ơi, trời tối rồi, sao Bắc Đẩu mà cô giáo nói ở đâu hả chị?”

Tôi tìm ngôi sao sáng nhất ở phía Bắc rồi chỉ cho nó. Nó reo lên: “Ồ, sao Bắc Đẩu, sao Bắc Đẩu!”

Lúc đó, nó mới năm, sáu tuổi, tôi mới có mười ba tuổi, nó vẫn còn rất ngây thơ chưa biết nhiều thứ, còn tôi cũng chỉ biết bập bẹ bõm bõm nhưng hai chị em luôn cảm thấy vui vẻ.

Nhớ lúc còn nhỏ, em tôi đến nhà bạn chơi, kết quả bị chó nhà người ta đuổi, khóc thút thít chạy về nhà.

Ngày hôm sau, nó đứng trước cửa nhà đợi, chờ con chó đó đi ngang qua, liền chạy ra, gào lên ra oai.

Nó phân bua: “Đến địa bàn của nó thì nó sủa ồm ồm, đến địa bàn của em thì có dám sủa đâu, hừ hừ!”

Có ai chấp nhặt với một con chó như thế không, đã thế lại còn chấp nhặt giống y như kiêu của con chó ấy nữa chứ.

Lúc em tôi hơn mười tuổi, những cậu bé khác mê phim hoạt hình, chơi game, thì em trai tôi lại mê câu cá. Cứ khi nào về nước là lại đi câu cá cùng với chú hàng xóm. Một lần, tôi đang ngồi trên ban công đọc sách, nghe thấy tiếng chân chạy sầm sập lên tầng.

“Chị, em câu được cá rồi!”

Nó vừa chạy về phía tôi, vừa chảy máu mũi ròng ròng. Tôi hỏi sao lại chảy máu mũi, em quệt tay, cười hì hì một cách ngốc nghếch.

“Vui quá ấy mà!”

Cậu bé xinh xắn ấy lần đầu tiên chảy máu mũi không phải vì nhìn thấy gái đẹp, mà vì cậu được một con cá to bằng ngón tay cái, đẩy, bạn thử nói xem...

Em tôi tuổi Tuất. Trong ấn tượng của tôi, mặc dù nó có hơi nghịch ngợm, nhưng cơ bản vẫn tốt bụng, nghe lời, kiêu như chú chó trung thành với chủ. Nhưng những người bên cạnh tôi, bao gồm bố mẹ, họ hàng, bạn học của nó, bạn bè của tôi, thậm chí có người chỉ gặp mặt vài lần đều nói em tôi bướng bỉnh, ngang ngược.

Tôi không hiểu, lẽ nào do tôi là chị của nó, nên có cái nhìn khác mọi người?

Từ Vi Vũ cười, nói: “Em trai với em giống như chú cún con với chủ, nhưng đối với người ngoài chẳng khác nào chó sói với kẻ thù. Nhìn thấy ai chướng mắt là cắn, cắn xong còn buông một câu, tao cắn mày là phúc của mày đấy. Nói thế nào nhỉ, à, giống như trên mạng là: “Chỉ cần lườm ai thì người đó có bầu”, còn đối với em trai của em thì là: “Cắn ai thì người đó thành chó dại”.”

“...”

Nhớ Tết năm ngoái, chị họ tôi đến nhà chơi mấy ngày, lúc ra về, chị rút ra kết luận về cậu em tôi: “Bọn chị có vuốt ve nó thế nào, nó cũng xù lông lên, thế mà em chỉ cần xoa nhẹ, lông của nó đã mềm ra ngay.”

Tết năm ngoái, tôi dẫn em trai đến tham gia buổi tụ tập của nhóm bạn cấp ba (mới về nước có mấy ngày mà tôi có hoạt động gì nó cũng đòi đi theo), bạn tôi hỏi nó: “Em trai, đồ ăn ở nước ngoài có đắt không?”

Nó đáp: “Chị đoán xem!”

Đối phương nói: “Không đấy?”

Nó bảo: “Chị đoán sai rồi.”

Lúc ở cùng đám bạn của tôi, nó tỏ ra rất lạnh lùng, kiêu ngạo.

Em tôi có khá nhiều thói quen xấu, ví dụ như trước khi đi tắm, nó luôn vắt quần lót trên vai, nói: “Em đi tắm đây!”

Lần nào tôi nhìn cũng cảm thấy buồn cười, hỏi nó: “Mày tắm thì tắm, việc gì mà phải vắt quần lên vai thế hả?”

Nó nói: “Thế đã là gì, em có một đứa bạn người Tây Ban Nha, mỗi lần đi tắm, nó đều chụp quần lót lên đầu. Tắm xong lại mặc xuống dưới và bước ra ngoài!”

Thế này... là loại người gì?

Có lần, tôi ngồi xe buýt với em trai, bỗng có người bên cạnh chụp ảnh tôi, khiến tôi vô cùng kinh ngạc và hơi hoảng. Thứ nhất, vì tôi chẳng phải là mỹ nữ, thứ hai, tôi chẳng phải là nhân vật lập dị gì. Sao người ta lại chụp ảnh tôi nhỉ?

Lúc đó, em tôi phản ứng trước, nó chỉ về phía người đàn ông đó và nói: “Này, anh làm gì thế? Chụp chị tôi hả? Xóa ngay đi!”

Đó là một thanh niên trông có vẻ trí thức, đứng đắn nhưng nói năng lại chẳng khách sáo: “Ai chụp chị cậu! Tôi chụp phong cảnh, không được à?”

Em tôi là đứa nóng tính, nó lập tức tuôn ra một tràng bằng tiếng Anh nhưng nói một thôi một hồi mới nhớ ra là người ta chẳng hiểu gì. Thế nên

nó lập tức nói tiếng Trung: “Tôi nhìn thấy anh chụp về phía chị tôi! Xóa ngay ảnh đó đi! Nếu không tôi gọi chú tôi đến, chú tôi là Cục trưởng Cục cảnh sát thành phố này đây!”

Sao nghe giọng điệu giống kiêu bô tao là Lý Cương[9] thế nhỉ?

[9]. Câu nói “khét tiếng” tại Trung Quốc, là ví dụ cho việc con cháu quan chức lợi dụng vị thế “con ông cháu cha” để tung hoành.

“Xóa rồi, xóa rồi! Thế này là được chứ gì!”

Em tôi nhìn thấy anh ta xóa ảnh nhưng con bực vẫn chưa hạ, còn lâu bàu mấy câu tiếng Anh, đại khái là: “Coi như anh biết thân biết phận, nếu không tôi sẽ đập nát di động của anh đây.”

Nếu so sánh, xem ra tính nết tôi vẫn còn tốt chán.

Sau đó trên xe buýt, tôi nghĩ đến một việc, hỏi nó: “Chú em là ai thế?”

Em trai: “Bịa bừa ấy mà, chủ yếu là dọa hấn thôi!”

“...”

Đầu năm 2008, tôi bị tai nạn xe, lúc đó bố mẹ không ở bên cạnh, khi được xe cứu thương đưa vào bệnh viện thì tôi đã bất tỉnh nhân sự, sau đó tôi phải nằm viện gần nửa năm. Sau khi xảy ra chuyện, mẹ tôi nghe tin lập tức vào viện, rồi trong một khoảng thời gian dài, bạn bè, người thân đều đến thăm tôi. Vì chân bị thương rất nặng nên tâm trạng của tôi khá tồi tệ.

Lần đó em tôi cũng bay về nước, nó nói: “Chị, nếu chị không thể đi lại được, em sẽ đẩy xe lăn cho chị, cả đời này sẽ đẩy xe cho chị!”

Tôi rung rung nước mắt cảm động, ngập tràn biết ơn khi có được cậu em nhỏ hơn mình rất nhiều tuổi này.

Nửa cuối năm 2008, tôi xuất viện. Ngày ra viện, mẹ thì thăm với tôi: “Những ngày con nằm viện, em con ngày nào cũng trốn trong phòng khóc thảm đấy.”

Tôi nhìn cậu bé mười lăm tuổi đang nhảy nhót phía trước mà lòng thâm cảm ơn ông trời đã cho tôi và cậu bé này được kết duyên suốt đời.

Một ngày của năm nào đó, tôi nhận được điện thoại từ nước ngoài, em nói: “Chị ơi, em nằm mơ thấy chị, mơ thấy chị phơi chăn cho em, sau đó thì em ngủ một giấc ngon lành.”

Chương 14: Mùa hè năm thứ hai

Lại là mùa hè, đầu tháng Bảy, tôi đi đón em (cũng coi như đi du lịch năm nay).

Mới nửa năm không gặp mà cậu bé đã nhuộm tóc thành màu cà phê cộng thêm kiểu tóc xoăn bằm sinh, phối hợp với đôi kính râm, trông vô cùng manly (nam tính).

Nó hí hửng dẫn tôi đi chơi rất nhiều nơi, Từ Vi Vũ đi sau, phần lớn thời gian là anh chơi điện thoại.

Mấy lần nó quay đầu lại, nói với tôi: “Chị, người đó đến du lịch hay đến chơi game vậy? Bala... bala!” (Ám chỉ người kia không biết thưởng thức phong cảnh)

Vi Vũ nghe thấy, không thèm ngẩng đầu lên, nói: “Những phong cảnh này gia xem chán rồi.” Rồi anh ngâm nga hát .

Em trai: “Thế anh đến đây làm gì? Thà không đến còn hơn!”

Vi Vũ nhìn về phía tôi, nói: “Anh đến để ngắm chị cậu!”

“...”

Em tôi chán nản, xoa xoa cánh tay, nói: “Con người anh đúng là cái gì cũng nói được! Lạnh quá! Tôi nổi cả da gà đây này!”

Từ Vi Vũ vẫn thản nhiên. “Người bị nổi da gà cũng chẳng phải là anh. Đúng rồi, trên facebook của cậu, anh thấy cậu nói có bạn gái rồi, đúng không? Cậu công bố thế này, không sợ chị cậu phản đối yêu sớm à?”

“...”

“Đó chỉ là một người bạn phái nữ của tôi thôi. Quan hệ bình thường. Anh đừng có mà nói lung tung!”

“Ồ, hóa ra còn có cả “quan hệ” cơ đấy...”

Tôi: “...”

Đấy là ngày đầu tiên. Sau đó còn tồi tệ hơn, không có ngày nào họ không cãi nhau.

Hôm trở về, chỗ nào cũng thấy lịch bay bị hoãn.

Ở sân bay, em trai buồn bã nhìn bầu trời bên ngoài cửa kính lấm bầm: “Máy bay bị hoãn như những thiên thần gãy cánh.”

Về nhà ngày đầu tiên.

Tôi ở nhà với em một ngày, nghe nó riu rít kể chuyện suốt, cũng thấy hơi cảm động. Cuối cùng, em trai nói: “Chị, kiểu tóc này của em mát mẻ lắm rồi, chị đừng có bảo em đi cạo trọc nữa, được không?”

Tôi nói được.

Cậu em trợn mắt há mồm kinh ngạc. “Dễ thế à? Vậy từ nãy tới giờ em nói nhiều như vậy là vì cái gì, vì cái gì chứ? Khát khô cả họng!”

Bao nhiêu cảm động từ nãy đến giờ trôi sạch sành sanh.

Buổi tối, em trai đi ra đi vào hỏi tôi tối nay ăn cơm ở đâu?

Tôi bảo: “Hôm nay, Vi Vũ nói anh ấy mời.”

Em trai nghe xong bực bội. “Sao lại là anh ấy mời?”

Từ Vi Vũ vừa hay bước vào, cười híp mắt, nói: “Em đã nhiệt tình chủ động như vậy, thế em mời nhé?”

Tôi thấy họ lại bắt đầu cãi nhau, lập tức nói: “Em mời!”

Buổi tối, tôi lái xe chở hai người ra khỏi nhà.

Ngồi trên xe, em tôi nói: “Xe là do chị tôi lái, cơm là do chị tôi mời, Từ Vi Vũ, anh không thấy xấu hổ à?”

Từ Vi Vũ: “Sao mà anh phải xấu hổ? Con người anh cũng là của chị em mà.”

“...”

Trên đường lại cãi nhau.

Em tôi trở về, chẳng thể ở yên trong nhà phút nào, lúc thì đòi đi xem phim, lúc đòi đi đánh bóng, lúc đòi đi bơi.

Một hôm, mẹ tôi càu nhàu: “Thằng em chẳng giống tính chị chút nào. Mẹ rủ chị đi chơi, chẳng mấy khi nó hào hứng, chỉ thích ở lì trong nhà.”

Vi Vũ gật đầu, nói: “Tính cô ấy thích yên tĩnh.”

“Đúng vậy, tính hai chị em nó hoàn toàn trái ngược.” Sau đó mẹ bắt đầu lấy ví dụ chứng minh. “Nếu điều khiển ti vi bị rơi xuống đất, thằng em nhìn thấy sẽ lập tức cầm lên và đặt trên bàn, lại còn để rất ngay ngắn; còn cô chị chỉ liếc nhìn một cái, nhạt cũng chẳng nhạt, mà nói với mẹ, nếu mẹ xem ti vi thì điều khiển ở đây nhé, rồi chỉ chỉ vào chỗ đó.”

Tôi...

Từ Vi Vũ nhin cười. “Thanh Khê... đúng là khá cầu thả ạ.”

Thực ra, tôi chỉ thấy là cái điều khiển đó lúc nào cũng rơi, thà cứ để nó dưới đất, giảm tỉ lệ rơi hỏng còn hơn. Đương nhiên, người đồng cảm và có cùng quan điểm này với tôi chắc không nhiều...

Buổi tối, tôi cùng Từ Vi Vũ và em trai ngồi trên ghế sofa xem ti vi.

Em trai: “Chị, chị rụng tóc nhiều quá.” Nói xong nó nhặt mấy sợi tóc trên ghế sofa.

Tôi hỏi vặn: “Làm sao em biết đó là của chị?”

Từ Vi Vũ đột nhiên cười to, nói: “Thanh Khê, em có lúc cũng ngốc nhỉ. Nhìn độ dài của tóc là biết ngay của em mà.”

Ặc, được rồi. Có điều từ lúc nào hai người này lại phối hợp ăn ý thế nhỉ?

Kết quả, chưa đợi tôi nói, em tôi đã gào lên: “Sao anh lại bảo chị tôi là ngốc? Anh mới ngốc thì có, cả nhà anh... anh ngốc nhất!”

Vi Vũ cười “phì” một tiếng: “Được, anh ngốc, cậu khôn được chưa, nào, kẻ khôn đi lấy cho người ngốc một cốc nước vào đây.”

“...”

Tôi dự đoán sắp xảy ra cãi nhau thế nên nhanh chóng vào phòng sách bật máy tính.

Không bao lâu thì Vi Vũ cũng lắc đầu tỏ vẻ ngán ngẩm bước vào, giơ cánh tay lên và nói: “Con sói này không nói lại được thì quay ra cắn người,

đúng là hết thuốc chữa.”

Tôi hỏi nó đâu rồi?

Vi Vũ đáp: “Nhốt ngoài phòng khách rồi, anh bảo có gì cần nói thì nhắn tin cho anh.”

“...”

Mùa hè năm đó nóng đến nỗi tôi bị cảm nắng một lần. Ngày hôm sau, em trai và tôi đi cạo gió, cạo xong bước ra, em trai soi gương nhìn các nốt đỏ đầy người, mặt nhăn mày nhí, than thở: “Sau này ông còn mặt mũi nào mặc áo lót ra ngoài gặp người khác chứ?”

“...”

Tôi đó về nhà, Từ Vi Vũ nhìn lưng tôi, nói trêu: “Dù em có như thế nào thì anh vẫn chấp nhận em.”

Tôi nghĩ thầm, bây giờ có thể hồi phục lại như cũ mà anh đã bắt đầu chê rồi, không biết sau này thật sự xấu xí thì anh sẽ thế nào?

Tôi đang định hỏi, anh đã than thở, giọng đầy bi thương: “Xem ra đời anh thật sự không cứu vãn được nữa rồi, hì hì!”

Nghe tiếng cười “hì hì” của anh, tôi chẳng biết nên khóc hay nên cười.

Nghe em trai gọi điện thoại, nói tiếng Trung, tiếng Anh loạn xạ cả lên, thỉnh thoảng còn thốt ra câu: “You are so two!” Lúc đầu tôi chẳng hiểu nó nói gì, sau đó nó nói thêm hai lần nữa, tôi mới hiểu ra. Đúng là chẳng còn gì để nói. Vừa mới về nước, nó đã học được câu nói rất thịnh hành trên mạng “Mày hai lúa quá![10]” Sau đó còn dịch thành tiếng Anh để sử dụng. Dần dần hình như dùng quen miệng, ngoài tôi ra, gặp bất cứ ai, có cơ hội là nó

nói câu này, Từ Vi Vũ cũng không ngoại lệ, vừa bước vào nhà, em tôi đã phang cho câu: “Hi, you are so two!”

[10]. Tiếng lóng, có nghĩa là ngốc nghếch, nhà quê.

Từ Vi Vũ liếc nó một cái, bình thản bảo: “You too!”

Đúng là... vô quýt dày có móng tay nhọn.

Tối, em tôi bật ba cái máy vi tính lên. Tôi bước vào phòng thấy thế, ngẩn người không hiểu, lúc sau mới mắng nó làm gì mà bật ba máy. Tôn tiền điện.

Em tôi nói: “Một máy em chơi game, một máy em xem phim, còn một máy mẹ bảo nó chạy như rùa, em đang giúp mẹ cài đặt lại.”

Vi Vũ bước vào, thấy thế bảo: “Sao? Cậu định làm hacker à?”

Em trai: “Không cần anh lo!”

Vi Vũ cười. “Ai lo cho cậu, anh đang cười nhạo cậu mà.”

“...”

Hồi trước, có lần tôi ngồi nói chuyện với bạn bè về các chòm sao.

Bạn: “Em trai mày thuộc chòm Xử Nữ à? Chắc bướng lắm nhỉ?”

Tôi: “Nó thuộc chòm sao Bạch Dương.”

Bạn: “Ặc.”

Tôi: “Nói như vậy, bạn trai tao thuộc chòm sao Song Tử, tao thuộc chòm sao Thiên Yết... hình như không hòa hợp lắm.”

Bạn: “Không hòa hợp chỗ nào?... Trên giường à?”

Tôi: “Tao mới tra trên Baidu, buồn cười chết mất. Nghe này: “Hai bạn (Thiên Yết và Song Tử) thường chịu ảnh hưởng bởi các nhân tố bên ngoài khi quan hệ. Nếu cả hai có tâm trạng vui vẻ, đương nhiên việc đó sẽ tiến hành thuận lợi. Nhưng khi cãi nhau, chuyện ấy sẽ biến thành một kiểu đo sức, nếu xử lý không tốt có thể khiến cho Thiên Yết trở thành người bạo lực và chìm trong men rượu, thuốc lá...” Nếu đời sống chần gối không hòa hợp, tao có thể trở thành kẻ nghiện rượu, hút thuốc và có khuynh hướng bạo lực gia đình ư?”

Bạn: “Ha ha. Vi Vũ đáng thương quá... ha ha ha.”

Tôi toát mồ hôi. “Hút thuốc, uống rượu, bạo lực gia đình... Tao có cảm giác như mình là chị cả băng nhóm xã hội đen đang đùm bọc cho em trai thư sinh ấy.”

Bạn: “Nghĩ hay đấy, chị cả xã hội đen và em trai thư sinh, sau này mày viết thể loại này đi!”

Tôi trầm ngâm rất lâu.

Sau đó tôi vô tình đọc được là Song Tử rất thích hợp với... Bạch Dương.

Tôi đọc xong thì cười lăn cười bò. “Cái này còn buồn cười hơn nhé! Bạch Dương (em trai) và Song Tử (bạn trai) là một cặp đôi rất lí tưởng. Chòm sao Song Tử tượng trưng cho gió, còn chòm sao Bạch Dương tượng trưng cho lửa, đều là chòm sao dương tính, vị trí và góc độ sắp xếp đều rất đẹp, cá tính và hành vi đều rất giống nhau, dễ yêu thích và thu hút đối phương. Người thuộc chòm sao Bạch Dương thích điều mới mẻ, không câu

nệ tiêu tiết, cũng không cứng nhắc, rất phù hợp với khẩu vị của Song Tử, hai người ở bên nhau có thể cùng tiến bộ và phát triển. Có điều, vì Song Tử có tư duy quá nhanh nhạy, Bạch Dương luôn phải vất vả đuổi theo nên dễ làm cho người này biến thành ngọn núi lửa phun trào.”

Bạn: “Phì... nói như vậy có nghĩa họ mới là một đôi à?”

Tôi: “Người chòm sao Bạch Dương và Song Tử gặp nhau đã trúng tiếng sét ái tình, lập tức yêu như điên như dại. Căn bản họ không suy nghĩ sau này thế nào, cũng không muốn suy đoán kết thúc của tình yêu này ra sao, sẽ hạnh phúc mỹ mãn hay đau buồn khốn khổ. Hóa ra họ là một đôi, còn tao là chị cả xã hội đen... chắc cuối cùng cũng bị ám sát thôi, hic.”

Bạn: “Hay quá! Mà không được, chắc chắn bọn họ là một đôi đam mỹ rồi. Mà là thế lực tà ác ngăn cản tình yêu của họ. Chắc chắn chị cả xã hội đen không có được Song Tử nên mới gây ra bạo lực gia đình!”

Tôi: “...”

Bạn tôi còn tưởng tượng ra một kết cục vô cùng happy, nào là nên, roi da, chuông nhỏ...

Tôi: “Tao nghĩ là tao vẫn nên chúc phúc cho họ thì hơn, còn tao đi cướp địa bàn phát triển sự nghiệp vậy.”

Bạn tôi cười bắn cả nước bọt.

Sau đó, Từ Vi Vũ đọc đoạn này, hỏi: “Bạn trai em thuộc chòm sao Song Tử à?”

Tôi nghi ngờ. “Anh không phải thuộc chòm sao Song Tử à?” Tính cách rõ ràng thế còn gì.

Từ Vi Vũ hít một hơi thật sâu rồi chậm chậm gằn từng tiếng: “Anh... là... Xứ... Nữ!”

“...”

Được thôi, ai đó với ai đó là một đôi rất lí tưởng đúng là chỉ có thể dựa vào tưởng tượng mà thôi.

Em trai nửa đêm gõ cửa phòng tôi, mở hé hé, thò đầu vào, thấp giọng hỏi: “Chị, em xuống dưới nhà, chị có cần lấy thứ gì không?”

Tôi mơ màng hỏi: “Lấy cái gì cơ?”

“Đồ ăn.”

“... Bây giờ mấy giờ rồi?”

“Mười hai giờ.”

“... Không cần đâu.” Nói xong rồi nghiêng đầu, ngủ tiếp.

Từ Vi Vũ nằm bên cạnh cũng bị đánh thức, bực bội nói: “Thằng quỷ này cố ý hay bị mộng du thế không biết?”

Khoảng hai phút sau, lưng tôi bị một bàn tay sờ soạng... Tôi mở to mắt, hất bàn tay ấy ra. “Anh làm gì đấy?”

Vi Vũ chòm chần, cười, nói: “Mộng du.” Sau đó nghiêm túc dạy bảo: “Thanh Khê, khi một người nào đó đang bị mộng du, em không được làm phiền người ta!”

“...”

Từ Vi Vũ đi công tác ở miền Nam, còn mẹ tôi về quê. Bữa tối, tôi và em trai ngồi trước bàn ăn.

Em trai: “Chị, dân ở vùng Giang Chiết chắc chẳng có ai sống thanh đạm như nhà mình đâu nhỉ?”

Tôi: “Gì cơ?”

Em trai nói giọng bùi ngùi: “Bữa sáng, chúng ta ăn cháo trắng với dưa chua, bữa trưa ăn cháo trắng với đậu nhự, bữa tối ăn cháo trắng với xì dầu...”

Tôi cũng bùi ngùi lắm chứ bộ.

Không có xe, ra ngoài thật bất tiện, thêm nữa thời tiết lại rất kinh khủng, lười đi, thế nên mới có tình cảnh bi đát như bây giờ.

Bài học xương máu là: Trong nhà phải có một người biết nấu cơm, nếu không những người còn lại sẽ rất thê thảm.

Hôm sau, tôi và em trai cuối cùng không thể chịu nổi cảnh húp cháo, ăn mì tôm, nên ra ngoài ăn cơm, nhân tiện mua đồ mang về.

Lúc đợi xe buýt, trời nóng như lửa, xe vẫn chưa tới, chỉ thỉnh thoảng nhìn thấy một chiếc xe con lướt qua.

Em trai: “Chị, chị đi ra lề đường rồi giờ chân ra đi!”

Tôi: “...”

Em trai: “Cách này rất hữu dụng ở Anh đấy.”

Tôi: “Nhưng ở đây là Trung Quốc”, giờ chân ra chỉ tỏ bị mọi người xúm lại bàn tán thôi.

Tối, em trai đang chơi game, đột nhiên chạy đến nói: “Chị, xuất hiện bạo động ở Anh đây.”

Tôi chỉ đáp “ừ” một tiếng. Thấy nó vui mừng hơn hở, tôi hỏi: “Biểu hiện của em là có ý gì?”

Em tôi vừa xoa xoa tay, vừa bước đến, cười rất mờ ám. “Không biết trường em có kéo dài ngày nghỉ hay không, ha ha ha...”

Tôi gọi nó lại. “Vừa nãy có một chị bạn đọc tin này cũng hỏi chị là em đã về trường chưa? Có vẻ rất quan tâm đến em đây.”

Em trai nghe thấy có người đẹp hỏi thăm, vội vàng hỏi: “Thật à? Ai thế?”

“Chị đó còn nói tối hôm qua mơ gặp em đây.”

Em trai xấu hổ. “Có thật không đây?”

Tôi nói: “Thật mà, có điều em quá nhỏ, chị ấy không để ý đến em đâu.”

Em tôi ngó người, lững thững đi về phòng đọc sách. “Thế mà còn mơ đến người ta...”

Một hôm đột nhiên nhớ ra, tôi hỏi nó về kết quả học tập năm nay, nó đáp: Thành tích chỉ như áng phù vân, quan trọng là người ta tiếp thu thế nào!

“...”

Em tôi về chưa được nửa tháng mà bố tôi đã thúc giục, nên em phải sang Anh sớm hơn dự kiến vài ngày.

Trước khi lên xe ra sân bay mấy phút, nó vẫn còn ngồi trước máy tính chơi trò bắn súng, đeo tai nghe, chân gác lên bàn, miệng la hét âm ỉ bằng tiếng Anh: “Mày là thằng ngốc à? (Are you stupid?) Bắn đi chứ! (Fire!) Ông nội đây không có thời gian đâu! (No time!)”

“...”

Từ Vi Vũ liên tục lắc đầu, cảm thán: “Đúng là giang sơn còn lắm nhân tài!”

Sau đó, ở sân bay.

Trước khi lên máy bay, nó nhìn chúng tôi với vẻ mặt bi tráng. “Em đi đây! Nửa năm sau quay lại, vẫn sẽ là một trang hảo hán!”

Thằng bé này ghét trường học đến thế sao?

Chương 15: Những ngày trước hôn lễ, anh rất đẹp trai nhưng cũng rất “cặn bã”

Nói về công việc của Từ Vi Vũ, thực ra anh là quân nhân, nhưng lại thuộc bộ phận nghiên cứu.

Sau khi em tôi trở lại trường, nhà cửa yên ắng hẳn (mẹ tôi cũng cùng em sang bên đó một thời gian).

Buổi trưa, Vi Vũ gọi điện về hỏi tôi: “Em đang làm gì đấy?”

Tôi nói: “Em đang định ngủ trưa. Anh thì sao?”

Vi Vũ: “Anh đang họp.”

Tôi toát mồ hôi. “Thế sao anh còn gọi điện cho em?”

Anh nói: “Đang nghỉ giữa giờ. Nói chuyện với anh chút đi mà.” Sau đó, Vi Vũ bắt đầu kể rằng cuộc họp buồn tẻ thế nào, bala... bala, cuối cùng nói rằng trong những thành viên tham gia họp hôm nay, nhìn một lượt anh đẹp trai nhất.

Tôi nghe đến câu cuối, hoàn toàn không còn gì để nói, chỉ hỏi: “Lúc họp anh chỉ nghĩ đến chuyện này à?”

Anh cười hì hì. “Không, anh còn nghĩ đến chuyện khác.” Giọng điệu rất thâm trầm sâu xa.

“...” Tôi thật sự không thể không nghĩ xiên xẹo.

Anh định tiếp tục nói thì hình như có người gọi: “Vi Vũ, vào họp thôi, nói chuyện với ai mà cười vui thế!”

“Tôi đang tâm sự với vợ, lượn đi cho nước nó trong.” Vi Vũ nói với tôi: “Ôi, anh phải vào rồi. Hôm nay họp về tên lửa, loại xxx và loại xxx...”

Tôi vội vàng ngắt lời: “Đây không phải là chuyện cơ mật sao? Không được nói ra cơ mà!”

Vi Vũ cười. “Không sao đâu, dù sao thì em cũng chẳng hiểu mà.”

Người gì thế không biết?

Đang xem biên lai thu tiền phạt xe trên mạng, mà có hai cái đều là do vượt quá tốc độ, thời gian ghi trên biên lai lại đều là lúc tôi đang đi du lịch.

Vi Vũ thích lái xe tốc độ cao (hoặc dứt khoát không lái), hình như đây là căn bệnh chung của đàn ông, thích đua tốc độ, nhưng dù sao lái xe nhanh cũng khiến người ta lo lắng.

Tôi quay đầu lại, lên giọng thuyết giáo: “Anh có hai giấy phạt. Lần sau anh mà còn lái xe nhanh là em giận đấy.”

Vi Vũ ngán người, rồi trịnh trọng hứa: “Chắc chắn lần sau anh không bị phạt nữa đâu.” Nói cứ như biết trước được ấy.

Kết quả, ngày hôm sau, tôi thấy anh cầm một tờ giấy gì đó, đang nghiên cứu. Tôi bước lại gần, đó là vị trí sắp xếp đèn giao thông trên các tuyến đường và những trọng điểm lắp đặt máy đo tốc độ!

Đúng là đầu óc toàn nghĩ chuyện đen tối.

Tôi hỏi: “Anh lấy thứ này ở đâu ra đấy?”

Vi Vũ cười hì hì. “Lấy chỗ bọn bạn anh, cung ời, anh đảm bảo lần sau không bị phạt nữa đâu!”

Thế... có được gọi là “bà nói gà, ông trả lời vịt” không nhỉ?

Những chuyện như thế này anh làm không ít, ví dụ khi anh đang lái xe với tốc độ cao, GPS liên tục kêu: Bạn vượt quá tốc độ, bạn vượt quá tốc độ...

Tôi: “Anh có thể làm cho nó yên lặng chút không?” Ý tôi là đừng vượt tốc độ nữa.

Vi Vũ “ừ” một tiếng, rồi giơ tay tắt phụt GPS đi.

“...”

Đi cùng Vi Vũ ra khỏi nhà, có lúc anh mặc quân phục (ví dụ họp xong, anh đi thẳng đến đón tôi). Thông thường, trong tình huống này, nếu phải xếp hàng mua súp mang về, thường có người chủ động nhường chỗ cho anh. Có lần, tôi cũng nói với anh: “Anh được đối xử như người tàn tật ấy nhỉ.”

Anh nghĩ ngợi, rồi chỉ vào tôi hậm hực: “Em kỳ thị anh!”

“...”

Thực ra, tôi luôn kính trọng những người tàn tật. Cuộc sống của họ vất vả hơn người bình thường, họ cũng có nghị lực hơn người bình thường. Tôi nói: “Em đang đề cao anh đấy chứ. Anh đủ tay đủ chân, chỉ mặc mỗi bộ quân phục thôi mà cũng có người nhường chỗ cho.”

Vi Vũ nói: “Quân nhân cũng rất vất vả mà.” Sau đó, anh bắt đầu kể lể về sự gian khổ của quân nhân. “Người đầu tiên ở tiền tuyến là quân nhân, nơi nào nguy hiểm nhất cũng có mặt quân nhân, nơi nào có thiên tai quân nhân cũng phải có mặt, ăn gió nằm sương, rồi còn sinh ly tử biệt, bala... bala...”

Chỉ cần đứng trong khu vực xếp hàng là có thể nhìn thấy một chàng trai tuấn tú, cao to mặc quân phục đang lái nhai như bà già.

Thực ra, tôi rất kính phục và tôn trọng những chiến sĩ quân đội. Nhưng vì sống lâu với tên trước mặt này nên thực sự không kính phục nổi... chỉ rất yêu mà thôi.

Tôi là người không giỏi quản lý tiền bạc, hay nói cách khác là không biết giữ tiền nên thường xuyên rơi vào tình trạng không một xu dính túi.

Lần này đi du lịch mười ngày, lúc về, trên người chỉ còn lại một trăm đô la và một ít tiền nhân dân tệ, tóm lại là không đủ tiền thuê xe về nhà, trừ khi người lái xe chịu nhận ngoại tệ.

Thế nên, tôi bất đắc dĩ phải gọi cho Vi Vũ, mà anh lại đang ở cơ quan. (Trước khi đi tôi nói với anh là sẽ tự lực cánh sinh.) Người nào đó nghe điện xong, cười ha hả. “Ai bảo em không mang anh đi, bây giờ không về được chứ gì, ha ha ha!”

Lúc anh đến đón tôi, miệng vẫn còn cười toe toét. “Bảo em mang thẻ đi thì em không mang cơ.”

Tôi ừ xiu. “Làm sao em biết châu Phi lại đắt đỏ như thế chứ”, một chiếc mũ cói sau khi giảm giá vẫn đòi vài trăm tệ, cuối cùng lại còn bị gió thổi bay mới bực chứ.

Vi Vũ ôm eo tôi, vừa đi vừa nói: “Em nhẫn tâm để anh ăn Tết Trung thu một mình, về nhà phải bồi thường cho anh!”

Tôi nịnh: “Em mang đặc sản về cho anh đấy.”

Anh chặc một tiếng, rồi bảo: “Thèm vào!”

Sau khi về nhà, ai đó bắt đầu lục tung va li. “Đặc sản của anh đâu?”

Tôi nói: “Anh chẳng nói là không thềm còn gì?”

Vi Vũ: “Em mua cái gì anh cũng thích, được chưa, mau lấy nhanh ra đây, ngày mai anh sẽ mang lên cơ quan khoe với bọn họ!”

“...”

Cái tôi mua... thực ra chỉ là một nắm cát, đựng trong lọ thủy tinh nhỏ như lọ nước hoa. Tưởng bị chê tôi bời, nhưng không ngờ, hôm sau, anh chàng cầm lọ cát đó mang đến cơ quan khoe thật. Không biết chàng ta nói gì với họ nữa.

Từ Vi Vũ hẹn tôi đi gặp đồng nghiệp của anh, trước đây tôi luôn “tù chối” khéo vì cảm thấy bạn bè ở “đơn vị” của anh, cho dù là bây giờ hay sau này, cũng đều không có “tiếng nói chung”, vì những chuyện họ nói tôi chẳng hiểu gì, kể cả tên họ Từ nào đó có nói tôi cũng chẳng hiểu.

Lần này nhận lời đến gặp bạn bè anh là vì lí do “chính trị” (đi gửi thiệp mời). Tôi vừa đi du lịch nước ngoài về nên công việc ở cơ quan chất đống, bận rộn mãi đến hơn sáu giờ chiều mới có thể nhắc người đứng dậy, đến chỗ Vi Vũ hẹn thì cũng đã muộn mất nửa tiếng.

Lúc tôi đẩy cửa vào phòng bao bên trong đã rất ồn ào, náo nhiệt. Tôi nghe có người nói: “Vi Vũ, cả ngày nghe ông khen vợ hoạt bát, đáng yêu, xinh đẹp tuyệt trần! Coi như lần này chúng tôi được nhìn thấy tận mắt rồi!”

“...”

Có người nhìn thấy tôi mở cửa.

Tôi: “Xin lỗi, tôi vào nhầm phòng.”

“...”

Hôm đó ở trong phòng bao, Vi Vũ cười ha hả, ôm tôi, nói: “Vợ tôi hay xấu hổ!” Những người đó, có người gọi tôi là chị dâu, có người gọi tôi là em dâu, có người gọi thẳng là người đẹp, đương nhiên là tôi xấu hổ rồi.

Trong bữa ăn, có người nhìn thấy Vi Vũ cướp con tôm biển trong bát của tôi, không nhịn nổi liền phê bình: “Vi Vũ, ông thất đức quá đấy, muốn ăn tự đi mà gấp, sao lại cướp trong bát của vợ thế?”

Vi Vũ: “Ông thì hiểu cái quái gì! Cô ấy ăn là bị dị ứng.”

“...”

Tôi cực kỳ thích ăn đồ biển nhưng cứ ăn vào là nổi mẩn, ngứa. Vậy mà tôi lại không chịu tin điều này, rõ ràng lúc nhỏ tôi ăn có sao đâu, sao bây giờ lại lắm bệnh thế.

Thế nên lúc nào đi ăn cơm, tôi cũng đều lấy một ít hải sản, muốn chứng tỏ rằng việc tôi ăn hải sản bị nổi mẩn là chuyện ngẫu nhiên. Lần nào, Vi Vũ cũng ở bên cạnh lắc đầu than thở: “Em nói xem, em có bị ngứa không? Rõ ràng mỗi lần ăn vào đều bị dị ứng, thế mà cứ muốn chịu khổ.” Nhưng Vi Vũ cũng biết tôi không có ham muốn ăn uống gì, chỉ một mực yêu thích hải sản, thế nên anh cũng không nhẫn tâm ngăn cản, chỉ bảo: “Em ăn đi, lúc về anh đưa em đến bệnh viện.”

Nhưng hôm nay thế nào lại sống chết không cho tôi ăn. Tôi cảm thấy buồn bực. Vì có người ngoài, tôi cũng không dám nói điều gì, chỉ cầu xin: “Chỉ một con thôi mà, không sao đâu!”

Vi Vũ: “Không được, kỳ kinh của em sắp đến rồi!”

“...”

Con người này hoàn toàn không sợ mất mặt sao, không biết xấu hổ sao?

Vi Vũ tán chuyện H trên mạng với bạn bè cũng chẳng giấu giếm tôi. Có lần, bạn anh bị thất nghiệp, tâm sự với anh: “Vi Vũ, ông nói xem tôi mà đi đóng cảnh giường chiếu, chắc sẽ kiếm được nhiều tiền lắm nhỉ?”

Vi Vũ lạnh lùng bảo: “Ông á? Ông đóng cảnh giường chiếu á? Đóng vai giường, hay vai chiếu?”

“...”

Đối phương không giận mà còn bật cười. “Vi Vũ, Thanh Khê nhà ông tới đến không cần ông à? Ha ha ha, có phải cảm thấy cực kỳ đau khổ, tiều tụy không, thế nên nhảy lên nhảy xuống muốn găm giường à? Ha ha ha!”

Vi Vũ cười. “Ngày nào tôi chẳng cùng Thanh Khê lăn ga trải giường, ông chưa có bạn gái, chỉ có mỗi chiếc giường, tự cung tự cấp, thế nên cứ tiếp tục đi nhé!” Không thấy đối phương trả lời, Vi Vũ tắt máy tính, đứng lên dụi dàng đề nghị: “Thanh Khê, lăn ga trải giường nào!”

“...” Nên nói anh ngày càng giống một đứa trẻ, hay ngày càng giống lưu manh đây?

Thấy Vi Vũ đang chat trên mạng với bạn bè, đối phương hình như bị tổn thương tình cảm thì phải, có vẻ khá kích động.

Bạn: “Vi Vũ, có phải trông tôi kinh khủng lắm không?”

Vi Vũ: “Ừ.”

Bạn: “Ngu đại[11] lắm đúng không?”

[11]. Nguyên bản là SB, ám chỉ kẻ ngu ngốc. Phía dưới Vi Vũ dùng 2B continued còn có thể hiểu là SB continued.

Vi Vũ: “Ừ.”

Bạn: “Thế tôi phải làm thế nào?”

Vi Vũ: “2B continued.”

“...”

(2B continued vốn có nghĩa là to be continued, nhưng được Từ Vi Vũ thay thế một cách rất sâu sắc!)

Lúc tôi chơi game, Vi Vũ thường ngồi trên ghế sofa phía sau tôi.

Lúc tôi đọc tiểu thuyết, anh hát: “Nỗi cô đơn của anh, rơi vào hư không, lan thành ngọn lửa hoang dã...”

Tôi bị làm ồn không thể đọc được, chuyển sang xem ti vi. Anh lại bắt đầu hát: “Em có hiểu không, trái tim khô sở của cậu bé lang thang, em có hiểu không, cậu bé lang thang cũng cần được yêu...”

Tôi quay đầu lại lờm anh. Anh im bật. Sau đó đứng dậy bước ra ngoài, hát khe khẽ: “Trái tim anh luôn rất yếu mềm, rất yếu mềm...”

“...”

Buổi tối, tôi cùng anh ra ngoài ăn, đó là quán mỳ ngon nổi tiếng trong thành phố. Tôi đã từng đi rất nhiều nơi, nhưng chưa bao giờ được ăn món mỳ nào ngon như ở đây cả. (Sở thích quá giản dị đúng không?)

Một dãy cửa tiệm nằm dọc theo con phố, cách bài trí khá giống nhau, giản dị, bàn và ghế trong quán đã có mười mấy năm rồi nhưng lại rất sạch sẽ, ấm cúng. Đến đây ăn mỳ có rất nhiều ông bà lớn tuổi. Họ ngồi trong quán vừa ăn vừa nói chuyện, ồn ào nhưng âm áp.

Tôi và Vi Vũ tùy tiện chọn một tiệm ăn, chỉ có năm đồng một bát mỳ thịt rau cải.

Lúc chúng tôi đang ngồi đợi mỳ, thì thấy một đôi tình nhân trẻ bước vào. Cô gái vừa ngồi xuống liền lấy giấy trong túi ra lau bàn, cánh tay rất cẩn thận không để chạm vào mép bàn. Chàng trai hỏi cô gái muốn ăn gì, cô nói: “Tùy anh chọn, dù sao cũng chẳng ăn được bao nhiêu”, sau đó lấy điện thoại ra nghịch. Lúc chàng trai đi gọi mỳ, cô gọi điện, nói: “Chán chết, hẳn ta đưa tao đi ăn bát mỳ chỉ có vài đồng... Tối về nói chuyện nhé, anh ta đến rồi, tao cúp máy đây.”

Tôi huých Vi Vũ, hỏi anh: “Em mời anh ăn mỳ năm đồng, anh có cảm nghĩ gì?”

Người nào đó cũng đang chơi điện thoại, ngẩng đầu lên, mơ hồ. “Cảm nghĩ gì?” Sau đó hí hửng, mắt sáng lấp lánh. “Muốn cho anh thêm ít xương sườn à?”

Chỉ có thể nói... thật dễ nuôi, chỉ cần cho ăn no, thỉnh thoảng vớt cho vài miếng thịt là được!

Hôm trước đọc một cuốn tiểu thuyết, nam chính là côn đồ, lại là người có tính cách đặc biệt nên tôi rất thích, đọc xong còn buột miệng: “Nếu có một bạn trai là côn đồ cũng không tồi (ảo tượng), chàng lạnh lùng đứng đó, miệng ngậm điều thuốc, rồi hất cằm bảo: “Cô ấy là của tao!””

Vi Vũ: “Rồi sau đó được anh đích thân tiến vào tù ngồi bóc lịch.”

“... Ha ha ha!”

Không biết vì sao mỗi lần nhớ đến những lời anh nói, tôi lại cảm thấy rất vui.

Có người mời Vi Vũ hút thuốc, anh đều nói: Không hút! (Không biết hút)

Trên bàn tiệc, có người rót rượu cho anh, anh nói: Uống nước ngọt thôi, cảm ơn! (Không uống được nhiều rượu)

Do đó, có người thắc mắc: “Đường đường một đấng anh hào như ông mà thuốc không biết hút, rượu (tửu) không biết uống, rốt cục ông biết cái gì?”

Vi Vũ điềm nhiên, nho nhã đáp: Tôi giỏi “sắc”!

Chương 16: Tự bạch

Tôi và Từ Vi Vũ lúc còn nhỏ thực ra không có tình cảm gì đặc biệt, chỉ là thỉnh thoảng gặp nhau, cùng nhau về nhà, mà lúc đó đoạn đường về nhà cũng có dài gì đâu, từ cổng trường bước ra, đi khoảng một trăm mét nữa, đến cái ngã tư là đưa nào về nhà đưa nấy, nói chuyện cũng rất ít.

Sau đó, có lúc hai đứa học cùng lớp, có lúc lại học khác lớp, hơn nữa lên cấp hai, hai đứa cũng không học cùng trường.

Lúc đó cũng chẳng cảm thấy giữa hai đứa có gì đặc biệt, chỉ là... thân thiết hơn người khác tí xíu.

Đến năm cấp ba, Vi Vũ nói với tôi, anh phải ra nước ngoài. Ngày đó, tôi cũng có chút buồn bã. Nhưng rồi lại nghĩ, tôi có thể nói gì, làm gì đây? Dù sao, anh cũng phải đi mà.

Hồi đó tôi cứ nghĩ mình sẽ chẳng buồn bã, đau lòng đâu, mà chắc chỉ có anh buồn thôi. Tôi còn nhớ, lúc anh đi, tôi không tiễn, thậm chí cả mùa hè đó cũng không gặp anh.

Anh đi rồi.

Có một lần, tôi kéo em trai ra ngoài hát karaoke, cứ thế hát mãi hát mãi rồi bật khóc. Lúc đó mới cảm thấy anh đã đi rồi. Giống như một người bạn từ nhỏ đến lớn luôn ở bên cạnh mình, bỗng không còn ở bên mình nữa.

Lúc nhỏ, Vi Vũ học đánh đàn violon, tôi học vẽ, nhưng vẽ không đẹp, Vi Vũ cũng đánh đàn không giỏi. Nhưng so với môn thể dục thì còn tốt chán, còn được coi là có chút tế bào âm nhạc, hay có thể coi là một thiên tài.

Con người này sau khi đi rồi, lần nào gọi điện cho tôi, đầu tiên cũng gửi mã số nạp tiền điện thoại trước. Sau đó, câu đầu tiên khi gọi đến là: “Tớ gửi

mã số nạp tiền vào điện thoại cho cậu rồi, chúng mình cứ từ từ nói nhé.”

Anh ở đó, chắc cô đơn lắm. Ở đây tôi được sống giữa gia đình, bạn bè, những con đường quen thuộc, phong cảnh quen thuộc, còn anh phải ở một môi trường hoàn toàn xa lạ. Lúc anh nói nhớ tôi, tôi rất cảm động nhưng cũng rất xót xa. Khi đó tôi nghĩ, ôi cái con nhỏ ngốc nghếch này, sao lại xót người ta chứ.

Có lần, tôi đến nhà Lan Lan. Nhà cô ấy gần một thị trấn nhỏ làm đàn violon, đó là quê hương của những chiếc đàn violon. Lúc đi ngang qua đó, nhìn thấy rất nhiều cửa hàng bán đàn, nhìn mãi nhìn mãi và bỗng thấy nhớ da diết một cậu bé.

Nhớ lúc còn nhỏ, anh đeo chiếc đàn violon đến lớp học nhạc, đi ngang qua cửa sổ lớp học vẽ, anh luôn giơ chiếc đàn lên rồi khoe khoang: Thanh Khê ơi, tớ đi học đàn violon đây.

Sau đó, tôi và Lan Lan bước vào cửa hàng, tôi nói muốn mua một chiếc đàn violon. Lan Lan bảo cô ấy không biết chơi đàn violon, nếu mà kéo đàn thì chẳng khác gì quỷ khóc sói gào, có khi còn bị hàng xóm kiện ra tòa chứ chẳng đùa. Nhưng tôi vẫn mua một chiếc, đặt trong nhà làm đồ trang trí.

Mọi người đều nói tôi đối xử rất lạnh lùng với Vi Vũ. Nhưng thật sự, có những lúc, tôi rất nhớ anh. Không biết có phải trùng hợp hay không, cả nhà tôi, em tôi, Từ Vi Vũ đều ở nước ngoài. Tôi sống một mình... bảy năm, thỉnh thoảng mẹ cũng về nước sống cùng tôi. Thời gian đó, tôi thực sự cảm thấy rất cô độc. Cũng chẳng hiểu tại sao, lúc đó lại nghĩ rằng, nước ngoài có gì tốt, sao tất cả những người tôi yêu thương đều ở nước ngoài?

Sau đó, bốn năm đại học thực sự đã làm ấm lòng tôi. Tôi đã quen với những người bạn rất tốt, rất tốt, là bạn tốt suốt cuộc đời.

Có một lần đi biển với Lan Lan. Chúng tôi ăn tối xong, đi dạo trên bãi biển, gần đó có người đốt lửa trại, một vài người ngồi xung quanh, còn có một cậu bé, nói đúng hơn là một chàng trai trẻ đang kéo đàn violon tặng một cô gái. Những người xung quanh đều hô to rằng đồng ý đi, đồng ý đi. Lúc đó tôi rất, rất, rất nhớ cậu bé violon của mình.

Sau đó, anh trở về, rồi hai năm sau, Vi Vũ cầu hôn, tôi nhận lời. Như thế chúng tôi đã chạy hết một đoạn đường rất dài, rất mệt, nhưng cuối cùng cũng về đến đích.

Và giờ, tôi đang nhặt cánh hoa tàn[12].

[12]. Ghi chép, nhật nhật những chuyện xưa.

Chương 17: Một trăm câu hỏi

Người phỏng vấn: T (khụ khụ).

Người bị phỏng vấn: Từ Vi Vũ (viết tắt là V) và Cố Thanh Khê (viết tắt là K).

1. Xin hỏi tên của các bạn?

V: Từ Vi Vũ.

K: Cố Thanh Khê.

2. Bao nhiêu tuổi?

V: 24 (sắc mặt không bao giờ thay đổi khi nói tuổi).

K: 2... 6, sau này phải nghe lời chị đấy.

3. Giới tính là gì?

V: Sao anh phải trả lời những câu hỏi vớ vẩn này?

K: Nữ. Đừng có lảng chuyện, giới tính của anh là gì?

V: ...

4. Xin hỏi, tính cách của bạn như thế nào?

V: Tốt.

K: Bình thường, tạm được.

5. Tính cách của đối phương?

V: Tốt!

K: Bình thường, cũng được, có lúc cảm giác như bị tâm thần phân liệt...

6. Hai người lần đầu tiên gặp nhau là lúc nào? Ở đâu?

V: Còn ở đâu được nữa? Em hỏi cái này rớt cuộc để làm gì?

K: Hỏi chơi thôi, trả lời đi, lúc nào? Ở đâu?

V: ... Em cũng không biết à?

K: ... Quên rồi.

V: ...

7. Ấn tượng đầu tiên của bạn về đối phương?

V: Xinh xắn.

K: Cũng thế.

V: Em có phải người không đây?

K: ...

8. Bạn thích đối phương ở điểm gì?

V: Tính cách, hình dáng.

K: Tìm đối tượng, thực ra không cần kém quá là được.

V: Anh không muốn trả lời nữa.

K: ...

9. Bạn ghét đối phương ở điểm gì?

V: Người nhà thứ nhất, bạn bè thứ hai, người yêu thứ ba, mẹ kiếp!

K: Nói vậy, mặc dù rất ít.

10. Bạn cảm thấy mình và đối phương có “hợp” không?

V: Cái gì cơ?

K: Cái này anh không cần trả lời cũng được.

V: “Hợp” hay không à? Anh muốn trả lời, rốt cuộc em có ý gì?

K: Tóm lại là không giống anh nghĩ đâu.

11. Bạn gọi đối phương như thế nào?

V: Tiểu Khê.

K: Đa số là gọi tên.

12. Bạn hi vọng đối phương gọi mình như thế nào?

V: Cung ơi.

K: Thế là được rồi, không cần đa dạng quá.

V: ...

13. Nếu so đối phương với con vật nào đó, bạn thấy đối phương là?

V: Ha ha, mèo ư?

K: Cái này không chắc lắm, lúc thì là sói, lúc lại là thỏ.

14. Nếu phải tặng đối phương quà, bạn sẽ tặng gì?

V: Em muốn tặng quà à? Thích quà gì?

K: Hỏi thế thôi mà.

V: ...

15. Vậy bản thân bạn muốn được nhận quà gì?

V: Oa, anh có thể chọn à?

K: ... Cũng chỉ hỏi thế thôi mà.

V: Anh không muốn chơi nữa.

K: ...

Vài giây sau.

16. Bạn có điều gì không hài lòng với đối phương không? Thông thường là chuyện gì?

V: Cái này có thể nói à?

K: Ừ.

V: ... Thôi không nói đâu, thực ra cũng chẳng có gì là không hài lòng, hi hi.

K: ...

17. Tật xấu của bạn là gì?

V: Em đang điều tra đây à?

K: Hay lan man. Còn anh ấy nói nhiều những thứ không liên quan, vấn đề quan trọng thì không nói.

V: Anh... cái này là ý thức cảnh giác cao độ đấy!

18. Tật xấu của đối phương là?

V: (Liếc K một cái) Không có.

K: Cứ nói thẳng ra đi.

V: Thực sự không có mà.

19. Đối phương thường làm gì khiến bạn không vui?

V: Thỉnh thoảng có một vài chuyện, nhưng cũng chẳng có gì, đều là chuyện nhỏ cả, căn bản là anh rất đại lượng.

K: Những lúc như thế này.

20. Bạn thường làm những chuyện gì khiến đối phương không vui?

V: Anh có à?

K: Không biết (trả lời câu hỏi).

21. Quan hệ giữa hai bạn đến mức độ nào rồi?

V: Quan hệ ha ha.

K: Rất tốt.

22. Lần hẹn hò đầu tiên của hai người là ở đâu?

V: Trường đại học của cô ấy.

23. Lúc đó không khí thế nào?

V: Em đến muộn, làm anh đợi nửa ngày.

K: Thật à?

V: Chẳng qua là anh không nói ra mà thôi.

K: ... Thế bây giờ anh nói ra làm gì?

24. Lúc đó hai bạn tiến triển đến mức độ nào?

V: Ăn cơm, đi dạo xung quanh trường của cô ấy, tham quan trường học, nói chung phong cảnh cũng khá đẹp.

K: Là như vậy.

25. Địa điểm hẹn hò thường xuyên của các bạn?

V: Rạp chiếu phim. Chúng mình đi ăn cơm nhé? Đói quá!

K: Phía sau toàn là những câu hỏi anh thích đấy!

V: Thật không?

26. Bạn sẽ chuẩn bị món quà gì vào sinh nhật của đôi phương?

V: Hoa, áo ngủ.

K: ...

27. Bên nào tỏ tình trước?

V: Em đang điều tra đấy à?

K: ... Có thể hiểu như thế.

V: Nam tử hán đại trượng phu, dám làm dám chịu, là anh!

K:

28. Bạn thích đôi phương nhiều đến thế nào?

V: Ha ha.

K: Rất thích.

29. Vậy bạn yêu đôi phương không?

V: Yêu chứ.

K: Có.

30. Đôi phương nói gì khiến bạn cảm thấy bẽ tắc?

V: Hầu như lúc nào cũng thế. Không muốn nói nữa.

K: Giống như lúc này, nói là không vui nên không muốn nói nữa.

V: ...

31. Nếu bạn cảm thấy đối phương thay lòng đổi dạ, bạn sẽ làm thế nào?

V: Ha ha, em chán sống à!

K: ...

32. Bạn có thể tha thứ không?

V: Hỏi kiểu gì thế? Anh không thích trả lời.

K: Sắp xong rồi. À, không thể tha thứ.

V: ...

33. Nếu lúc hẹn hò, đối phương đến muộn hơn một tiếng, bạn sẽ làm thế nào?

V: Đợi thôi.

K: Đợi khoảng năm phút không thấy thì sẽ lấy di động ra đọc tiểu thuyết.

34. Bạn thích bộ phận nào nhất trên cơ thể đối phương?

V: Đều thích.

K: Như nhau cả.

35. Biểu cảm khêu gợi của đôi phương là?

V: Gợi cảm á? (Ngữ điệu không hứng thú)

K: ... Buổi sáng ngủ dậy.

36. Khi hai người ở bên nhau, lúc nào bỗng thấy tim đập nhanh?

V: Oa (oa xong là im không nói).

K: Bỗng thấy anh ấy chui ra từ phía sau lưng (thực ra tim đập nhanh vì sợ).

37. Bạn đã nói dối đôi phương bao giờ chưa? Bạn nói dối có giỏi không?

V: Gia khinh không thèm nói dối.

K: Nói dối... mang thiện ý thì có. Ví dụ trước khi phỏng vấn nói với anh ấy đây là điều tra nội bộ, không công bố ra bên ngoài.

38. Bạn cảm thấy hạnh phúc nhất khi làm gì?

V: Ở bên nhau là được.

K: Có người yêu luôn ở bên cạnh mình.

39. Các bạn đã từng cãi nhau chưa?

V: Rồi, mà em làm gì đấy? Muốn nhắc lại chuyện cũ à, đều là do em chọc anh trước đây nhé.

K: ... Ôi chao!

40. Cãi nhau vì chuyện gì?

V: Chuyện vật vãnh.

K: Thế anh còn âm ỉ cái gì?

41. Đã làm lành như thế nào?

V: Cãi một lúc là xong.

42. Nếu có kiếp sau, có hi vọng được làm người yêu của nhau không?

V: Đến lúc đó hãy nói.

K: Chắc là không gặp nhau đâu.

V: ... Anh không thích làm nữa.

K: ...

43. Bạn cảm thấy mình được yêu lúc nào?

V: Ha ha.

K: Lúc anh ấy cười ngốc nghếch.

V: ...

44. Bạn cảm thấy đối phương “không còn yêu mình nữa” khi nào?

V: ... Rốt cuộc lúc nào thì xong?

K: Tạm thời thì chưa (là câu trả lời).

45. Cách thể hiện tình yêu của bạn là?

V: Thể hiện cái gì, cứ tự nhiên yêu thôi.

K: Ừ.

46. Bạn cảm thấy đối phương hợp với loài hoa nào?

V: Nhiều lắm.

K: Cây xấu hổ.

V: ...

47. Giữa hai người có chuyện gì giấu giếm nhau không?

V: Không.

K: Có.

V: Chuyện gì?

K: Đã bảo là chuyện giấu giếm cơ mà.

V: ...

48. Bạn cảm thấy tự ti vì?

V: Ha ha ha.

K: Tính cách không cởi mở cho lắm.

49. Quan hệ giữa hai người là công khai hay bí mật?

V: Câu hỏi quái gì vậy.

K: Công khai.

50. Bạn thấy tình yêu của mình có tồn tại lâu dài được không?

V: Đương nhiên.

K: Hi vọng là có.

51. Bạn là tiểu công hay tiểu thụ?

K: Anh không cần trả lời câu này.

52. Tại sao lại có quyết định như vậy?

K: ...

53. Bạn có hài lòng về cuộc sống hiện tại không?

V: Hài lòng chứ.

54. Địa điểm H lần đầu tiên là?

V: Ha ha ha, em cố ý phải không?

K: ... (làm theo mẫu mà)

55. Cảm giác lúc đó là gì?

V: Em có ý gì đấy?

56. Lúc đó, đối phương trông thế nào?

V: ...

57. Buổi sáng sau đêm đầu tiên, câu đầu tiên bạn nói là?

V (đập đầu xuống bàn): Anh chết đây!

58. Một tuần H mấy lần?

V: ...

59. Bạn cảm thấy một tuần bao nhiêu lần là lí tưởng?

V: Lí tưởng? Thế thì đương nhiên một ngày một lần! Không, hai lần! Ba lần cũng được!

K: ...

60. H như thế là thế nào?

V: Hiện thực hay lí tưởng?

K: ...

61. Nơi nào mãnh cảm nhất của bạn?

V: Nơi nào cũng mãnh cảm.

K: ...

62. Nơi nào mãnh cảm nhất của đối phương?

V: Lưng.

K: Đây là em sợ nhột chứ.

V: Thế cũng coi là mẫn cảm.

63. Nếu dùng một câu nói để hình dung đối phương khi H?

V: ...

64. Nói thật, bạn thích H không?

V: Thích thôi thì làm được cái quái gì?

K: ...

65. Thông thường, bạn hay H ở đâu?

V: ...

66. Địa điểm mà bạn muốn thử H?

V: Muốn thử...

K: Thôi thôi, câu tiếp theo.

67. Bạn H trước khi tắm hay sau khi tắm?

Đồng chí Vũ tiếp tục đập đầu vào bàn.

68. Lúc H có quy định gì đặc biệt không?

Tiếp tục đập đầu vào bàn.

69. Bạn có làm chuyện ấy với người khác ngoài người yêu không?

V: Sao có thể chứ!

70. Với quan điểm: “Nếu không chiếm được trái tim, thì chí ít cũng chiếm được thể xác”, bạn đồng tình hay phản đối?

V: Đồng tình!

K: ...

71. Không hỏi.

72. Trước hay sau khi H, bạn có cảm thấy xấu hổ không?

V: Có gì đáng xấu hổ đâu, gia...

K: ... Sao không nói tiếp?

V: ... Anh chết cho em xem!

73. Nếu bạn thân của bạn nói: “Hôm nay mình rất cô đơn, chỉ cần tối nay thôi, xin...”, và sau đó yêu cầu H, bạn sẽ?

V: Tự tử!

K: ... Không có người bạn như vậy.

74. Bạn thấy mình có giỏi H không?

V: ...

75. Đối phương thì sao?

V: ...

76. Lúc H, bạn mong đối phương nói câu gì?

V: Trước khi H, nói I do!

K: ...

77. Bạn thích vẻ biểu cảm nào của đối phương khi H?

V: Em... (tiếp tục đập đầu vào bàn)

78. Bạn nghĩ rằng có thể H với người khác, ngoài người yêu của mình không?

V: Câu tiếp theo.

79. Bạn có hứng thú với SM không?

V: Đó là cái gì?

K: Không có gì, không biết thì không cần trả lời. Em chỉ muốn hỏi thử xem anh có biết không thôi mà.

V: ...

80. Nếu đối phương đột nhiên không có nhu cầu với bạn nữa, bạn sẽ?

V: Ha!

81. Không hỏi.

82. Trong khi H, sẽ thấy đau đớn vì?

V: Anh chỉ cần được đau đớn thôi!

K: ...

83. Từ trước đến nay, trong khi H, nơi bạn cảm thấy hưng phấn nhất và lo sợ nhất là?

V: Em cố ý phải không?

Câu 84 đến câu 87 bỏ qua.

88. Đối với bạn, đối tượng H lí tưởng là?

V: Còn có thể là ai chứ?

89. Đối phương hiện tại có phù hợp với lí tưởng của bạn không?

V: Phù hợp, vấn đề là, mẹ kiếp, anh...

K: Được rồi, không cần nói nữa.

90. Khi H, bạn có cần sử dụng đạo cụ không?

V: ...

91. “Lần đầu tiên” của bạn là năm bao nhiêu tuổi?

V: ...

92. Đối tượng lúc đó là người yêu hiện tại à?

V: ...

93. Bạn thích nhất được hôn ở đâu?

V: Môi.

K: Mặt là được rồi.

94. Bạn thích hôn đối phương ở đâu nhất?

V: Thân thể.

K: ...

95. Khi H, việc có thể làm đối phương thỏa mãn là?

V: ... Bién!

96. Lúc H, bạn sẽ nghĩ gì?

V: Chẳng nghĩ gì cả!

97. Một đêm H mấy lần?

Đứng dậy đi ra ngoài.

98. Lúc H, quần áo là bạn tự cởi, hay đối phương giúp bạn cởi?

Vi Vũ quay lại: Lượn!

99. Đối với bạn, H là?

V: ...

100. Bạn hãy nói một câu với người yêu.

V: Cố Thanh Khê, đêm đầu tiên của chúng ta phải đợi đến bao giờ?!

Chương 18: Kết hôn

Sau kết hôn, việc đầu tiên cần làm là... đếm phong bì.

Từ Vi Vũ bắt đầu đếm: “1, 2, 3... 9, 10, J, Q, K...” Tôi cảm giác có gì đó không ổn, sau đó lại nghe anh lầm bầm: “K, A, B, C, D... 0.”

Cuối cùng, tôi hỏi bao nhiêu?

Từ Vi Vũ đáp: “Hai mươi tám.”

Tôi thấy nghi ngờ nên đếm lại một lần, kết quả đúng là hai mươi tám thật. Không biết anh “mèo mù vớ cá rán” hay có cấu tạo não bất thường nhỉ?

Tiếp đó, anh lại đếm: “X, Y, Z, W, V...”

Mấy lần như thế đều chính xác tuyệt đối, Vi Vũ lờm tôi đang đếm lại phong bì mà anh đã đếm, nói: “Không sai đâu, với IQ của anh, 1 2 3 phép toán đơn giản này làm sao có thể làm khó anh!”

Cái người này, định dùng một câu đập chết bao nhiêu người đây? Bao gồm cả tôi.

Sau khi đi tuần trăng mật về, tôi bắt đầu bận tới mắt tới mũi, hết viết báo cáo, lại bị tổn thương tinh thần, tôi chán nản thốt lên: “Chết quách cho xong!”

Từ Vi Vũ nghe thấy, lập tức hí hửng chạy đến. “Em yêu, có cần anh giúp đỡ không?”

Tôi trầm ngâm hồi lâu, có phải kết hôn xong thì “tình yêu” cũng tan theo mây khói?

Tôi ngồi viết báo cáo, anh ở phía sau tập tạ tay. “Em yêu, nhìn cơ bắp của anh đây!”

Tôi không ngoảnh đầu lại. “Em đang bận. Anh ra ngoài được không?”

Vi Vũ: “Nhìn một cái thôi, rồi anh ra ngay.”

Tôi quay lại. “Được rồi, đã nhìn rồi, anh đi ra đi. Nhân tiện đóng cửa lại giúp em, cảm ơn.”

Vi Vũ: “Em đâu có nhìn vào cơ bắp của anh!”

Tôi nhìn kỹ vào cánh tay đã xắn cao ống tay áo của anh. “Vấn đề là anh không có.”

Vi Vũ cuối cùng bước ra ngoài mà “hai hàng nước mắt tuôn rơi”.

Sau đó, tôi đi ra, thấy anh đang đứng ở ngoài ban công nhìn xa xăm, tôi bước đến sau lưng anh, dịu dàng hỏi: “Dỗi à?”

“Không.”

“Vậy quay lại cười một cái em xem nào!”

Anh quay lại ngoác miệng cười, tôi vuốt má anh, nói: “Đi nào, vợ mời anh ăn cơm.”

Vi Vũ: “Em viết báo cáo xong rồi à?”

“Vâng.”

Vi Vũ lẩm bẩm: “Mình biết ngay mà, lúc nào cũng xếp mình hạng bét.”

“Không đi thì thôi.”

“Đi, đi chứ!”

Ăn tối xong, trên đường về nhà nhìn thấy một con mèo bị què chân, tự nhiên Vi Vũ trào dâng lòng thương cảm, anh nói nhà chúng tôi không có con vật nào nên sẽ nuôi con mèo này. Tôi đề nghị: “Anh nên đem nó đi kiểm tra sức khỏe trước mới được.”

Do vậy, tối đó, hai đứa bọc con mèo lại một cách vụng về và ôm nó vào bệnh viện.

Nhưng bác sĩ thú y nói: “Con mèo này già quá rồi, nó còn bị bệnh gan rất nặng, chẳng sống được mấy ngày nữa đâu. Thực ra nó đang rất đau đớn, nếu hai bạn đồng ý, hãy để cho nó chết một cách vui vẻ, đó có thể là điều tốt nhất đối với nó.”

Vi Vũ nghe xong mắng bác sĩ một trận. Con mèo lông xám trắng đó nằm trên bàn nhìn chúng tôi khe khẽ kêu meo meo. Cuối cùng, sau khi tắm rửa cho nó sạch sẽ, Vi Vũ ôm con mèo về nhà.

Không bao lâu thì nó chết. Vi Vũ vì chuyện này mà buồn bã rất lâu.

Thực ra, anh sống tình cảm hơn tôi rất nhiều.

Cuối tuần, chúng tôi đi xem triển lãm ở thành phố khác, rẽ ra đường cao tốc không lâu thì không biết đi hướng nào nữa. Vi Vũ rất xấu hổ, mãi mới dừng xe hỏi cảnh sát được, vừa hỏi xong, phía sau cũng có một chiếc xe dừng lại hỏi đường, Vi Vũ vừa nghe thấy nơi họ muốn đến, chưa đợi cảnh sát mở miệng, Vi Vũ đã giơ tay ra, vẫy vẫy người ngồi trong xe đó rất oai. “Đến xxx à? Đi theo anh em!”

Giọng điệu, động tác tay, rồi cả vẻ mặt rất tự hào, cứ như anh quen đường lắm ấy.

Nhưng sau khi đi thêm một đoạn đường, anh lại không biết đi tiếp thế nào.

Lúc này, chiếc xe phía sau vượt lên, người lái xe vẫy tay. “Đoạn phía sau tôi biết, đi theo anh em nào!”

Đến nơi, người đông, rất khó tìm chỗ đỗ xe, khó khăn lắm mới tìm được một chỗ khá hẹp, khả năng cua xe góc hẹp của Vi Vũ không tốt, tôi bảo anh xuống xe để tôi lái.

Nhân viên trông xe nói: “Kỹ thuật lái xe của cô gái này tốt thật.”

Vi Vũ tự hào. “Vừa đủ tuổi lái xe là cô ấy đã học rồi, rất giỏi đúng không ạ?”

Nhân viên trông xe: “Hai người là vợ chồng à?”

Vi Vũ: “Mới kết hôn.”

Tôi đỗ xe xong, người đó nói với tôi: “Anh chàng này được đấy, cố gắng giữ cho chắc vào.”

Sau đó, tôi hỏi Vi Vũ đã nói linh tinh gì với người ta.

Vi Vũ bảo: “Anh nói với họ là anh theo đuổi em bao nhiêu năm, cuối cùng cũng có ngày khổ tận cam lai, kết hôn rồi.”

“Sao ai anh cũng nói chuyện được thế?”

“Anh dễ tính, dễ gần, khiêm tốn thật thà mà.”

Chúng tôi vừa tán gẫu vừa bước vào đại sảnh của triển lãm, Vi Vũ kéo tay tôi. “Người đông lắm, cẩn thận bị lạc.”

Xem triển lãm đến tận chiều, bước ra ngoài tìm chỗ ăn cơm mới thấy các quán ăn đều đã chật ních người.

Vi Vũ sợ nhất ăn cơm nơi đông người. “Đi thôi, lái xe đến chỗ nào xa xa một chút, em nhé!”

Kết quả, khi bước đến cạnh xe, nhìn thấy phía trên cần gạt nước kẹp một tờ giấy A4 màu hồng, trên đó viết: Chúc tuần trăng mật vui vẻ! Công dân xx chào đón các bạn!

Vi Vũ lập tức phì cười, còn tôi dở khóc dở cười, chú nhân viên trông xe đó thật là lém lếu chuyện... cũng thật là đáng yêu!

Chương 19: Những “thay đổi” sau hôn nhân

Sự khác biệt duy nhất của trước và sau hôn nhân là, Từ Vi Vũ:

“Vợ ơi, nấu cơm cho anh đi, yêu cầu hợp pháp đây!”

“Vợ ơi, mua áo cho anh đi, chẳng có cái áo nào mặc được nữa rồi, yêu cầu hợp pháp đây!”

“Vợ ơi, hôm nay đi xem phim nhé, là yêu cầu hợp pháp đây!”

“Thanh Khê, hát tặng anh một bài đi, yêu cầu hợp pháp đây!”

Tôi đã nhiều lần phải kiềm chế để không xử lí anh một cách phi pháp...

“Anh không thể yên lặng một chút được à?”

“Không được, những yêu cầu của anh đều được Luật Hôn nhân nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa bảo vệ đấy.”

Tôi cười lạnh lùng. “Luật Hôn nhân không đến nỗi rảnh rỗi, vô vị quản cả chuyện mua quần áo, xem ti vi của anh đâu.”

Anh lặng lẽ rời đi, miệng còn lẩm bẩm: “Điều thứ ba của Luật Hôn nhân, nghiêm cấm bạo lực gia đình, nghiêm cấm hành vi ngược đãi và bỏ rơi...”

Tôi khóc dở mếu dở.

Tôi và Vi Vũ cùng chơi game, nhân vật trong game của tôi là Lolita, do anh ấy dẫn dắt và thu nhận tôi làm đồ đệ. Chơi được hai tháng thì anh nói muốn hủy bỏ quan hệ thầy trò.

Lolita: Em có thể hỏi nguyên nhân không?

Chàng trai: Không muốn bị chụp mũ loạn luân!

Lolita: ...

Sau khi hủy bỏ quan hệ thầy trò, cuối cùng hôn nhân vẫn không thành. Vì hệ thống nhắc nhở, vai Lolita không được phép kết hôn.

Vi Vũ suýt chút nữa tức phụt máu!

Ra ngoài, lái xe trên đường, nhìn thấy một con siêu xe mới cứng, tôi tò mò liếc nhìn hai lần, người ngồi ghế lái phụ nghiêm túc nhắc nhở: “Nhìn biển xe kia, anh nói em nghe, trong thành phố chúng ta có một đám cận bã con ông cháu cha ăn chơi nhảy múa, đầu óc thì tàn phế nhưng lại rất giỏi gây chuyện, trong hàng loạt các biển số xe, cái nào cũng có số 777, em nói xem bọn này có ngốc không chứ? Quan trọng là, em đừng nhìn nhiều, hãy nhìn anh đây này, hóa thân của chính nghĩa và đẹp trai đấy nhé!”

Tên này dùng một gậy “đập chết” cả một đám người, cuối cùng cũng không quên tăng bốc, khoe khoang bản thân đến tận mây xanh.

Đi dạo phố với Từ Vi Vũ thực ra rất mệt, vì hai người có gu khác nhau, thường xuyên tranh luận về một bộ quần áo hay một đôi giày.

Vi Vũ: “Anh mặc cái áo này đẹp không?”

Tôi: “Giống côn đò.” Xin thưa, áo họa tiết hoa hòe hoa sói không phải ai cũng mặc được đâu, anh giai ơi!

Vi Vũ: “Cái váy này đẹp đấy, em yêu, em mặc thử xem.”

Tôi: “Trừ phi em chết!”

...

Tôi: “Anh mặc bộ com lê màu đen này xem.”

Vi Vũ: “Màu như đưa đám ấy.”

Thế nên, tôi rất ít cùng anh ra phố mua đồ. Về chuyện này, bạn tôi bảo: “Chúng mày nhìn hợp mắt nhau, cũng có thể coi là kỳ tích rồi.” Tôi thấy quả là đúng.

Lúc làm việc, tôi chat QQ với Vi Vũ, trong lúc đánh nhanh, viết thành: “Làm không?”

Vi Vũ: Ban ngày ban mặt! (Kèm theo biểu tượng e then, xấu hổ)

Tôi: Em đánh nhầm, là online không?

Mãi một lúc lâu sau, anh mới nhắn lại: Anh đi chết đây! (Kèm theo biểu tượng ngã lăn ra đất hộc máu)

Tôi: Em hỏi anh nhé, con của đứa bạn đầy tháng thì tặng gì?

Vi Vũ: Tiền.

Tôi: ... Ngoài tiền, còn có thể tặng cái gì khác không?

Vi Vũ: Đồ trang sức bằng vàng, bạc.

Tôi: Cái gì có ý nghĩa một chút?

Vi vũ: Máy tính, di động.

Tôi: Thôi đi, coi như em hỏi nhầm người.

Vi Vũ: Đừng đi mà quan khách, nói chuyện thêm một lúc nữa nhé!

Tôi: Anh rồi lắm à?

Vi Vũ: Công việc hôm nay vừa làm xong.

Tôi: Thế thì đọc nhiều sách một chút, nâng cao tình cảm và tu dưỡng đạo đức đi, đừng để bản thân thô tục như vậy!

Vi Vũ: ...

Đồng nghiệp thường nhờ tôi mua đồ trên mạng, thẻ của tôi không liên kết với ngân hàng mạng, còn thẻ của Vi Vũ lại có, nên tôi thường dùng thẻ của anh mua hàng. Chính vì thế lần nào di động của anh cũng nhận được vô số tin nhắn báo đã chi bao nhiêu tiền. Có lần giúp đồng nghiệp mua hàng, vừa nhận tiền mặt của họ xong thì nghe điện của Vi Vũ. Anh nói: “Vợ, em làm như vậy không được đâu, em cần tiền thì cứ nói thẳng với anh một câu chứ!”

“...”

Ăn tối xong đi dạo, đang đi, Vi Vũ ở phía sau nói nhỏ: “Di động của anh để trong túi em nhé.” Sau đó anh cúi đầu lần tìm mở khóa túi, kết quả bị một ông già đi qua trông thấy kêu âm lên: “Có trộm!”

Vi Vũ đỏ mặt, lắp bắp: “Cháu đang cất đồ, ông ơi!”

Không hiểu sao lúc đó tôi phì cười.

Lúc ông già ngại ngừng rời đi, tôi nói với người đang ở phía sau: “Chắc bộ dạng của anh giống lưu manh quá, nên mới bị người ta hiểu lầm chứ gì?”

“Sao có chuyện đó được? Anh trông đứng đắn, chính trực thế này cơ mà.”

“Em không nhìn ra đấy.”

“Đó là em không nhìn kĩ thôi.”

Tôi thầm nghĩ, nếu nhìn kĩ thì anh chính xác là tên lưu manh, còn tính cách thì càng...

Đi dạo bộ về, đứng xem các bà các cô đang khiêu vũ ở quảng trường, lúc đó có một mỹ nữ yếu điệu bước đến hỏi Vi Vũ: “Anh chàng đẹp trai, có thể cho em mượn điện thoại gọi nhờ được không?”

Vi Vũ ngoảnh ra, nói: “Thứ nhất, nếu cô muốn có số của tôi để làm quen, tán tỉnh, tôi sẽ không cho, vì vợ tôi đang ở bên cạnh đây. Thứ hai, nếu cô muốn lừa gạt, thì tôi là cảnh sát đấy.”

Quả nhiên, cô gái dứt khoát bỏ đi.

Tôi lại gần anh, hỏi: “Anh là cảnh sát à?”

“Đá bóng sát vạch biên còn gì.”

“Sao anh không cùng cô gái đó liên hệ tình cảm?”

“Anh sợ vợ mà!”

“...”

Một lúc sau, Vi Vũ thấy bài nhảy của các bà các cô không đến nỗi khó, liền nói: “Anh cũng ra nhảy đây.”

“Anh đừng có làm mất mặt nữa!”

“Không có chuyện đó đâu, so easy (quá dễ) mà, nhìn anh này!” Sau đó anh chạy đến, đứng ở hàng cuối cùng và bắt đầu nhảy theo họ. Cũng khá nghiêm túc và bắt kịp theo nhịp điệu.

Nhưng dù sao cũng là một người đàn ông, mặc bộ đồ thể thao, uốn éo trong đám đàn bà, trông chẳng ra sao cả. Tôi chẳng dám nhìn thẳng, vẫy tay gọi anh: “Có thể về rồi đấy!”

“Vợ ơi, em cũng qua đây đi!”

“Đi nhanh lên, còn phải đến cửa hàng mua hoa quả.”

Khó khăn lắm mới khuyên anh ra khỏi chỗ đó, anh nói với tôi: “Đứng phía trước có một bác nói anh nhảy được lắm, bảo anh ngày mai lại đến.”

“Vậy ngày mai một mình anh đến.”

Đến cửa hàng bán hoa quả, người họ Từ nào đó chọn toàn những thứ đắt nhất như anh đào, tuyết liên. Tôi nói với anh: “Những quả này hương vị chẳng khác gì táo và cam, giá trị dinh dưỡng cũng tương đương mà.”

“Nhưng rõ ràng quả anh đào trông rất đẹp.”

“Anh mua để ăn hay mua để ngắm?”

“Ngắm trước ăn sau, hơn nữa, phụ nữ ăn anh đào giúp bổ máu, dưỡng da, thải độc, em xem, trong lòng anh luôn nghĩ đến em mà!”

“...”

Ban đêm có người gọi điện đến, là giọng đàn ông, không phải tiếng Trung Quốc nên tôi chẳng hiểu gì, nhìn vào thấy đó là điện thoại của Vi Vũ, nên gọi anh dậy nghe điện. Anh nói hai câu rồi ngắt máy, tôi hỏi: “Người đó nói gì vậy?”

“Anh cũng không hiểu, anh bảo anh ta nói tiếng Anh nhưng nhìn đồng hồ muộn rồi nên bảo anh ta hơn mười tiếng nữa gọi lại, chẳng ai có cảm tình với người không biết múi giờ chênh lệch cả! Nhỉ?”

“Anh đi ngủ không thể tắt điện thoại à?”

“Sợ có người tìm anh.”

“...”

Một lúc sau, anh dịch vào gần sát, thủ thỉ: “Nhân lúc đêm khuya thanh vắng, không trăng không sao, làm một cái nhỉ?”

“Buồn ngủ!”

“Làm là sẽ tỉnh ngủ.”

“Ngủ ít ngày mai đi làm em buồn ngủ lắm.”

“Thế xin nghỉ vậy.”

“Không nên ham muốn quá độ!”

“Ừ, không quá, vừa phải.”

“...”

Chương 20: Mùa hè năm thứ ba

Tôi vừa đẩy cửa phòng đọc sách đã nghe tiếng Từ Vi Vũ đang cãi nhau với em trai... qua mạng.

Vi Vũ: “Hồi học cấp ba anh toàn để tóc húi cua, đã tự tin với vẻ đẹp trời sinh của mình thì cho dù tóc húi cua vẫn đẹp trai. Kiểu tóc chẳng nhìn thấy mắt mũi đâu của cậu chẳng khác gì thợ cắt tóc.”

Em trai: “Quả đầu này của tôi năm mươi bảng Anh đấy!”

Vi Vũ: “Hả, cái đầu cậu chỉ đáng năm mươi bảng?”

Em trai: “Anh nói thế có ý gì?”

Vi Vũ: “Thế còn muốn anh nhắc lại cái đầu cậu đáng giá năm mươi bảng à?”

Em trai: “Tôi không thềm nói chuyện với anh nữa, gọi chị tôi đến đây! Chị tôi đâu? Sao anh lúc nào cũng dùng máy tính của chị tôi thế? Bảo chị tôi nói chuyện với tôi! Còn anh chết đi!”

Tôi: “...”

Vi Vũ quay người lại nói với tôi: “Em trai em sao suốt ngày mắng người khác thế?”

Tôi: “Biết làm thế nào, dạy dỗ không tốt mà.”

Vi Vũ: “Sao thế được, là nó học dốt thôi!”

Em tôi liên tục gọi “chị, chị, chị”, tôi bước đến hỏi nó: “Chuyện gì thế?”

Em trai: “Khoảng hai hôm nữa em về nhà, chị thích quà gì?”

Vi Vũ: “Mong muốn của chị em là để anh thực hiện, không cần em lo, lượn đi cho mát!”

Em trai: “Anh mới lượn đi cho mát thì có! Không, anh phải lượn đến chỗ nóng ấy, để anh nóng chết đi, tốt nhất là biến thành heo quay ấy!”

Vi Vũ: “Cho dù có nướng chín thì anh cũng không thể biến thành heo, đây là kiến thức rất căn bản, cậu tốt nghiệp tiểu học chưa đấy?”

Em trai: “Anh mới chưa tốt nghiệp tiểu học ấy!”

Tôi: “Cả hai có thể im lặng một lúc được không?”

Vi Vũ cười hì hì. “Vui mà!”

Em trai: “Đồ mặt dày!”

Tôi: “Được rồi, hai người cứ tương thân tương ái đi, tôi đi ra ngoài xem ti vi.”

Hai người: “...”

Em tôi chơi rất thân với cậu em họ lớn hơn hai tuổi. Lần nào về nước, hai đứa cũng kè kè bên nhau. Một lần tôi đến, thấy cậu em họ đang gõ gõ vào đầu em trai tôi, nở nụ cười kiêu “chú hiểu anh mà”. Kết quả, em trai đáp lại: “Mày có gì nói thẳng ra đi, trán tao có phải là Touch Screen[13] đâu!”

[13]. Màn hình cảm ứng.

Em họ nói giọng mập mờ: “Bảo anh mang về cho em cái ấy còn gì?”

Em trai: “Cái gì cơ?”

Em họ: “Thì... cái ấy đấy.”

Em trai: “Vật cấm á? Mà y nghĩ tao mang được cái đấy lên máy bay à?”

Tôi lên tiếng hỏi: “Mang cái gì?”

Em họ: “Không, không có gì! Chị, em với Tử Hạo ra ngoài chơi bóng, tẹo nữa ăn cơm mới về.”

Ngoài cửa, em họ thì thầm với em trai: “Vật cấm vật kiếc cái gì? Apple mà là vật cấm à? Suýt nữa thì bị anh hại chết, anh rở là cảnh sát đấy.”

Em trai: “Cảnh sát cái con khi!”, câu sau tôi không nghe rõ nữa, nhưng chắc chắn cũng chẳng phải là lời hay ý đẹp gì.

Em trai mới biết lái xe, lúc ra ngoài, em cầm lái, đi chưa được mười mét, Vi Vũ đã nhắc nhở: “Đi bên phải, lái xe làn đường bên phải!”

Em trai: “Anh ồn chết đi được!”

Vi Vũ: “Cậu không lái sai làn thì anh nhắc nhở làm gì, ai bảo cậu ngốc quá mà!”

Em trai: “Ở nước ngoài tôi đều lái bên trái đường, có anh mới là đồ ngốc ấy!”

Vi Vũ: “Đừng có nói không lại là mắng người khác, còn non lắm, thôi nhìn thẳng đường mà đi.”

Chưa được năm mươi mét, Vi Vũ lại nhắc: “Bà chị ơi, làn bên phải!”

Em trai: “Chị chị con em anh ấy!”

Tôi: “...”, có vẻ như quan hệ khá phức tạp.

Cậu em quay sang tôi, gào lên: “Chị ơi, chị bảo anh ta im miệng đi, ờn chết đi được!”

Tôi: “Chị quen rồi.”

Hai người còn lại: “...”

Mẹ tôi mua một con chó con, em tôi rất thích vật nuôi, cứ về đến nhà là chiều chuộng đủ kiểu. Buổi sáng đi ngang qua phòng của nó, cửa mở, nhìn thấy nó đang nói chuyện với con chó: “May I help you?... No? Ok, can you help me?” Đang mặc quần áo...

Cả kỳ nghỉ hè ở nhà, cứ có thời gian là em tôi chơi game, do đó mẹ hỏi tôi: “Nó còn cứu vãn được không?”

Tôi chưa kịp nói gì, trong phòng sách, em nói vọng ra: “Trong đầu con đã có kế hoạch rồi, hai người cứ yên tâm!”

Tôi, tôi hỏi nó: “Em có kế hoạch gì?”

Em trai: “Chơi game phải chơi hai tay, em phải cố gắng lên tay mới được.”

“...”

Tôi dắt chó đi dạo với em trai, cả đoạn đường chỉ thấy nó thủ thỉ với con chó: “Bữa tối mày ăn no chưa?”

Con chó: “Gâu, gâu!”

Em trai: “Chưa no à, sao tao bảo mày ăn thêm mày không ăn? Lần nào cũng thế, lúc ăn thì không ăn, còn kêu la gì, chỉ khổ thân tao!”

Tôi nghe mà cũng phải phì cười.

Em trai tiếp tục: “Chỉ cần mày ngoan ngoãn ở bên tao, sau này sẽ có ngày lên đời.”

Con chó: “Gâu, gâu!”

Em trai: “Thế mới đúng chứ! Gọi một câu anh đi!”

Con chó: “Gâu, gâu!”

Em trai: “Ng ngoan lắm! Về nhà anh dạy mày chơi game nha.”

Con chó: “Gâu, gâu, gâu!”

Tôi: “...”

Em trai chat với bạn, tôi đứng sau nhìn một lúc, thấy nó nói cái gì mà: You mum’s (sau đó mới biết đó là “mẹ cậu”) balabala (toàn tiếng Anh). Sau đó đối phương nhắn lại: Phải là your mum...

Em trai: “Khác biệt văn hóa thật đáng ghét!”

Tôi vỗ đầu nó. “Em nói năng chú ý một chút là được.”

Nó quay lại nói: “Chị, em là đứa lịch sự nhất lớp đấy.”

“Phét!”

“Thật mà, em chẳng bao giờ nói fuck, chỉ nói shit thôi.”

Chẳng còn gì để nói, đúng là kẻ tám lạng người nửa cân!

Đi siêu thị với em trai và Vi Vũ, mặc dù số lần chỉ đếm trên đầu ngón tay nhưng lần nào cũng rùng mình kinh hãi.

Vi Vũ: “Cậu đẩy xe đi!”

Em trai: “Anh thấy thiếu gia tôi đây là hạng đẩy xe à?”

Vi Vũ: “Ừ nhỉ, đúng rồi, cậu nên ngồi trong xe mới phải.”

Em trai: “Anh chết đi, chết đi!”

Tôi thấy thế, tự đẩy xe, bước lên trước.

Lúc mua hoa quả, em trai nói: “Hoa quả mùa hè nhiều thật đấy, chị, chúng ta mua nhiều một chút nhé!”

Vi Vũ: “Không tiêu tiền của mình nên không biết xót.”

Em trai: “Tôi tiêu tiền của chị chứ có phải của anh đâu, anh nói lảm thế làm gì!”

Vi Vũ: “Anh và chị cậu bây giờ là vợ chồng hợp pháp, tiền bạc dùng chung.”

Em trai: “Tôi là em trai hợp pháp của chị tôi! Anh chết đi!”

Vi Vũ: “Lần nào cậu cũng bảo tôi chết đi, không có câu nào khác à?”

Em trai: “Chị!”

Tôi đang bận chọn táo.

Lúc mua hải sản, Vi Vũ bảo: “Thanh Khê, mua tôm nhé, anh muốn ăn!”

Em trai: “Tôi không muốn ăn hải sản, bị dị ứng.”

Vi Vũ: “Cậu dị ứng thì liên quan gì đến anh.”

Em trai: “Tôi có nói với anh đâu! Chị, em không muốn ăn hải sản!”

Vi Vũ: “Anh muốn ăn!”

Tôi: “Mua một ít hải sản, một ít thịt bò, ai ăn của người này, được chưa?”

Em trai, Vi Vũ gần như đồng thanh: “Ok, chuyện đơn giản mà cứ làm cho phức tạp!”

Lúc mua đồ dùng, Vi Vũ nói: “Dầu gội đầu gần hết rồi, mua nhé?”

Em trai: “Em chỉ dùng dầu xxx.”

Vi Vũ: “Cậu có sống ở nhà anh đâu, sao phải quan tâm cậu dùng dầu gì, cho dù có sống ở nhà anh, anh cũng chẳng mua cho cậu.”

Em trai: “Tôi nói với chị tôi mà, sao anh nói lảm thế!”

Lại bắt đầu cãi nhau.

Nói đi phải nói lại, cãi nhau mà không biết mệt cũng có thể coi là kỳ tích nhỉ?

Em tôi ở nhà (nhà bố mẹ tôi), đột nhiên nảy ra ý định nuôi cá vàng. Hôm đó, tôi không có nhà, Vi Vũ ở nhà, nhân lúc anh ra ngoài có chút việc nó liền nhờ anh mua hộ năm con, còn rất “công tư phân minh” đưa tiền trước cho anh.

Kết quả, hôm đó về nhà, nghe em tôi gào lên: “Đền tiền cho tôi!”

Hóa ra, trên đường Vi Vũ mang cá về nhà thì bị chết mất hai con.

Em trai: “Đền tiền tôi đây, cá sắp chết hết rồi!”

Vi Vũ bình thản nói: “Đầu tư thì phải chịu mạo hiểm chứ!”

Em trai: “...”

Ba con cá còn lại, em tôi thả trong bể cá rồng của bố tôi, năm phút sau, ba con cá đó bị cá rồng nuốt vào bụng.

Vi Vũ: “Trên đời chưa gặp ai ngu như cậu, cậu không biết câu cá lớn nuốt cá bé à?”

Em trai gần như phát điên. “Tôi bảo anh mua cho tôi bình nuôi cá thì anh nói nuôi trong bể cá là được, nuôi chung mới dễ sống cơ mà!”

Vi Vũ: “Anh tiện miệng nói thế mà cậu cũng tin à? Anh nhớ là mình cũng nói rằng cá rồng cùng thời đại với khủng long, môi trường trái đất biến đổi liên tục, ngay cả khủng long cũng bị diệt chủng mà cá rồng vẫn sống sót, có thể thấy loài vật này “trâu bò” thế nào. Còn cậu lại thả những con cá vàng yếu ớt vào miệng chúng, sự ngây thơ của cậu đã hại chết lũ cá vàng đấy, quả là tàn nhẫn!”

“Anh chết đi!!” Em tôi chạy về phòng, đóng sầm cửa lại.

Tôi nhìn Vi Vũ, anh cười tủm. “Anh mua cho nó bình đựng rồi, nhưng trên đường đi bị vỡ, thế nên phải tìm túi đựng, đi hơn năm mươi mét mới có một cửa hàng túi nilon, lúc đổ nước vào thì đã chết mất hai con rồi!”

Cái này có thể coi là... tình yêu thâm lặng không?

Hôm sau, Vi Vũ lại mua cho em trai cá vàng, có cả bình đựng. “Tiền lần này anh không tính, chỉ cần gọi câu anh rể là được.”

Em trai: “Biến!”

Vi Vũ: “Thằng nhóc này!”

Em trai lái xe, tốc độ chậm hơn rùa, Vi Vũ vẫn không ngừng lái nhải về vấn đề này, anh nằm ngả ra ghế sau, giả bộ ngáp ngủ, nói: “Anh đạp xe đạp còn nhanh hơn thế này.”

Em trai: “Thế thì anh xuống mà đi xe đạp, cũng chẳng ai bắt anh ngồi đây!”

Vi Vũ: “Thế thì cũng phải có xe đạp mới được, hơn nữa, anh đang nằm chứ không phải ngồi.”

Em trai mắng: “Boring! (Vô vị!)”

Vi Vũ: “Ôi chao, lại còn biết nói tiếng Anh cơ thầy, vợ, dịch giúp anh với!”

Đúng thật là bó tay với hai người này!

Từ Vi Vũ: “Cô Tử Hạo[14], tên của cậu hoàn toàn chẳng có tí nào liên quan đến chị cậu cả. Có phải lúc sinh ra cả người cậu đỏ tím không? Lại

còn gió xuân lồng lộng nữa hả? Cậu sinh vào mùa xuân à?”

[14]. Tử Hạo: Trong tiếng Hán, “Tử” có nghĩa là tím, “Hạo” nghĩa là lồng lộng, mênh mông.

Em trai: “Xuân cái đầu anh ấy!”

Vi Vũ: “Nói chuyện tử tế với cậu, cậu cũng gào lên, rốt cục cậu là loại người gì?”

Tôi: “Nhắc nhở một chút, em với nó cùng cha cùng mẹ đấy nhé.”

Vi Vũ: “Tre tốt cũng có thể mọc ra măng xấu mà.”

Em trai: “Anh mới là tre xấu!”

Tôi: “Em chú ý lái xe đi, Vi Vũ, anh nói ít vài câu không được sao!”

Vi Vũ: “Không nói thì anh hát vậy. MM[15] Tử thích nghe bài gì?”

[15]. MM: Chỉ phụ nữ nói chung. Ý Từ Vi Vũ trêu em trai Thanh Khê giống như con gái.

Hai người họ cãi nhau trên cả quãng đường đến khi tới quán ăn.

Vừa ngồi xuống, lúc Vi Vũ chọn món thì điện thoại của em trai đổ chuông, nó nghe máy và nói toàn bằng tiếng Anh, phục vụ bàn tò mò, trở mắt nhìn.

Vi Vũ: “Có gì phải nhìn chứ, ra nước ngoài được mỗi cái khả năng này thôi.”

Em trai ngắt điện thoại xong quay sang cãi lại: “Bạn tôi không hiểu tiếng Trung nên tôi mới phải nói, còn nữa, không phải anh cũng sang Đức du học đấy sao? Hừ, nước Đức - quê hương của phát xít Hitler, tôi khinh!”

Vi Vũ nhìn em trai lắc đầu. “Không có văn hóa quả là đáng sợ, quê hương của Hitler không phải ở Đức, mà ông ta sinh ra ở Áo.”

Em trai: “...”

Tôi: “...” Được phổ cập giáo dục đấy.

Mùa hè này, bỗng nhiên tôi được nhận giải thưởng gì đó cấp thành phố..., trước khi đi nhận giải, có nghe em trai hỏi Từ Vi Vũ: “Chị tôi được nhận giải thưởng, sao anh không thể hiện gì thế?”

Vi Vũ: “Tôi qua anh đã cố gắng thể hiện rồi, đấy là cậu không biết mà thôi.”

Tôi: “...” Đừng nói kiểu ám muội như vậy được không! Tôi hôm qua, anh chỉ gân cổ lên gào mấy bài hát thôi mà!

Mùa hè cũng đã hết và em tôi lại phải trở về trường.

Từ Vi Vũ và em tôi dù có “xa xôi cách trở” vẫn cãi cọ ỏm tỏi, còn tôi là cái loa phát thanh.

Đạo này, em trai có đánh giá mới nhất về Từ Vi Vũ là: Tên tà môn ngoại đạo đeo mặt nạ chính nghĩa.

Tôi truyền đạt lại, Vi Vũ nghe xong, cười lạnh lùng. “Không đánh lại được thì quay sang nói xấu hả, đẳng cấp kém lắm!”

Em trai nghe xong, tức tối. “Cậy lớn bắt nạt bé, thế mà còn xưng anh hùng hảo hán!”

Vi Vũ nghe xong, giễu cợt: “Đã nói bao nhiêu lần rồi, anh đây không phải là anh hùng.”

Em trai nghe xong, mắng: “Bảo anh ta chết đi!”

Vi Vũ nghe xong, cười nhạt. “Chậc, những kẻ hay chửi rủa người khác cũng chẳng hay ho đâu nhé.”

May mà hai người này không ở cùng nhau, nếu không một ngày cãi nhau trận bé, ba ngày cãi nhau trận lớn là điều chắc chắn.

Mà hình như mình cũng khá giống “người xấu” thì phải?

Chương 21: Du lịch

1. Đi chơi với bạn.

Lúc đó chúng tôi đang học cấp ba, cô bạn tôi tính tình nóng như lửa nhưng lại có vẻ bề ngoài yếu điệu thực nữ. Ngồi xe buýt đến điểm du lịch, trên xe đông người, nó bị giẫm vào chân, buột miệng kêu lên: “Ai đấy, chịu trách nhiệm đi!”

Quay lại nhìn thấy một bạn nam, nó vội vàng nói: “Tôi cho cậu giẫm một lần nữa đấy, coi như vừa nãy tôi chưa nói gì.”

Kết quả, bạn nam cao to đó đáp lại vô cùng dịu dàng: “Không nữa!”

Cô bạn ngỡ ngàng.

Sau khi chúng tôi xuống xe, cậu bạn đó cũng xuống, còn hỏi thật to: “Người đẹp, làm thế nào liên lạc với cậu?”

Cô bạn tôi không quay đầu, giơ ngón giữa lên.

Chỉ nghe thấy tiếng ở phía sau: “1, rồi bao nhiêu nữa?!”

Lần này, cả tôi và nó đều im lặng.

Hai đứa bỏ chạy, vừa chạy vừa cười, chạy đến chân ngọn núi nhỏ, quay đầu lại không thấy đối phương đuổi theo, cô bạn thở hổn hển. “Sợ chết đi được, sao to con thế nhỉ?”

“Chắc là cậu ta đùa thôi.”

“Tốt nhất là như thế, tao không thích tuýp người này, tao thích kiểu thư sinh như Vi Vũ nhà mày ý.”

“...” Tôi đã hiểu quá rõ về người nào đó, cảm nhận triệt để và sâu sắc: Khí chất thư sinh chẳng liên quan gì đến anh ấy cả.

Chơi xong, ngồi xe buýt về nhà, lúc xuống xe thì thấy Vi Vũ đang ngồi cạnh bồn hoa trước cửa nhà, trên tay cầm một điều thuốc mân mê nghiên cứu.

Tôi bước đến, hỏi: “Cậu hút thuốc à?”

Anh nhảy dựng lên. “Oa, làm tớ giật cả mình! Tớ không hút thuốc, lúc trước vừa ra khỏi lớp học thêm, cậu xxx đã cho tớ, tớ đang nghiên cứu thôi. À, mà hôm nay Chủ nhật, không đi học thêm, cũng không thấy cậu ở nhà, cậu đi đâu chơi đấy?”

Tôi nói đi với xxx leo núi ở thị trấn gần đây.

Anh vâng vâng điều thuốc. “Cậu nhàn nhã thật đấy, tớ thì bận gần chết. Tối nay đi ăn với tớ nhé? Ăn bún nhé?”

“Tối nay tớ phải về quê rồi.”

“Ồ, chán quá, vậy tớ về đây.” Anh rút điều thuốc nhăn nheo vào bồn hoa đầy đất. “Mai gặp ở trường vậy, tớ đi đây.”

Rồi tôi đứng nhìn anh bước từng bước chậm chạp.

Lúc đó, vừa chia ban xã hội và ban tự nhiên xong, tôi nghĩ vẫn nên học lớp tự nhiên thì hơn.

2. Cùng bạn bè ngao du sơn thủy.

Mùa hè, chúng tôi du lịch theo đoàn với bạn bè, trong đó cũng có một cặp vợ chồng mới cưới.

Suốt ba tiếng trên xe, ở ghế sau, cặp vợ chồng trẻ luôn dành cho nhau những lời ngọt ngào. Người chồng: “Em đói chưa? Có muốn ăn đồ ăn vặt không? Khát không? Có muốn uống nước ngọt không? Ôi chao, em dựa vào cửa sổ thế sẽ bị nắng chiếu vào đấy, để anh chắn giúp nhé, cưng! Cưng, lúc nào buồn ngủ thì dựa vào vai anh mà ngủ nhé!”

Ghế trên, người đàn ông nào đó đang ở bên cạnh tôi. “Đói quá, vợ lấy cho anh ít đồ ăn vặt trong túi đi. Khát khô cả cổ, em để nước ở đâu rồi, tìm giúp anh đi. Ôi trời, sao nắng lại chiếu gắt thế nhỉ, vợ, cho anh mượn cái mũ tí? Em yêu, anh buồn ngủ, cho anh dựa vào nhé...”

Trên đường đi, tôi cứ nghĩ, không biết có phải mình lấy nhầm người không?

Đến nơi, đoàn người lần lượt xuống xe, tôi đẩy đẩy đầu của người bên cạnh. “Đến rồi, dậy đi thôi!”

Từ Vi Vũ mở mắt. “Mệt quá đi, em đỡ anh nhé!”

Tôi dứt khoát để mặc người đó, xuống xe. Anh lật đật đi xuống, đội cái mũ du lịch có dải dây màu mè của tôi, ngẩng đầu nhìn trời, than thở: “Mình sắp tan chảy rồi.” Tôi dở khóc dở cười.

Chơi hai tiếng, sau đó cả đoàn sắp xếp ăn trưa.

Đồ ăn rất khó nuốt, cơm cũng không được trắng, Từ Vi Vũ luôn có thói quen ăn uống kén chọn đương nhiên không quên than thở: “Đồ ăn kém quá, nuốt không trôi, không ăn nữa đâu.” Chồng cô bạn bên cạnh nghe thấy thế, nói: “Người anh em, cậu ăn vặt no bụng rồi còn gì? Tôi thấy cậu tốp tốp suốt trên đường mà.”

Vi Vũ: “Ngưỡng mộ anh có vợ cho ăn thì chú cứ nói thẳng ra.”

Chồng bạn: “Đàn ông đàn ang, mặt gì mà trắng bóc, đây khinh nhé!”

Vi Vũ cười ha ha. “Đồ kỳ đến nỗi mặt mày trông xấu xí chưa kìa!”

Buổi tối, ở khách sạn, vợ chồng đôi bạn rủ chúng tôi chơi bài, thế nên cả bốn người ngồi sát phạt ở phòng khách tầng dưới.

Trong lúc chơi, Vi Vũ: “Vợ, tha cho anh đi, tha cho anh đi mà!”

Tôi: “Xin lỗi, em và anh không cùng chiến tuyến.”

Vi Vũ: “Thẳng được, không phải tiền thuộc về chúng ta sao?”

Còn anh bạn kia nói với vợ: “Em yêu, tiền của anh đều là của em hết.”

Cô vợ đáp: “Đợi anh có tiền rồi hãy nói.”

Anh bạn: “...”

Vi Vũ: “Phì, người đẹp quả là lợi hại!”

Cô gái này đáng yêu thật.

Đi du lịch về, Vi Vũ tắm xong, chạy đến ôm tôi. “Ở ngoài không dám linh tinh, bây giờ ở nhà rồi, cung, cho anh một lần đi, anh chịu hết nỗi rồi.”

Tôi đang phân loại quần áo hai người thay ra cho vào máy giặt, đẩy anh ra nói: “Đừng đùa nữa.”

“Đùa là đùa thế nào, đang nghiêm túc đấy, cưng của anh ơi!” Sau đó dứt khoát cởi quần áo ném xuống đất.

Tại sao tôi nhìn thấy cảnh này, cơn giận bốc lên ngàn ngút nhỉ?... Chắc đó là nỗi lòng của người phụ trách giặt quần áo.

3. Đi du lịch riêng với Từ Vi Vũ.

Đến địa điểm du lịch, ở khách sạn, trước lúc đi ngủ, điện thoại để bàn kêu, Vi Vũ tiện tay ấn nút nghe, một giọng nữ hỏi: “Xin hỏi, quý khách cần phục vụ gì không ạ?”

Vi Vũ: “Có phục vụ gì?”

Đối phương: “Dịch vụ gì cũng có ạ.”

Vi Vũ: “Có mua đồ ăn ngoài không?”

Đối phương ngừng một lát, rồi nói: “Chỉ có dịch vụ chọn người.”

Vi Vũ: “Thế thôi vậy, dạ dày anh không tốt, có khi ăn đồ ở ngoài lại ợ ra cả rắm ấy chứ.”

Đối phương dứt khoát cúp máy.

Tôi nằm bên cạnh xem ti vi, quay lại hỏi: “Em không có ở đây, có phải anh hay ăn ở ngoài không?”

Vi Vũ: “Em không ở đây, anh có tâm tư nào mà trêu đùa như vậy. Thế nào, có thấy chồng em ngày càng biết gây cười không?”

“Có mà giờ trò tán tỉnh giỏi ấy!”

“Làm gì có trò tán tỉnh nào”, anh nháy mắt rồi nhảy lên và bắt đầu cởi quần áo. “Muốn chơi trò thật không?”

“...”

Trên đường đi du lịch, đến một cửa hàng nhỏ mua nước, chủ cửa hàng là một bà lão đầu tóc bạc trắng, lúc trả tiền, bà hỏi chúng tôi: “Hai cháu không phải là người địa phương à?”

Vi Vũ kinh ngạc. “Sao bà biết ạ?”

Bà lão cười vô cùng đắc ý. “Lúc đầu thì không biết, nhưng nghe bà hỏi như vậy, mà anh trả lời như thế là bà biết ngay.”

Bà lão chắc là một mình trông nom cửa hàng này nên rất buồn chán, vì thế gặp được ai là muốn trêu đùa cho khuây khỏa. Vi Vũ thán phục. “Bà nên làm cán bộ hỏi cung tội phạm, có khi chỉ cần hai câu cũng có thể tìm ra manh mối rồi!”

“Ha ha, bà chẳng biết hỏi cung tội phạm, bà chỉ biết bán hàng thôi.”

Lúc chúng tôi đi, bà còn đang ngân nga hát, giọng không vang, nhưng rất tròn chữ, cảm giác rất hay, Vi Vũ bảo đó là tuồng Côn Sơn.

Đi được khoảng mười mét, Vi Vũ nói: “Khi nào chúng ta già, cũng đến một thị trấn nào đó, mở cửa hàng nhỏ. Em thích ăn hoa quả, chúng ta sẽ mở một cửa hàng bán hoa quả. Anh ngẩng đầu lên hỏi: “Bà lão, dưa hấu để ở đâu đấy?” Em nói: “Ở trong thùng đáy ông lão”, sau đó hát ca, uống trà, xem mặt trời mọc, đợi mặt trời lặn, cuối cùng nắm tay nhau bước đến kiếp luân hồi, đợi đến kiếp sau sẽ gặp nhau ở ruộng dưa.”

“...” Chắc hẳn đã lên kế hoạch từ lâu lắm rồi đây?

Chương 22: Cãi nhau

Trên thế giới này chẳng có đôi yêu nhau nào không cãi nhau, tôi và Từ Vi Vũ đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Cãi nhau với anh lần đầu tiên là hồi học cấp ba, tôi đăng ký vào ban xã hội. Lúc đó, anh thật sự rất giận, mấy ngày không thèm nhìn mặt tôi. Lúc nào cũng hàm hàm, ai vô tình đụng vào là nổi cáu.

Chiến tranh lạnh mấy hôm, buổi trưa hôm đó, thấy anh ngồi trong nhà ăn ăn cơm, tôi nghĩ cứ như thế này thật khó chịu, thôi thì chết sớm đầu thai sớm vậy, thế nên nói với bạn là tôi qua bên đó ăn cơm. Mấy đứa bạn tôi cũng thầm khích lệ: “Thực ra, Thanh Khê à, Từ Vi Vũ nhà mày cũng dễ đối phó mà, mày cứ làm nũng một tí, đảm bảo sẽ hết giận ngay, có khi ngày nào cũng Thanh Khê ơi, Thanh Khê hời cho mà xem.”

Tôi thầm nhủ: Anh ta mà cố chấp thì chẳng ai địch nổi.

Lúc tôi bước đến, anh nhìn tôi, sau đó quay mặt đi. Tôi hơi ngạc nhiên và tức giận, lần đầu tiên góc nghếch nghĩ rằng anh muốn chiến tranh lạnh thì cứ chiến tranh lạnh đi, tôi mà “lạnh” thì chắc chắn lâu hơn anh đây.

Đứng ngẩn ra đó khoảng nửa phút, tôi cầm khay đồ ăn quay phắt đi, bỗng nghe tiếng anh mắng: “Đi đâu đấy, ngồi xuống!”

“...”

Tôi nhích một bước nhỏ, anh sai một bước dài, cuối cùng cũng tốt đẹp.

Lần thứ hai cãi nhau là hồi học đại học năm thứ hai.

Anh đến thăm tôi, lúc đó tôi bận thi tiếng Anh cấp sáu. Anh nói đến thăm, tôi chỉ “ừ ừ” đáp cho qua. Tôi chẳng nhớ cụ thể thời gian anh đến, cứ

nghĩ rằng anh đợi tôi thi xong mới đến.

Trước kỳ thi một ngày, cũng chính là ngày anh đến, điện thoại hết pin, tôi cũng lười không buồn sạc, chỉ toàn tâm toàn ý đọc sách. Hôm anh đến không tìm thấy tôi, vừa sốt ruột vừa bực mình. Hơn nữa, lúc đó anh không biết tôi ở phòng nào.

Chiều tối, tôi từ thư viện trở về ký túc, cạnh đài phun nước, tôi nhìn thấy một người nào đó mặt chảy như cái bơm, lúc ấy tim tôi đập loạn xạ. Một là vì bất ngờ, tôi mở to mắt nhìn một lúc lâu mới xác định đúng là anh. Hai là, nhìn sắc mặt anh, chắc chắn không phải là giận bình thường.

Anh nhìn thấy tôi, đờ người, sau đó chạy ào đến, máng phủ đầu: “Cậu có ý phải không? Hả, cả ngày tắt máy! Tôi còn nghĩ không biết cậu xảy ra chuyện gì! Ồ, không đúng, làm sao cậu có thể xảy ra chuyện gì được, cho dù tôi đợi đến chết, thì cậu vẫn sống ung dung như thường!” Đại khái là như vậy, trong đó còn có vài câu kiêu như đứng đây lâu đến nỗi chân sắp gãy đôi rồi, ý vừa tủi thân vừa giận dữ.

Tôi bị anh mắng té tát đến nỗi đầu óc cũng ong ong, sau đó thì muốn khóc.

Từ Vi Vũ lập tức nhú mày, điệu giọng: “Cố Thanh Khê, cậu khóc gì mà khóc? Là tôi muốn khóc mới phải chứ!”

Để anh đứng lâu như vậy, tôi áy náy muốn khóc chứ bộ.

Còn những chuyện cãi nhau hiện nay đúng là như sấm to mưa nhỏ, ví dụ:

Buổi sáng, gọi Vi Vũ dậy ăn sáng, gọi hai lần mà không thấy trả lời, tôi chạy vào phòng hỏi anh, anh cuộn tròn trong chăn nũng nịu: “Em bung vào cho anh.”

Tôi nhin không nổi, cười lạnh. “Thế thì anh nhin đỏi nhé!”

Thường những ngày cuối tuần, ăn sáng xong, tôi hay đi dạo chợ hoa, cây cảnh, tôi có sở thích giống người già mà. Mua được giống hoa dâm bụt ở chợ hoa về thì nhìn thấy Từ Vi Vũ đang chơi bóng rổ với mấy người ở sân bóng của khu nhà, cuối thu rồi mà chỉ mặc mỗi chiếc áo ba lỗ.

Anh nhìn thấy tôi thì chạy đến, cười hì hì, nói: “Anh đỏi rồi.”

Tôi không nhin nổi, cười lạnh, ồ, sao tự nhiên mình thành vua cười lạnh thế này, tôi nói: “Vậy anh nằm trên giường đợi đi, để em mang đến cho.”

Ai đó: “...”

Thế thì đã sao, kẻ lừa biếng cần phải nghiêm trị.

Hoặc cố tình gây sự vô cớ, ví dụ:

Một bạn nam lâu ngày không gặp tìm tôi nói chuyện, hỏi tôi đã kết hôn chưa? Đã có đối tượng nào chưa? Hay là suy nghĩ về tớ một chút?

Từ Vi Vũ nghe xong, nói thông thả: “Anh muốn xử cả nhà cậu ta.”

“Cậu ta chỉ thuận miệng hỏi thôi mà.”

“Anh cũng chỉ thuận miệng nói thế thôi.”

Sau đó, hai người ăn cơm tối bình thường, sau bữa cơm, anh hỏi tôi: “Thằng đó tên gì? Bây giờ nhà ở đâu?”

“Em không biết, em với cậu ta không thân lắm.”

“Tên thì phải biết chứ.”

“Hình như họ Dương. Tại sao anh cứ bắt Thanh Khê này nhớ đến cậu ta thế nhỉ?”

“...”

Có lúc lại như thế này:

Có người nói: “Muốn hỏi đến cụ tử âm vương[16] nhưng không chịu nổi sự thật là căn bệnh chung của phụ nữ.”

[16]. Ý nói việc hỏi han tỉ mỉ cho rõ đầu đuôi ngọn ngành.

Tôi nói với Từ Vi Vũ: “Nếu ngày nào đó anh phản bội em, vậy xin anh hãy tự giác, thành thật khai ra, sau đó em sẽ đánh cho anh một trận, chia tay và không bao giờ gặp lại nữa.”

Vi Vũ nhìn tôi hồi lâu, rồi thâm trầm nói: “Nếu ngày nào đó em phản bội anh, vậy xin em hãy tự giác thành thật khai ra... anh sẽ chết trước mặt em, sau đó không bao giờ gặp lại nữa.”

Thôi được rồi, coi như anh giỏi.

Nói xong câu đó, anh quay phắt đi và lên mạng.

Tôi vào phòng lấy sách, sau đó vòng ra sau lưng anh, anh bảo: “Màn hình máy tính này có thể nhìn thấy em phía sau đấy, em làm mặt quỷ với anh đấy à, hừ hừ...”

“Em chỉ đưa ra giả thiết thôi mà, anh không thể vì cái đó mà giận dữ chứ?”

“Không giận, nhưng cảm thấy không thoải mái”, nhấn mạnh từ “không thoải mái”.

“Vậy cho em xin lỗi?”

“Đền bằng thịt!”

Tôi cúi nhẹ đầu anh xuống bàn.

Anh cười ha ha. “Không dám nữa, em tha cho anh, ôi, cổ anh bị vẹo rồi đây này!”

Tôi thả tay ra, anh liền day day cổ, quay lại nhìn tôi rồi trách móc: “Cổ vẹo thế này mà ra ngoài thì chỉ xấu mặt em thôi.”

“Thế thì không mang ra ngoài nữa, cờ đỏ trong nhà chưa đỏ, cờ hồng ngoài ngõ đã tung bay.[17]”

[17]. Âm chỉ việc vừa có gia đình, vừa có tình nhân bên ngoài.

“Em không sợ chết thì cứ “tung bay” đi.”

“Sợ lắm, được rồi, anh chơi đi, em đi tắm.”

“Tắm à? Anh cũng tắm!”

“Thế anh tắm trước đi, em chơi máy tính!”

“Sao phải phân công rạch ròi thế, cùng nhau chứ, trai gái hợp tác, làm việc mới không mệt!”

“...”

Còn thế này nữa:

Lập file mới, lúc mở ra, hệ thống tự động sẽ sắp xếp theo thứ tự phần mềm hot, trong đó xếp thứ nhất lại là “Thủ tục ly hôn”, số lượng tải về hơn sáu trăm nghìn lượt.

Do tò mò, tôi cũng tải phần “Thủ tục ly hôn” đó về máy, mở ra đọc: Điều một: Hai bên nam nữ tự nguyện ly hôn. Điều hai: Vấn đề giải quyết tài sản. Điều ba: Vấn đề giải quyết nợ đọng, cuối cùng, hai bên ký tên... Hóa ra, thủ tục ly hôn dài dòng như vậy.

Đọc xong, tôi tắt đi, chuyển sang file công việc làm báo cáo tổng kết.

Ngày hôm sau, đi làm về nhà, Vi Vũ đang ngồi ở sofa trong phòng khách, mặt mày nghiêm nghị.

Tôi hỏi: “Anh ăn tối chưa?”

Ai đó lặng thinh.

Tôi: “Em vừa gọi điện cho anh, sao anh không bắt máy? Nếu chưa ăn, em làm bánh sủi cảo ăn nhé?”

Vẫn lặng im không nói.

Tôi cảm thấy hình như anh đang giận dỗi gì đó, bước đến hỏi: “Anh sao thế?”

“Không sao.”

“Nhưng giọng của anh không bình thường.”

Anh đứng phắt dậy, nghiêm túc hỏi: “Chúng ta kết hôn bao lâu rồi?”

“Hơn nửa năm.”

“Em có gì không hài lòng về anh à?”

Tôi nghĩ ngợi, anh lập tức giận dữ. “Còn phải nghĩ?! Đúng là không hài lòng thật!”

Tôi im. “Không phải anh hỏi em à?”

“Em toàn nghĩ những cái không đâu, hừ!”

“Anh sao thế?”

“Em tải thủ tục ly hôn làm gì?”

“Hà?”

“Thủ tục ly hôn!”

“Cái đó... em tiện tay tải ấy mà.”

“Em tiện tay tải làm gì?”

“Thì xem chứ còn làm gì?”

“Xem cái gì?!”

“Tò mò mà.” Tôi nghĩ ngợi rồi bỏ sung: “Không phải anh nghĩ em muốn ly hôn với anh đấy chứ?”

Anh ngẩn tò te, sau đó nằm vật ra ghế sofa, bật ti vi, lấy túi hạt dưa để trên bàn, bắt đầu cắn...

Tại sao tôi muốn đánh anh một trận thể cơ chứ?

Chương 23: Những người họ hàng thú vị

Anh họ của Từ Vi Vũ là sinh viên của trường Bắc Đại, nghe nói từ hồi trung học đã là một nhân vật học hành nổi tiếng “trâu bò”. Lần đầu tiên gặp anh họ, anh đã nói với tôi: “Em gái, có quen đối tượng nào không, giới thiệu cho anh?” Sau chuyện này, tôi hỏi Từ Vi Vũ: “Anh họ anh rất phong độ, tuần tú, sao không tìm được người yêu thế?”

Từ Vi Vũ nói: “Anh ta ngũ hành thất đức.[18]”

[18]. Tên của anh họ vốn là Từ Khuyết Đức.

“...”

Sau khi đã thân quen với anh hơn, có một lần, anh đến nhà tôi chơi.

Tôi thấy anh nói với Từ Vi Vũ: “Là anh em thì phải giúp đỡ nhau chứ, chỉ bảo chú cùng anh hẹn gặp người ta chứ có để chú ngoại tình đâu mà lo.”

“Đã nói với anh rồi, em không có thời gian.”

“Là vợ chú bảo tôi và chú cùng đi, cô ấy còn nói đừng nên rượu mừng không uống, muốn uống rượu phạt.”

“Vợ em á? Sao anh không nói sớm! Đi nào!”

“...”

Tôi có nói một câu với anh họ, hay là để Vi Vũ giúp anh tham mưu thử xem, chứ hoàn toàn không nói “rượu mừng không uống, muốn uống rượu phạt”.

Lúc họ về nhà, Vi Vũ đang ở dưới nhà đậu xe, anh họ bước vào trước, nói với tôi: “Em dâu, xin lỗi em nha, chuyện này đi phải dùng uy danh của em để bắt lão chồng em lái xe, mời cơm, còn mua hoa quả tặng cô gái đó... Kết quả cô ấy lại kết lão chồng em mới đau anh chứ!”

Tôi không có lời nào để nói. “Sau đó?”

Anh họ: “Đương nhiên, anh không thể để chuyện này xảy ra được, thế nên quyết định hi sinh bản thân, nói rằng anh và chồng em mới là một cặp.”

Tôi thật sự không còn gì để nói.

Đúng lúc ấy, Từ Vi Vũ bước vào nhà, vừa đến cửa đã gầm lên: “Từ Khuyết Đức kia, hủy hoại danh tiếng Vi Vũ ta, ta sẽ thiên ngoi!”

Sau đó nghe thấy tiếng một người đàn ông cao to nhảy như con chơi chơi, kêu la oai oái cứu mạng trong nhà bếp.

Tôi cùng Từ Vi Vũ và anh họ Bắc Đại ra ngoài mua đồ Tết.

Vi Vũ lái xe, trên đường luôn bị tắc, anh họ luôn miệng giục: “Vượt qua cái xe đó! Nhanh, sắp chuyển sang đèn đỏ rồi, vượt qua đi!”

Vi Vũ bình thản bảo tôi: “Em nhìn đi, so với anh ta, có thấy anh văn minh hơn nhiều không?”

Anh họ: “Văn minh con khi, tốc độ của chú hơn rùa bò, lúc nào về để anh lái.”

Vi Vũ: “Em thì không ý kiến gì anh hỏi vợ em ấy.”

Tôi: “Em cũng không có ý kiến gì, nhưng nếu bị phạt thì hai người tự chịu trách nhiệm.”

Anh họ nói: “No vấn đề!”

Trên đường trở về, anh họ lái xe, Vi Vũ cũng luôn miệng giục: “Vượt qua cái xe đó! Nhanh lên, sắp có đèn đỏ rồi, vượt qua đi!”

Thì ra, hai người đều “văn minh” như nhau.

Con trai của chị gái ruột của anh họ Vi Vũ vừa tròn bốn tuổi. Cậu bé đặc biệt thích... điện thoại của Vi Vũ. Vì trên điện thoại của anh có rất nhiều trò chơi. Một lần, vào ngày nghỉ, anh họ mang đưa bé đến nhà tôi gửi, còn anh thì một mình lên đi chơi.

Buổi trưa, tôi và Vi Vũ dẫn cậu bé ra ngoài ăn cơm, trong nhà hàng, người người đi lại tấp nập, ồn ào, cậu bé túm quần của Vi Vũ, gào to: “Chú ơi, chú ơi, cháu muốn chơi chim nhỏ của chú, ở đâu ạ?”

Tất cả mọi người bỗng im bật.

Vi Vũ “đầu bốc khói”, lấy di động trong túi quần ra, sau đó nói giọng trịnh trọng và sang sảng: “Cháu rất thích chơi trò “Chú chim nổi giận” trên di động của chú đúng không? Đây, cho cháu chơi này!”

Cậu bé cầm điện thoại, vui sướng chơi trò Chú chim nổi giận (Angry birds).

Về nhà, Vi Vũ hậm hực: “Anh phải xóa trò chơi chết tiệt này đi mới được!”

Ở nhà kèm học cho cô em họ sáu tuổi làm bài tập ngữ văn mà tôi cảm thấy cực kỳ áp lực. Vừa nhìn thấy đề bài đã thấy khó rồi, tôi day day trán suy nghĩ, cô em họ ở bên cạnh lạnh chanh: “Chị, chị, chị, bài này em biết, em nói cho chị nghe!”

Vi Vũ bước vào, nghe thấy câu đó, cười chế nhạo: “Thế mà cũng đòi làm sinh viên khoa văn. Lượn ra chỗ khác, để anh làm cho!”

Sau đó, một tay anh chống cạnh mép bàn, nghiên cứu đúng năm phút, áp úng: “Đúng là hơi khó... Haizz, anh học khoa tự nhiên.”

Kết quả, cô em họ phang cho một câu: “Cả hai người đều ngốc thật!”

“...”

Vi Vũ: “Vớ vẩn, nói cho em biết, anh đây suýt chút nữa là trạng nguyên khoa tự nhiên đấy.”

Em họ: “Trạng nguyên là gì?”

Vi Vũ: “Dân trâu bò ấy mà.”

Em họ tỏ ra kinh ngạc. “Giống như Ngưu Ma Vương à?”

Vi Vũ: “Không phải, thực ra giống Tôn Ngộ Không hơn.”

Em họ: “Oa, anh Vi Vũ là Tôn Ngộ Không, thế gậy Kim Cô của anh đâu?”

Vi Vũ: “Nấu chảy ra mang đi bán để mua nhà và kết hôn rồi.”

Em họ che miệng cười. “Em chẳng tin, em biết anh lừa em. Tôn Ngộ Không, Ngưu Ma Vương chỉ là nhân vật trên phim thôi, Trư Bát Giới cũng là giả hết.”

Tôi thương xót nhìn Từ Vi Vũ. “Anh thật sự không hiểu bọn trẻ thế hệ 10X bây giờ đâu. Chúng đều biết năm 2008 tổ chức Thế vận hội Olympic

Bắc Kinh, đảo Hải Nam là của Trung Quốc. Tốt nhất anh nên tắm, đi ngủ sớm đi!”

Vi Vũ bước đi với “hai hàng nước mắt”.

Cô em họ của tôi chắc là xem phim chiến tranh trên ti vi nhiều quá, một hôm đến nhà tôi chơi, mang theo cả một lá cờ nhỏ được cắm trên que đũa, vừa bước vào nhà đã hô vang: “Đả đảo giặc ngoại xâm!”

Vi Vũ đứng đó kêu lên: “Anh trở thành giặc ngoại xâm rồi ư? Không đâu, tôi bị oan mà! Tổ chức phải tin tưởng tôi chứ ạ!”

Cô em họ bình thản nhìn người đang phối hợp diễn với mình, nói: “Anh Vi Vũ, anh thật ấu trĩ!”

Vi Vũ: “...”

Sau đó, em họ bắt tôi tham gia vào đội của cô bé, cô bé sẽ làm đội trưởng, tôi là người vẫy cờ, khi tiếng kèn hiệu vang lên là tôi phải chạy đầu tiên.

Tôi thoái thác: “Chị không chạy nhanh được, chắc chưa chạy được bao lâu đã bị người khác vượt lên trước rồi.”

Em họ đành miễn cưỡng tìm Vi Vũ. Vi Vũ nghiêm túc nói: “Tôi làm người vẫy cờ có phải là lãng phí nhân tài không ạ? Tổ chức, tôi yêu cầu được lái xe tăng chiến đấu loại ZTZ-99. Loại xe này trang bị ba loại đạn, lần lượt là đạn xuyên giáp có guốc giảm cỡ nòng ổn định cánh đuôi, đạn phá giáp, lựu đạn, tốc độ 1760m/s, khoảng cách bắn thẳng là 2300m, đối với đạn xuyên giáp cùng chất có độ dày 60mm trở lên, vận tốc ban đầu của đạn phá giáp là 1000m/s...”

Em họ: “Anh Vi Vũ, anh nghiêm túc một chút được không?”

Vi Vũ: “...”

Cuối cùng, Vi Vũ cũng phải cầm cờ đứng đó làm xung phong.

Cô em họ rất quý em trai tôi, lần nào em trai tôi ở nhà nó cũng đều đến chơi, rồi bám lấy gọi ngọt ngào anh ơi anh hỡi. Em trai tôi mặc dù khá “kiêu ngạo” nhưng lại rất cung chiêu, quan tâm đến cô em họ này.

Quan hệ của hai người đến mức độ nào?

Vừa bước vào cửa, cô em họ: “Anh Cố, anh có nhà không?”

Em trai: “Oa, em Vương nhà chúng ta đến rồi à!” Cô em họ tôi là họ Vương. Sau đó hai người cầm tay nhau, nào thì xem ti vi, nào thì ăn vặt, người này chơi game thì người kia đứng bên cạnh cổ vũ.

Vi Vũ về nhà đón tôi, nhìn thấy vậy phê bình: “Em gái Tử Hạo ơi, chơi game thì cứ chơi, lại còn rủ rê bạn nhỏ này, đạo đức của cậu xuống cấp quá rồi đấy!”

Em trai không thèm để ý đến anh, tiếp tục cùng cô em họ chơi game.

Vi Vũ dựa người vào cửa phòng đọc sách, vẫy tay với cô em họ: “Này này, em gái, lại đây anh bảo!”

Cô em họ thường ngày cũng rất thích chơi với Tử Vi Vũ, đang băn khoăn không biết làm thế nào thì em trai tôi đã mắng: “Anh có thể đừng đứng chặn ngoài cửa được không? Ngứa mắt lắm!”

Sau đó về nhà, tôi nói với người nào đó: “Em luôn muốn nói, thật ra hai người mới thực sự là yêu thương thắm thiết, xứng đôi vừa lứa đấy!” Vừa không được chú ý đến là liền ra sức chứng tỏ sự tồn tại của mình...

Tôi vốn cho rằng lần này mình đã kết thúc vấn đề hoàn hảo. Kết quả, Vi Vũ lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, buồn bã bảo: “Đúng vậy... nhưng khi muốn quay đầu thì đã muộn rồi...”

Chương 24: Khác biệt văn hóa thật đáng ghét

Chuyện cười thứ nhất của Từ Vi Vũ hồi đi du học.

Vì người nước ngoài không ăn chân gà, nên chân gà ở siêu thị nước ngoài rất rẻ. Có lần, anh mua một túi to, mang về ký túc nường ăn, một người bạn trong phòng thấy thế tò mò hỏi đó là cái gì.

Lúc đó Vi Vũ cũng vừa ra nước ngoài, chưa nói thông thạo, bỗng nhiên bị hỏi, không tìm ra từ, đành nói: “This is finger” (Đây là chân gà, nhưng từ “gà” anh không nói được), khiến cho người bạn nước ngoài phát hoảng. Vi Vũ nói với tôi, lúc đó cảm thấy rất khinh bỉ họ, “KFC, Mc Donald của họ đều không phải toàn làm từ gà sao, thế mà không cho phép người Trung Quốc ăn chân gà?”

Tôi nhớ ra, đúng là KFC, Mc Donald không có chân gà thật.

Tôi hỏi: “Chẳng nhẽ mấy người nước ngoài đó không có ai muốn ăn chân gà à?” Chân gà ngon thế cơ mà!

Vi Vũ: “Những người anh quen thì không ai muốn ăn, nhưng anh nướng xong họ đều xuýt xoa khen thơm. Sau đó, anh vừa ăn vừa hỏi “thơm không, thơm không”, hì hì hì.”

“...”

Chuyện cười thứ hai của Vi Vũ hồi đi du học.

Có một lần ăn cam, Vi Vũ sử dụng máy bóc cam cầm tay, một cậu bạn người nước ngoài không rõ là người nước nào, nhìn anh như nhìn yêu quái, anh ta thấy trong nháy mắt quả cam đã tách ra làm nhiều múi. Sau đó Vi Vũ giới thiệu cho người bạn cách sử dụng, đối phương ngỡ ý rằng người Trung Quốc thật đáng sợ. Bạn Vi Vũ nhà ta cực kỳ lấy làm vui sướng vì điều này.

Chuyện cười thứ ba của Vi Vũ hồi đi du học.

Ở trường đại học Oxford có một nhà ăn buffet rất tiện, thức ăn ngon, giá cả phải chăng, nhưng yêu cầu ăn mặc lịch sự mới được vào ăn, ăn mặc lịch sự nghĩa là ngoài com lê còn có thêm cả áo choàng nữa.

Có lần Vi Vũ đến trường Oxford chơi với mấy người bạn, cũng được vinh dự vào nhà ăn đó.

Vi Vũ: “Lúc đó suýt chút nữa anh tưởng mình xuyên không vào “Harry Potter”!” Sau đó, anh còn kể rằng, bạn bè của anh vô cùng khốn khổ về quy định ăn cơm này, không biết bao nhiêu bạn vì quên không đóng bộ mà phải nhịn đói. Từ Vi Vũ thông cảm nói: “May mà mình không học ở Oxford.”

Tôi nói: “Anh không thi đỗ thì có.”

Vi Vũ: “Chắc, nếu anh cố gắng thì Oxford, Cambridge đều là chuyện dễ như trở bàn tay!”

Tôi: “Thế tại sao anh không cố gắng? Hay là cố mà không được?”

Vi Vũ: “Anh sợ nếu anh quá giỏi em sẽ có áp lực tâm lý, cao quá với không tới ấy mà.”

“...” Tôi nói: “Anh đánh giá mình cao quá đấy.”

“Cung, đừng đi! Anh sai rồi, bà xã đại nhân ơi, tiểu nhân không dám ăn nói ngông cuồng nữa!”

Em trai có lần gọi điện về nhà, nói “trong nước mắt”: “Trước đây mẹ gửi cho em chân gà nướng Kim Hoa đến trường, bị các bạn nhìn thấy, hỏi là cái gì, em liền nói leg mà leg đấy, thế là em suýt bị chúng nó báo cảnh sát bắt.”

“Sau đó thì sao?”

“Chị thật là vô tình!”

“Tại em không nói tiếng Anh giỏi đấy chứ.”

“Một số từ Trung Quốc khó dịch bỏ xừ. Chẳng nhẽ lại nói Kim Hoa’s leg (chân của Kim Hoa)?”

“...”

Sự khác biệt văn hóa vùng miền. Lúc ăn cơm, tôi bỗng nhiên nghĩ đến một đoạn đối thoại khá đáng yêu, liền nói với Từ Vi Vũ đang ngồi đối diện: “Anh, vào bát em.”[19]

[19]. Khẩu hiệu quảng cáo chocolate sữa viên M&M.

Kết quả, người nào đó nghĩ ngợi một hồi, bảo: “Muốn thịt kho hay thịt hấp?”

Đây không phải là sự khác biệt rõ ràng sao?

Ăn một lúc, anh nói: “Câu em nói nghe quen quen, hình như nghe thấy ở đâu rồi thì phải? Ồ, trên ti vi, trong đoạn quảng cáo.”

Những ngày sau đó.

Buổi sáng rửa mặt xong xuôi, xoa kem dưỡng da, Từ Vi Vũ: “Cho làn da trắng mịn rạng ngời, hãy dùng Hazeline”[20], thực ra loại kem anh dùng không phải là Hazeline.

Sau đó, anh đến chỗ cây lọc nước, rót một cốc nước lọc, “Aquafina - phần tinh khiết nhất của bạn”[21].

Buổi tối gội đầu, Từ Vi Vũ ngâm nga: “Tóc siêu mềm tung bay trong gió, tự tin chính là em.”[22]

Trước khi hôn, anh nhai viên ngậm. “Cho hơi thở thơm tho, nồng nàn tươi mát, tự tin hơn, gần nhau hơn”[23].

Tôi sắp phát điên, nói: “Được rồi, coi như em sai rồi. Anh trở lại bình thường được không?”

Anh nói: “Vui mà... được thôi”, rồi lấy ra bao cao su, cố nói thêm lần cuối cùng. “Cuộc sống hạnh phúc nhờ vào một cái áo mưa.”[24]

Tôi: “...”

[20]. *Khẩu hiệu quảng cáo kem dưỡng da Hazeline.*

[21]. *Khẩu hiệu quảng cáo nước tinh khiết Aquafina.*

[22]. *Khẩu hiệu quảng cáo dầu gội đầu Rejoice.*

[23]. *Khẩu hiệu quảng cáo viên ngậm Doublemint.*

[24]. *Khẩu hiệu quảng cáo bao cao su.*

Chương 25: Những ngày sau kết hôn, không làm... sẽ chết

Ngày đầu tiên của kỳ nghỉ cuối tuần, có người bạn nói chuyện với Vi Vũ qua điện thoại: “Cái xe của tôi, linh kiện nhỏ cũng đáng giá bốn nghìn tệ, thế mà bọn sửa xe nó thay cho cái linh kiện đáng giá bốn tệ! Khốn nạn thật!”

Sau khi nghe đối phương nói thêm câu gì đó, anh cười lạnh. “Tôi đây không có tiền”, một lúc sau lại thêm, “nhưng vợ tôi có, hì hì”.

Tôi nghĩ, lúc nào mình chẳng “tiền khô cháy túi”, sao mình giàu lên mà không biết nhỉ? Lại nghe thấy anh nói tiếp: “Đúng đấy, tôi nói câu này để trêu tức ông không có vợ yêu đấy, thế nào? Ha ha ha! Vui quá đi mất!”

... Mắc bệnh cuồng ngược chẳng?

Xe đến thời kỳ duy tu, bảo dưỡng, Vi Vũ gọi điện đến cửa hàng 4S[25] hẹn: “Hello, một xe xxx, nhãn hiệu là..., chiều ngày mai qua.”

[25]. Cửa hàng kinh doanh bốn trong một, kinh doanh xe là chính, bao gồm các dịch vụ: bán xe, bán linh kiện lẻ, chế độ hậu mãi và thông tin phản hồi của khách hàng.

Nghe đối phương trả lời lại: “Xin lỗi, anh gọi nhầm máy rồi, đây là trung tâm chăm sóc dịch vụ gia đình, xin hỏi anh có cần phục vụ gì không ạ?”

Tôi nghĩ anh sẽ cúp máy, kết quả anh hỏi lại: “Chỗ các cô phục vụ gì?”

“Nhân viên quét dọn theo giờ, giúp việc gia đình...”

Do đó, anh gọi nhân viên quét dọn theo giờ ngày mai đến nhà quét dọn, sau cùng hài lòng cúp điện thoại.

Tôi nhìn anh rất lâu, không thể không nghi ngờ vụ gọi nhầm điện thoại của tên này là “cô ý”. Đúng là đại lẫn!

Hôm sau, lúc tiễn nhân viên quét dọn đi khỏi, thấy Vi Vũ đang nằm ườn trên ghế xem ti vi, đồng nghiệp gọi điện đến, anh lười biếng nhấn nút nghe trên bàn. Trên ti vi đang phát chương trình phim truyện, đến đoạn nữ diễn viên nói: “Anh đừng đi, em sai rồi, cầu xin anh đừng đi!”

Đối phương hỏi nhỏ: “Ông cãi nhau với vợ à?”

Vi Vũ: “Không có.”

“Ồ, thế mà làm tôi sợ hết hồn, tôi bảo này, nếu ông cãi nhau với vợ thì ngày mai không cần đến cơ quan đâu, tránh bị ông giận cá chém thớt, nguy hiểm đến tính mạng bọn tôi.”

Tôi đang ngồi bên cạnh, lặng thinh không lên tiếng.

Sau đó, tôi hỏi Từ Vi Vũ: “Anh hay nói câu ở cơ quan lắm à?”

Vi Vũ: “Không, anh chỉ bảo nếu một ngày nào đó anh ly hôn, chúng nó nhớ khóa súng ống, đạn dược lại cẩn thận thôi mà.”

“...”

Ngày Quốc Khánh, người nhà tôi và người nhà Vi Vũ cùng đến nhà hàng dùng cơm.

Lúc bước vào nhà hàng, tôi nghe thấy Vi Vũ nói với bố chồng: “Bố có thể giúp con xử lý hóa đơn phạt không?”

Bố anh ngắt lời: “Không được.”

Sau đó trên bàn ăn, anh bắt đầu tích cực rót rượu cho bố, bố chòng uống ngà ngà say, vỗ vai con trai, nói: “Cho dù uống say thì bố cũng nghiêng về công lý.”

Vi Vũ lập tức bỏ bình rượu xuống, quay sang bố vợ nói: “Bố, bây giờ sang ở rể có kịp không ạ?”

Tên này đúng là chẳng biết sợ ai, bố tôi vốn nghiêm khắc, thế mà cũng bị anh chọc cho bật cười.

Đúng là đồ dở hơi.

Trên đường về nhà, tôi nói với anh: “Em thấy anh uống rượu, hay là để em lái xe, anh nghỉ chút đi nhé!”

“Anh chỉ uống hai cốc thôi mà, hơn nữa, lái trong thành phố thì không vấn đề gì.”

“Em thấy hóa đơn phạt của anh đều là lái trong thành phố đấy, không phải sao?”

Vi Vũ tủi thân. “Ai lại nói thẳng ra như thế, à, đúng rồi, em yêu, cho anh mượn bằng lái của em nhé? Bằng của anh không đủ chỗ bám lỗ nữa rồi...”

“...” Tôi nghiêm túc phê bình: “Lần sau anh phải chú ý đấy!”

“Chắc chắn rồi!”

“Nếu vẫn có hóa đơn phạt thì làm thế nào?”

“Thì lại mượn của em!”

“...” Nói nửa ngày, đúng là phí lời!

Ngày nghỉ, cùng bạn bè của Từ Vi Vũ đi mua xe, không hiểu tại sao Vi Vũ lại được coi là “chuyên gia xe ô tô” trong nhóm bạn của anh và nhóm bạn của tôi. Vừa bước vào cửa hàng bán xe anh đã đi một vòng, cuối cùng Vi Vũ dừng bước trước chiếc xe con màu đen, hỏi: “Chiếc xe này thế nào?”

Nhân viên bán hàng: “Hoàn toàn có thể lái được!”

Tất cả chúng tôi đứng bên cạnh đều lặng thinh, ngay cả nhân viên bán hàng cũng nhận thấy mình vừa phát ngôn một câu “siêu ngu”, nhưng Vi Vũ vẫn tỏ vẻ rất hiểu biết, gật gù, nói: “Ừm, được đấy, được đấy!”

“...”

Buổi tối, đến nhà tắm công cộng. Tôi tắm xong trước, ngồi ở phòng khách đợi Từ Vi Vũ, nhưng đợi đến nửa tiếng mà chưa thấy chàng đi ra.

Sau đó mới biết, chàng bị ngất trong phòng tắm... Sau khi ngất được người ta khiêng đến phòng thay đồ, một nhân viên nam đang sấy cho anh bằng máy làm lạnh, tên dờ hơi này trong lúc lơ mơ hét lên: “Tôi không cần phục vụ đặc biệt!”, nghe nói, những người ở đó thấy thế đều cười nghiêng ngả.

Lên xe, anh sáp lại gần, cầm ống tay áo tôi giả vờ lau nước mắt. “Người ta bị họ nhìn thấy hết rồi, vợ, về nhà em phải an ủi trái tim bé bỏng của anh đấy!”

“Nhưng em có nhìn thấy đâu.”

“Bình thường toàn một mình em nhìn còn gì!”

“...”

Trên đường về, anh cứ lái nhai như bà già: “Bị nhìn thấy hết rồi, ôi, làm thế nào bây giờ, bị nhìn thấy hết rồi, chán đời quá, làm thế nào, chẳng thiết sống nữa, xấu hổ quá, không thể yêu nữa rồi...”

Tôi nói: “Sao anh phải cường điệu lên thế nhỉ?”

Anh lập tức cao giọng: “Sao lại không, tấm thân này vốn chỉ dành cho mỗi mình em, bây giờ thì...” Tôi ngắt lời anh. “Bố mẹ anh, ông nội, bà nội, còn cả một số họ hàng khác, tóm lại là không ít người đã từng nhìn thấy anh khỏa thân, đúng không? Mặc dù lúc đó còn nhỏ, nhưng khi lớn không phải anh cũng từng nói là hồi học đại học, anh vừa tắm vừa cùng bạn bè so cái đó sao? Ấc, anh so với người nước ngoài mà không thấy tui thân à?”

Vi Vũ: “Nói! Cô là ai? Vợ tôi đâu rồi?!”

“...”

Tôi thỉnh thoảng cũng rất lười, chẳng muốn đụng vào việc gì, giặt quần áo hay nấu nướng đều không muốn, nhưng quần áo thay ra mà không giặt thấy trong lòng áy náy làm sao ấy, thế nên tôi gọi Vi Vũ vào phòng đọc sách, nói: “Em cho anh một trăm, giặt quần áo nhé!”

Vi Vũ ngần người, tôi nghĩ anh sẽ nói không thích nhưng hóa ra lại bảo: “Người ta rẻ mặt thế sao?”

“Hai trăm?”

Giặt xong, anh chạy vào phòng, nói: “Thưa quý khách, có muốn phục vụ gì nữa không, như phục vụ trên giường chẳng hạn, chỉ cần một trăm là được.”

Tôi nói: “Không cần!”

“Năm mươi, năm mươi cũng được!”

“...”

“Cho thêm tiền, cho thêm tiền vậy!”

“...”

Buổi tối, Vi Vũ lên mạng đọc được cái tí bài hoài nghi người chuyên giới phẫu thuật thẩm mỹ.

Vi Vũ: “Bộ phận quan trọng nhất của người ta cũng đã công khai phẫu thuật thẩm mỹ rồi, động dao kéo các bộ phận khác thì nhằm nhò gì? Bây giờ tin tức càng ngày càng vớ vẩn.”

“...”

Lúc rửa mặt súc miệng, anh soi gương, nhìn trái ngó phải, tự hào nói: “Bộ mặt này quay 360 độ cũng không có góc chết!”

Tôi đang đánh răng, chỉ vào cằm anh, nói: “Góc này còn đầy bọt, chắc đấy là góc chết nên mới không nhìn ra.”

“...”

Từ Vi Vũ vừa ngủ dậy đã sờ sờ vào túi áo của tôi, tôi ngạc nhiên hỏi: “Anh làm gì đấy?”

Vi Vũ: “Em yêu, cho anh ít tiền đi.”

Tôi nghĩ thầm, không phải nghèo đến mức đó chứ, liền hỏi: “Có phải ra ngoài làm chuyện gì mờ ám mà em không biết không?”

Vi Vũ nhìn tôi đầy ảm ý. “Cuối cùng, em cũng biết rồi à?”

Trong đầu tôi lập tức hiện lên chữ “ăn chơi trác táng”, thì đã nghe anh phân trần: “Không phải anh lặng lẽ nhét vào túi áo em toàn bộ ngân khố của anh sao? Anh chỉ muốn cố gắng làm một “good man” trong thời đại mới, nên không bớt lại một đồng nào cho mình, nghĩ rằng sau này có một ngày em bỗng phát hiện ra, sẽ ôm chầm lấy anh và nói: “Ông xã em là number one, number one!” Nhưng sáng ngủ dậy, hiện thực phũ phàng mách bảo anh rằng, nhà ăn ở cơ quan cần anh móc túi ra trả, vì thế, bà chủ à, chỉ cần cho anh mười tệ thôi!”

Mãi một lúc lâu tôi mới nói lên lời: “Anh nhét vào cái áo nào?”

Thế là, hai người vừa sáng dậy đã phải lục tung tất cả áo khoác lên để tìm kiếm.

Chị dâu (vợ của anh họ) đang dạy ở trường đại học, lúc rảnh rỗi, tôi thường chạy đến chỗ chị nghe giảng. Hôm đó đến không báo chị trước mà vào thẳng lớp chị đang dạy, ngồi ghế cuối cùng. Bạn học bên cạnh hỏi nhỏ tôi: “Hình như bạn trốn mấy tiết rồi thì phải?”

Tôi không biết trả lời thế nào, đành cười trừ, cậu nam sinh này vẫn tiếp tục hỏi: “Bạn không phải là sinh viên lớp này đúng không?”

Tôi đáp: “Minh đến dự thính.”

Đối phương nói quả quyết: “Học đại học mà cũng có môn dự thính à? Thế thì bạn cho tôi số điện thoại đi, tôi sẽ giúp bạn điếm danh, tôi mời bạn ăn cơm.”

Bên cạnh có người cười, bảo: “Cậu ta đang tán cô đây!”

Cậu nam sinh kia đỏ mặt, phản bác: “Không phải mà.”

Cậu bạn này chắc không có ý đó mà chỉ muốn điếm danh giúp tôi thôi, có điều tôi vẫn cần giải thích với người bạn đang ra sức gán ghép tôi với cậu ta: “Tôi đăng ký kết hôn rồi.”

Hôm sau, tôi nghe chị dâu kinh ngạc kể, nghe nói trường của họ có một sinh viên đã kết hôn.

Tôi: “...”

Tôi cùng Vi Vũ và một đôi vợ chồng (người chồng là bạn thân của Vi Vũ) đến rạp xem phim.

Phim chiếu đến đoạn giữa, người bạn thân đó nói: “Chà chà, tội phạm IQ cao đây.”

Từ Vi Vũ đứng đĩnh. “Tội phạm thì tôi thấy, nhưng IQ cao thì chẳng thấy đâu.”

Bạn thân: “Này, ông không thấy bộ phim rất có chiều sâu à?”

Vi Vũ: “Mỗi người có cách nhìn khác nhau, đối với ông thì có thể bộ phim này rất có chiều sâu.”

Bạn thân: “Em dâu này, chồng em không phải đang nói đều tôi đấy chứ?”

Tôi: “...” không hiểu ai đó lắm, nên không muốn bày tỏ bất cứ ý kiến gì.

Chương 26: Cuộc sống của những người bạn

Bạn cấp hai kết hôn, đi đám cưới gặp lại một nhóm bạn cũ mà tôi đã gần quên sạch. Hôm đó, tôi đi cùng Vi Vũ (anh ấy không học cùng tôi thời cấp hai). Vừa ngồi vào ghế ở nhà hàng, liền có người đến chào tôi: “Cậu là Cố Thanh Khê phải không? Tôi thấy cậu rất quen. Nghe nói cậu kết hôn rồi à?”

Từ Vi Vũ đứng bên cạnh, nói chen vào: “Kết hôn với tôi!”

Bạn học cười. “Trai tài gái sắc, rất đẹp đôi!”, sau đó còn hỏi chúng tôi: “Có muốn sang bên kia ngồi không, toàn bạn cũ cả, tụ tập một chút nhé?”

Vi Vũ: “Tôi chẳng biết ai cả.” Tôi không nhin nổi thầ m nhủ, anh chắc chắn không quen biết ai à?

Bạn học: “Không sao, vừa ăn vừa nói chuyện là quen ngay ấy mà, đi thôi!”

Thế là chúng tôi chuyển bàn, có một cậu bạn tôi nhớ hồi cấp hai rất gầy, bây giờ phương phi béo tốt, còn một cô bạn hồi đó thấp bé, bây giờ lại rất cao... Tôi không khỏi cảm thấy bùi ngùi, những người bạn trong trí nhớ thời thơ ấu giờ đã thay đổi hết rồi, không biết tôi trong con mắt của bọn họ bây giờ như thế nào?

Gặp lại bạn bè, tôi thực sự mới cảm nhận được thời gian trôi nhanh như thoi đưa, thấm thoát đã mười năm rồi.

Sau hôn lễ của bạn cấp hai là đến đám cưới bạn học cấp ba của Từ Vi Vũ. Tôi bảo anh hay là không đi. Người bạn đó vì nguyên nhân công việc đã đến tỉnh khác làm ăn sinh sống, giờ mà phải “ăn một bữa cỗ lộ ba cánh đồng” thế này, quả thật quá vất vả. Nhưng Vi Vũ lại bảo: “Cũng có mấy đứa

bạn đi cùng, chúng ta đi nhờ mà. Dù sao cũng là cuối tuần, coi như đi du lịch một chuyến, đi mà, chơi vui vẻ một chút!”

Nhưng trước hôm lên đường, bạn của Từ Vi Vũ bị thương ở tay, thế là tôi phải lái xe. Đạo trước, Vi Vũ bị phạt do lái xe quá tốc độ, nếu bị đánh dấu nữa là sẽ tịch thu bằng lái, mà ở trên đường cao tốc tôi lại không dám để anh lái. Lúc quay về, vốn định để vợ người bạn kia lái xe, ai ngờ cô nàng đó vui quá, uống say khướt, thế là tôi lại phải lái.

Chơi vui vẻ một chút? Có mà mệt chết thì có.

Về đến nhà, ngâm chân trong chậu, Vi Vũ bước tới rửa chân giúp tôi, còn an ủi: “Vợ à, mệt cho em rồi, để anh bóp chân cho nhé!”

Tôi có máu buồn, vừa đụng vào là toàn thân nổi da gà, tôi cười, bảo anh: “Xin anh đấy, tha cho em đi!”, sau đó lấy khăn lau chân rồi leo lên giường.

Anh đổ chậu nước đi, quay về giường, bảo: “Anh xoa lưng cho em nhé?”

Tôi đấm anh một cái. “Anh tự chơi một mình đi, em ngủ đây.”

Tôi ngủ một lúc đột nhiên tỉnh giấc, thấy người bên cạnh đang nhẹ nhàng bóp chân cho tôi, cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Tôi nói: “Anh cũng ngủ đi thôi!”

“Còn sớm mà.”

“Không phải bóp nữa đâu.”

“Anh không mệt mà.”

“VẬY em ngủ đây.”

“Ừ, ngủ đi.”

Bạn ngồi cùng bàn hội học cấp ba sinh con gái, cuối tuần, tôi và Vi Vũ đến thăm cô.

Vi Vũ nhìn đứa bé hồi lâu, thắc mắc: “Sao chẳng giống ai thế nhỉ?”

Tôi kéo áo anh. “Trẻ con vừa mới sinh ra, khó biết giống ai lắm.”

Sau đó, cô bạn thân nằm trên giường nói chuyện với tôi, Vi Vũ cùng bố đứa trẻ ngồi bên cạnh nói chuyện.

Bố đứa trẻ hỏi: “Các bạn định bao giờ sinh con?”

Vi Vũ: “Tạm thời chưa nghĩ đến chuyện đó.”

Bố đứa trẻ: “Sao thế, cũng không còn sớm nữa mà? Có thể suy nghĩ đi là vừa đây.”

Vi Vũ: “Ôi, cảm giác có đứa trẻ, lúc đêm hôm sẽ trở thành... ông hiểu mà... trở ngại ấy.”

Tên dở hơi này có thể chú ý đến hoàn cảnh không hả?!

Hội học cấp ba, vì cùng thích hội họa trong nước nên tôi kết thân với một tri kỷ và cùng nhau đến xem “Triển lãm tranh thư pháp đời Ngũ Đại Tống Nguyên, Trung Quốc”.

Sau khi đi xem về, cô bạn thân nói, nhìn thấy trên mỗi bức tranh có ghi địa chỉ “Viện bảo tàng xxx của Mỹ”, cảm thấy thật khó chịu, nhìn thấy bao nhiêu người chụp những bức tranh đó càng khó chịu hơn, dù bọn họ không

mở chế độ đèn flash, nhưng sóng ánh sáng có ảnh hưởng rất lớn đến những bức tranh cổ. Có rất nhiều người chụp ảnh nhưng khi chụp xong mang về chắc gì họ đã xem.

Cô bạn bảo, điều an ủi duy nhất hôm ấy là đứng trước bức tranh “Vẹt ngũ sắc”, có một chàng trai nghiêm túc nói với một ông chú đang chụp lia lịa bức tranh đó là: “Đây là quốc bảo, nếu chú thích, hãy nhìn ngắm thật nhiều, đừng làm tổn hại đến nó!”

Cô bạn thân nói: “Lúc đó, nhắm mắt và lông của con vẹt mà nước mắt tao chảy ròng ròng, thấy chàng trai đó nói thế, tao cũng muốn phát điên. May mắn thật, vẫn còn có người biết trân trọng những bức tranh cổ này!”

Đây là quốc bảo, nếu thích, hãy nhìn ngắm thật nhiều, đừng làm tổn hại đến nó!

Ngày Quốc tế Phụ nữ mừng Tám tháng Ba, trong siêu thị, hai gian hàng xếp băng vệ sinh chật kín người, đương nhiên chín mươi chín phần trăm là nữ giới, thỉnh thoảng cũng có anh chàng nào đó chạy đến giúp người yêu giành giật.

Sau khi quan sát một hồi, tôi quyết định bỏ cuộc nhưng cô bạn thân không chịu, gào to: “Nể tình tôi hai tuần lại “bị” một lần, hãy nhường tôi đi mà!”, sau đó thì xông vào.

Hồi lâu, cô bước ra, kêu: “Nóng quá!”

Tôi thấy trong giỏ hàng của cô bạn có một nửa là băng vệ sinh, liền cười, nói: “Chắc dùng cả năm vẫn không hết.”

Bạn thân vừa cười vừa mắng: “Chia cho mày một nửa đấy. Đi thôi nào, mua thêm ít sữa chua, hoa quả nữa là về, ngày Tám tháng Ba, ra đường đúng là thất sách!”

Tôi: “Đề tao mua cho Từ Vi Vũ một ít nước súc miệng.”

Bạn thân: “Anh ta không lười đến mức ngay cả đánh răng cũng ngại đấy chứ?”

Tôi toát mồ hôi. “Anh ấy ăn trưa ở cơ quan xong thường súc miệng.”

Bạn thân: “Mày chiều anh ta quá rồi đấy!”

Tôi không hiểu. “Một chai nước súc miệng mà cũng gọi là chiều à?”

Bạn thân: “Từ cái nhỏ suy ra cái lớn mà, nói thật, hồi học cấp ba, lúc anh ta theo đuổi mày, tao chẳng mấy để tâm.”

Tôi rất kinh ngạc, suy nghĩ này bạn tôi chưa từng nói với tôi. “Tại sao?”

Bạn thân: “Anh ta đứng ở cửa sau lớp học rủ mày đi ăn, mày nói mày đi ăn cùng bạn. Anh ta kéo bạn kéo bè để lôi kéo mày đi hát, mày bảo tớ không biết hát, các cậu cứ đi đi. Anh ta hỏi mày cuối tuần có muốn ôn tập cùng không, mày nói thích ở nhà đọc sách. Anh ta đưa mày đồ ăn sáng, mày nói đã ăn rồi... Lúc đó, tao thực sự cho rằng anh ta sẽ bỏ mày, chẳng thèm để ý đến mày nữa. Nói thật, nếu tao mà là Từ Vi Vũ, mày dày vò tao như vậy, tao đã bỏ mày từ lâu rồi.”

Tôi: “...”

Bạn thân tiếp tục: “Vì thế tao nghĩ là bọn mày không thể ở bên nhau. Hơn nữa, sau đó anh ta lại đi du học, chẳng còn liên lạc với nhau nữa. Tao còn bảo mọi người, có khi mười năm sau họp lớp, mày dẫn con gái, anh ta dẫn con trai đến, sau đó hai người chào nhau một tiếng rồi quay đi, và thế là hết một cuộc đời.”

Tôi: “Lúc đó chẳng dám nghĩ ngợi nhiều, còn nhỏ mà...”

Bạn thân: “Vứt cái còn nhỏ của mày đi, lúc đó ở lớp mình có mấy đôi yêu nhau rồi đấy, tao biết là mày không để ý đến những thứ ấy, mày cũng không quan tâm đến những chuyện ngồi lê đôi mách. Mày và Từ Vi Vũ cuối cùng cũng có thể trở thành một đôi, đúng là làm tan nát cõi lòng của bao kẻ đấy!”

Tôi: “Ừ, bọn tao hoàn thành nhiệm vụ một cách tốt đẹp, tất cả là nhờ có anh ấy.”

Bạn thân: “Phì, lại còn hoàn thành nhiệm vụ một cách tốt đẹp nữa chứ! Thực ra, hồi học cấp ba, ở lớp mình có mấy đứa con gái thích Từ Vi Vũ đấy, có điều bây giờ chúng nó lấy chồng cả rồi.”

Tôi: “Ồ.”

Bạn thân: “Sao mày không hỏi bọn nó là những đứa nào?”

Tôi: “Độ tuổi âm ương lúc đó của bọn mình thích ai đấy là điều dễ hiểu, chỉ cần đẹp trai một chút, giỏi thể thao một chút, hoặc tính cách tốt một chút, biết nói chuyện một chút, hoặc ngồi gần nhau là cũng có thể thích rồi. Cái thích đó thực ra chẳng chiếm bao nhiêu phần so với tình yêu, nhiều nhất cũng chỉ là ngưỡng mộ mà thôi. Bây giờ mày hỏi Vi Vũ về bọn họ xem, có khi bọn họ là ai, anh ấy còn không

nhớ ấy.”

“Chắc chắn là nhớ!” Bạn thân cười to. “Mày cũng tin tưởng chồng gớm, lần trước tao tình cờ gặp một đứa bạn trên đường. Nó nói, hình như Từ Vi Vũ kết hôn rồi, ôi chao, mặc dù muốn nói chúc mừng nhưng là người yêu thầm anh ta bao năm như vậy cũng cảm thấy hơi buồn. Con bạn này nói như thế trong lúc đang bụng bầu to tướng đấy.”

Tôi: “...”

Dạo này, Trưởng phòng thôi làm việc ở ngân hàng, định đóng cửa ôn thi công chức, thề sẽ thi đến năm ba mươi lăm tuổi.

Hỏi: “Sao lại thi đến năm ba mươi lăm tuổi?”

Đáp: “Vì sau ba mươi lăm tuổi không thể thi được nữa.”

Đúng là muốn cố gắng đến giờ phút cuối cùng.

Một Trưởng phòng từ trước đến giờ không thích học hành, yêu trai đẹp hơn yêu tổ quốc mà cũng muốn thi công chức sao?

Lan Lan nhấn mạnh: “Cứ nghĩ đến việc Trưởng phòng thi công chức là tao lại lo lắng cho chính phủ của chúng ta, nếu nó thi đỗ thì đúng là công khai bồi nhọ chính phủ!”

Hai người này không thuận mắt nhau đến thế sao?

Một hôm, Trưởng phòng gọi điện cho tôi, nói như gào: “Khó khăn lắm mới yêu được một người đàn ông, không ngờ vừa mới quen nhau, hấn ta đã giới thiệu bạn gái của hấn với tao! Tao thực sự nam tính như vậy à? Không đành lòng, tao gọi cho hấn ta lần nữa, hỏi hấn ta thấy tao thế nào? Hấn ta nói, thích nhất chủ nghĩa độc thân của cô! Chủ nghĩa độc thân cái con khi!”

Trưởng phòng: “Thanh Khê, tao biết làm thế nào bây giờ?”

Tôi: “Mày chẳng nói là dạo này không muốn yêu để tập trung thi công chức cơ mà?”

Trưởng phòng: “Đúng, nhưng vấn đề là, tao mãi mãi chỉ là đứa mồm to. Nhân viên công chức, muốn lắm nhưng chắc gì đã được, nghĩ đi nghĩ lại thì tìm một thằng đàn ông tốt còn thiết thực hơn.”

Tôi: “Thế thì tùy mày.”

“Thanh Khê, mày chẳng quan tâm đến tao gì cả!”

Trưởng phòng đang định nổi cáu, Từ Vi Vũ cầm điện thoại trong tay tôi, nói: “Được rồi, chúng tôi phải ngủ rồi, cúp máy đây”, sau đó dứt khoát tắt máy, cầu nhàu với tôi: “Sao cô ta phiền phức thế nhỉ?”

Nửa tiếng sau, Trưởng phòng lại gọi đến. Tôi nghe: “Alo?”

“Alo, alo.”

“Alo.”

“Khụ khụ, hai người không abc à, phí công tao canh đúng nửa tiếng mới gọi lại.”

“...”

Từ Vi Vũ cả một ngày kêu đau dạ dày, lăn đến cạnh tôi, lạnh lùng bảo: “Cho tên cô ta vào danh sách đen đi!”

Người đẹp cũng đi xem mặt. Cô ấy kể đã hỏi đối phương có nhà không, có xe không, công việc thế nào? Đối phương không đáp mà hỏi vặn lại: “Thế cô nói trước xem cô có những gì?”

Người đẹp: “Tôi có trứng!”

Không ngoài dự kiến, lần xem mặt đó thất bại thảm hại.

Người đẹp: “Xem mặt thì cái nhìn đầu tiên là ngoại hình, trong vòng ba giây đã nắm rõ rồi. Hỏi về tình hình kinh tế, có trả lời hay không là thuộc phạm trù thái độ, nhiều hay ít là vấn đề về năng lực, người có năng lực cao, năng lực thấp là lẽ thường tình, thái độ tốt hay xấu là thể hiện tính cách tự tin của bản thân. Mà nói xem, con người đó, tao hỏi anh ta mà anh ta cứ làm như mình đang nợ nần nhà anh ta cái gì ý, đấy là không tự tin, hay là nghĩ con gái đều ham hư vinh, phú quý? Tóm lại, phụ nữ lấy chồng phải giặt quần áo, nấu cơm, sinh con đẻ cái, sau đó lại còn phải đưa con đi học, dần dần trở thành bà mẹ sề, chồng chán, chồng ghét, đi ngoại tình, một khi bị lộ thì biện bạch nào là áp lực công việc nặng nề, nào là kiếm tiền khó khăn, cô thử ở vào địa vị tôi xem! Hừ, nếu để anh ta sinh con, cho con đi học, rồi lại phải đi làm, áp lực này chắc anh ta phải tự sát mất, thật nực cười!”

Tôi: “Cung ơi, có phải đạo này bà hơi bi quan không?”

Người đẹp: “Có thể. Nhưng tao biết là cũng có những gia đình hạnh phúc, ví dụ như Mày và Từ Vi Vũ.”

Tôi: “Tao cảm thấy nếu toàn do việc sinh con gây ra, thì không cần sinh con là được.”

Người đẹp: “...”

Tôi có cô bạn là thanh mai trúc mã từ hồi còn nhỏ đến khi vào đại học, rồi cô ấy ra nước ngoài học tiến sĩ, lúc sắp trở thành tiến sĩ, có một lần cô bạn gọi điện cho tôi, nói: “Nếu cuộc đời có thể lặp lại lần nữa, tao muốn bỏ học để kết hôn!”

Tôi nghĩ, có được thì cũng có mất, có lẽ cô bạn muốn bỏ học để kết hôn, nhưng có thể bây giờ cô bạn sẽ lại nói với tôi: “Nếu cuộc đời được lặp lại lần nữa, lúc đó tao đã học hành chăm chỉ rồi!”

Chẳng ai biết con đường nào mới là con đường tốt nhất, không phải vậy sao?

Vì thế, bạn của tôi ơi, cho dù bạn đang đi trên con đường nào, hãy bước đi thật vững vàng, khi bước qua sẽ thấy phong cảnh lúc đẹp lúc xấu. Nếu gặp phong cảnh đẹp hãy dành thời gian ngắm thật lâu, gặp phong cảnh xấu cũng nên thông thả bước đi, cho dù có gặp bao nhiêu người, bao nhiêu việc khác nhau, hãy coi đó như những trải nghiệm làm phong phú cuộc sống của bạn.

Chương 27: Sau khi cưới, lòng tự trọng của anh đâu rồi?

Những lúc Vi Vũ tỏ ra cực kỳ “thô bỉ”, tôi liền hỏi: “Lòng tự trọng của anh đâu rồi?”

Anh trả lời cùng với nụ cười một trăm phần trăm thiên nhiên: “Từ lúc yêu em đã rơi vãi hết rồi.”

Sau đó, bạn bè và đồng nghiệp bị “hạ gục” trước đủ kiểu hành động tự mãn được nguy trang bởi khí chất nho nhã thanh cao gió mát của anh, đều bày tỏ: “Vi Vũ, lòng tự trọng của ông bay đi đâu hết rồi!”

Anh quay lại cười. “Không, là lòng tự trọng của ông đấy chứ!”

Tóm lại, tôi đã nhận được không ít cuộc điện thoại phàn nàn có liên quan đến lòng tự trọng của Vi Vũ.

“Em dâu, em phải lấy lại công bằng cho anh, à, anh là bạn học cũng là đồng nghiệp của Vi Vũ, anh họ Lưu, đã bị chồng em xâm hại vô nhân đạo! Khí tiết không giữ được, muốn nhảy sông tự tử, nhưng khốn nỗi trong nhà còn có mẹ già, con nhỏ...”

“...”

Sau đó, tôi hỏi anh: “Anh làm gì xúc phạm anh Lưu à?”

Vi Vũ: “Vớ vẩn! Cả ngày cậu ta chẳng làm việc gì, lượn lờ ưỡn ẹo trong văn phòng của anh, phiền chết đi được, anh bảo người ta lấy còng số tám trói cậu ta vào ghế để cậu ta yên lặng chút thôi mà!”

“...”

Cơ quan Vi Vũ tổ chức đi chơi đánh trận giả, tôi cũng bị lôi đi mặc dù vạn lần không muốn. May mà không ít đồng chí khác cũng dẫn gia quyến đi cùng.

Trước khi vào trận đánh sẽ rút thăm chọn đội hình, tôi và Vi Vũ trở thành kẻ thù của nhau. Anh kéo tay tôi, nói: “Vợ, anh là người có tổ chức, có kỷ luật, vì thế tí nữa anh có làm gì em, kính mong... đại nhân không chấp tiểu nhân, bỏ qua cho anh, về nhà đừng bắt quỳ trên bàn phím nhé!”

Phía trước có người quát: “Vi Vũ, anh lè mề gì mà lâu thế? Mau lại đây tập hợp đi!”

Vi Vũ: “Ồn ào cái gì, anh đây đang bận khẳng định phẩm chất quân nhân.”

Cuộc chiến đấu bắt đầu, không bao lâu, tôi bị người ta dí “súng ngón tay” chặn lại. Từ Vi Vũ từ xa chạy đến. “Đợi, đợi chút! Tù binh này hãy giao cho tôi!”

Tôi ngược nhìn lên trời, sau khi Vi Vũ chạy đến, chỉ thấy anh tha thiết nhìn người bạn chiến đấu, sau đó “bắn chết” anh ta.

Bạn chiến đấu: “...”

Tôi: “...”

Vi Vũ: “Không được ra tay với người đẹp!”

Tôi - không phải người đẹp - chân thành nói với anh: “Hay là anh bắn em một phát, giải quyết nốt em đi, em thật sự muốn ra ngoài uống trà.”

Nghe nói, có lần hết giờ làm, Vi Vũ cùng đồng nghiệp ra ngoài ăn cơm. Chủ đề nói chuyện chính trong bữa ăn là buổi diễn tập của quân đội hai

ngày trước, nào là “đạn đạo”, “uy lực”,... Họ nói chuyện khá chuyên nghiệp, thỉnh thoảng còn thêm vào những câu đại loại như: “Nếu gặp phải quân mình thì thế nào?” “Ai thắng ai thua chưa thể biết chắc được”, “thử mới biết”...

Thế nên rất nhiều người ăn cơm ở đó lặng lẽ hướng mắt về phía họ.

Cuối cùng, nhóm phần tử trí thức cao to đứng dậy trả tiền, ông chủ cửa hàng xoa tay, nói: “Anh em sắp phải ra tiền tuyến đánh giặc rồi, bữa cơm này coi như tôi mời! Nghe các anh nói, vũ khí ngày nay tôi tân như vậy... có khi...” Ông chủ cửa hàng buồn bã quay mặt đi...

Lúc Vi Vũ kể chuyện này với tôi, vẻ mặt anh rầu rĩ. “Sau cái lần ông chủ nhà hàng mời bọn anh ăn “bữa cơm cuối cùng” ấy, bọn anh chẳng còn mặt mũi nào đến nhà hàng đó nữa...”

Xin liệt kê ra đây vô vàn kiểu lưu manh của Vi Vũ:

Nằm trên giường lăn lộn một hồi lâu, anh nhìn tôi đăm đăm đưa tình. “Tại hạ hình như đã trúng phải chất kịch độc “nam hoan ái nữ tán”, cô nương đi ngang qua đây, xin hãy giải độc giúp tại hạ... Này, đừng đi mà cô nương ơi!”

Đang làm việc bận rộn trước máy tính, anh chạy đến, nài nỉ: “Xin được hiến thân!”

Đang phơi quần áo, anh lượn vòng quanh, mặt dày nói: “Nhà thầu tốt bụng ơi, xin hãy nhận thầu tôi đi? Chỉ cần chăm chỉ làm việc, đảm bảo năm sau sẽ được thu hoạch lớn, không bao giờ lỗ vốn.”

Tôi: “...”

Đương nhiên, anh chỉ giỏi huyền thuyên.

Ở bên ngoài, lúc nói chuyện với bạn bè, thấy bạn mãi mê ngắm gái đẹp, Vi Vũ lạnh lùng mắng: “Lòng tự trọng của các ông đâu hết rồi?” Nói xong lại bổ sung: “Nếu muốn thì về nhà mà ngắm “cây nhà lá vườn”, ngắm người ta cũng có làm được gì đâu!”

Có lần, tôi chịu không nổi, hỏi anh: “Đàn ông các anh không có tình cảm thật lòng à?”

Vi Vũ cười dè. “... Tình... cảm... anh đều có, đương nhiên, chỉ dành riêng cho em thôi!”

Định gọi điện cho Trưởng phòng, nhưng lại gọi nhầm số, đối phương có “Alo” nhưng tôi không nghe ra, mà liền thoảng: “Có muốn tao giới thiệu đối tượng cho không? Mặc dù là con một nhưng tính cách rất được, tương mạo cũng được, chỉ có chiều cao là chưa đạt đến yêu cầu một mét tám như mày mong muốn, mày thấy thế nào, có muốn gặp mặt không?”

Đối phương: “Nhưng... tôi thích con gái!”

Nhìn màn hình, hóa ra đó là một người bạn nam, cùng họ với Trưởng phòng, xếp phía trên tên của Trưởng phòng trong danh sách điện thoại.

Tôi xấu hổ vội vàng nói là gọi nhầm máy.

Đối phương cười. “Tôi tin, vì tôi có yêu cầu bạn gái một mét tám đâu. Đúng rồi, chồng bạn nói anh ta đang phát triển chiều cao, thế là thế nào? Bạn bồi bổ cho anh ta thứ gì vậy? Mách tôi được không, tôi cũng muốn tăng thêm năm centimet nữa để đạt tiêu chuẩn.”

Tôi cũng rất muốn biết chuyện gì đang xảy ra, nên tôi về nhà hỏi Vi Vũ: “Anh đang cao lên à?”

“Ừ! Hai hôm nay lúc nằm ngủ, anh cứ cảm thấy chân mình lâng lâng.”

Tôi lau mồ hôi. “Thế là thiếu canxi rồi!”

Vi Vũ: “...”

Đang chat dở với Vi Vũ trên mạng, tôi có chút chuyện phải làm nên bảo anh: “Em sẽ quay lại sau ít phút nữa.”

Sau khi quay lại, tôi nhìn lên màn hình thấy một dòng chữ: “Ghét nhất là kiểu “quay lại sau ít phút nữa” trên quảng cáo!”

“Em đi đi, đừng có mà quay lại nữa!”

“Em đi đi! Em đi đi! Ra khỏi cánh cửa này thì đừng quay lại nữa!”

“Anh biết là giữa chúng ta từ trước tới nay, anh luôn là người phải hi sinh mà!”

Tôi đáp: “Sao không có câu kinh điển “cảm giác không thể yêu được nữa” nhỉ?”

Từ Vi Vũ: “Khả năng miễn dịch của em tăng cao rồi à...?”

Sau bữa tối, trên đường đi dạo về nhà, lúc ngang qua đường, có một chiếc xe vượt đèn đỏ lao lên, xẹt qua trước mặt tôi, Vi Vũ vội vàng kéo tôi lùi lại, anh liếc nhìn biển số xe, mắng: “Chờ nhận giấy phạt gấp đôi đi!”

Đi qua đường rồi, tôi mới hỏi anh: “Nếu bị chiếc xe đó đâm vào thật, anh sẽ làm thế nào?”

Vi Vũ: “Có gì phải nghĩ đâu, anh đẩy em ra, còn anh nằm lăn ra đất ăn vạ, em chạy đến đòi tiền bồi thường, bám thẳng kia đến chết không tha!”

Tôi lặng thinh, nghĩ: “Ăn vạ người ta cũng được à?”

“Chúng ta là những công dân nghiêm chỉnh chấp hành Luật Giao thông, người đâm vào chúng ta đều không có mắt, mà đã không có mắt thì khách sáo làm gì, tất nhiên phải ăn vạ chứ! Tốt nhất sau này tiền chi phí sinh hoạt để anh ta trả, ốm đau gọi điện cho anh ta, muốn ăn gì cũng gọi điện cho anh ta,... hừ hừ.”

“Hai người định hẹn hò đấy à?”

“...”

Từ Vi Vũ nói chuyện qua điện thoại: “Có việc gì mà tôi nói “không vui” thì các ông đừng nói cho phí lời, cho dù các ông nói thế nào tôi cũng không đồng ý đâu! Nói nhiều, một, làm tôi càng không vui, hai, tôi vẫn không vui!”

Sau đó, tôi bảo anh: “Anh cứ nói mười câu thì có chín câu “không vui” nhỉ, unhappy sir?”

Vi Vũ: “Nhưng anh đối với em lúc nào cũng là happy sir, gọi tắt là H sir!”

Không biết anh có hiểu nghĩa của từ H không?

Một hôm, tôi tiện miệng hỏi: “Happy sir, anh cảm thấy gần đây có chuyện gì làm anh happy?”

Vi Vũ: “H!”

“...”

Tôi xem ti vi, dạo này hay có mưa to ở miền Bắc, còn chỗ chúng tôi ngày nào cũng nắng chang chang, tôi liền than thở: “Sao chẳng chia sẻ ít mưa đến chỗ chúng ta nhỉ?”

Vi Vũ nghe xong, gật đầu, nói: “Đúng vậy, mưa móc[26] chia đều chứ!”

[26]. Mưa và sương, còn ví với ân huệ.

Bạn: “Hãy nói một câu chứng minh bạn là người chủ trong gia đình!”

Vi Vũ: “Anh nắm quyền kinh tế trong gia đình!”

Tôi: “... Em là người quyết định tâm trạng vui hay buồn của anh!”

“...”

Chương 28: Một chút kỷ niệm

Hồi cấp ba, có một lần về nhà khá muộn sau buổi tự học, đang cùng Từ Vi Vũ hồn nhiên, trong sáng đi trên con đường nhỏ dưới ánh đèn mờ bỗng gặp một nhóm học sinh trường khác. Chúng cầm dao giơ lên, dọa: “Bạn ơi, cho bọn này xin ít tiền tiêu vặt!”

Vi Vũ lập tức hô: “Chạy!”, nói xong đã co cẳng chạy xa mấy mét, còn tôi vẫn ngẩn người ra đó, sợ hãi lục tìm tiền đưa cho chúng, cũng chỉ nghe nói có trấn lột giữa đường nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải.

Từ Vi Vũ đã chạy được mấy mét, ngoảnh đầu thấy tôi vẫn dần thối đứng đó thì chạy quay lại, nắm lấy tay tôi chạy tiếp. Sau đó, nghe thấy tiếng chửi rủa phía sau: “Gan mày cũng to thật đấy, dám chạy quay lại cơ à!”

Tôi không nhìn được muốn bật cười, nhưng trong tình cảnh đó chẳng thể nào cười nổi.

Bọn chúng đuổi theo một lúc, khi chúng tôi chạy lên đường lớn thì chỉ nghe thấy tiếng chửi bới, chứ không thấy bọn chúng đuổi theo nữa.

Tưởng rằng sau này sẽ gặp phải chuyện đáng sợ hơn nhưng cho đến nay khi tôi đã ba mươi tuổi vẫn không sao.

Sau đó, tôi có hỏi Vi Vũ chuyện này: “Hồi đó anh có âm thầm làm gì nữa không? Sao không thấy bọn chúng đến gây phiền phức nữa?” Lén đưa tiền cho chúng? Hay là gọi người đến dọa bọn chúng một trận? Dù sao, chuyện gì anh cũng có thể làm được.

Từ Vi Vũ trầm ngâm. “Em nghĩ ngại nhiều quá rồi, sau ngày hôm đó không phải là cuối tuần sao? Em cùng bạn đi cắt tóc, tóc ngắn, còn anh hôm đó về nhà ngủ thế nào đề lên cả kính, thế là dứt khoát đeo kính áp tròng. Vì thế, bọn chúng không nhận ra chúng ta... Em có biết không? Nghe nói cái

bọn ngốc đó có tìm chúng ta “nữ tóc dài, nam đeo kính”, ha ha ha, bọn chúng có mà tìm vào mắt!”

“...”

Một lần kiểm tra toán lớp mười, đây là môn tôi học khá tốt. Sau khi làm xong hết bài, tôi nhìn đồng hồ, còn ba mươi phút nữa mới hết giờ, nộp bài trước thì quá gây sự chú ý không phù hợp với phong cách của tôi, cộng thêm tối qua ngủ không ngon giấc nên tôi gục đầu xuống bàn chợp mắt một lát.

Khoảng năm phút sau, tôi nghe thấy tiếng bước chân đến gần.

Tiếng Vi Vũ: “Tránh ra, tránh ra, chẳng có tí không khí nào cả!”

“Bạn ấy bị ngất rồi à? Vi Vũ, cậu mau cõng xuống phòng y tế đi!”

“Biết rồi, biết rồi!”

“Vi Vũ, có cần hô hấp nhân tạo không?”

“Để tớ xem nào, để tớ xem nào!”

Tôi ngẩng đầu lên. “...”

Tôi chỉ làm bài kiểm tra xong sớm, nằm ra bàn nghỉ một tí thôi mà các bạn thân yêu ơi.

Sau khi chia phân ban, Từ Vi Vũ cùng một nhóm bạn nam trốn học đi chơi game, nghe nói hôm đó, sau khi chơi chán, trèo tường về lớp thì bị bắt.

Hôm sau, nhà trường thông báo phê bình và yêu cầu bọn họ đọc bản kiểm điểm qua loa phát thanh trường. Khi trong loa phát thanh vang lên

tiếng của Vi Vũ, tôi cảm giác trong giọng anh có ý cười: “Khụ khụ, xin lỗi! Tên em là Từ Vi Vũ, hôm qua vì nhất thời kích động đã phạm sai lầm, lần sau em đảm bảo sẽ không mắc sai lầm tương tự, em sẽ là học sinh tốt, học hành chăm chỉ, ngày ngày phấn đấu, cố gắng học tập chủ nghĩa Mác, Lê Nin, tư tưởng Mao Trạch Đông, học tập lí luận xây dựng chủ nghĩa xã hội, không ngừng nâng cao bản lĩnh phục vụ nhân dân...”

Phía sau vọng đến tiếng cầu nhàu: “Từ Vi Vũ, mày đang đọc đơn xin vào đoàn của tao!”

Vi Vũ: “Im lặng nào! Em cảm nhận sâu sắc sai lầm lần này của mình, hi vọng các thầy cô hãy tin tưởng vào trái tim biết hối cải của em. Ngoài ra, gửi tới một người nào đó đang học ban xã hội, Happy Valentine's day!”

Có người nói nhỏ phía sau: “Em thưa thầy, có đứa đang công khai yêu sớm!”

Vi Vũ: “Tao có nói ai đâu? Tao đang chúc mừng ngày lễ tình yêu tới các thầy cô giáo trong ban xã hội đấy chứ, đương nhiên cũng có cả các thầy cô giáo trong ban tự nhiên nữa! Em kính chúc các thầy cô năm nào cũng có ngày hôm nay, tuổi nào cũng như tuổi này! Được rồi, tiếp theo là ai đấy? Mau lên!”

Tôi: “...”

Bây giờ nghĩ lại, thấy anh nói năng huyên thuyên còn nhiều hơn cả ngày trước.

Hồi học đại học, nói chuyện qua điện thoại.

Từ Vi Vũ nói: “Dạo này anh đang nghĩ không biết sau này đặt tên con chúng ta là gì?”

“Anh nghĩ sớm quá nhỉ?”

“Đâu có, nghĩ sớm chút nào yên tâm chút ấy!”

“Thế anh đã nghĩ ra tên gì chưa?”

“Chưa, không phải đang bàn bạc với em sao?” Cuối cùng, anh nghiêm túc nói: “Đầu tiên phải xác định họ đã, Thanh Khê, em gả vào nhà anh hay là anh đến ở rể?”

“...”

Vi Vũ đã từng được một người đàn ông tỏ tình, đó là trong một lần du lịch, lúc đang đi dạo trên đường ở Scotland, có một ông chú ăn mặc luộm thuộm đi ngang qua Từ Vi Vũ và cất giọng gào lên: “I love you!” Chuyện này khiến đồng chí Từ Vi Vũ cảm thấy vô cùng khó chịu, suốt một thời gian dài sau đó, trước khi ngủ, anh thường bảo tôi: “Ôm anh đi, hãy hành hạ làm cho anh đau đớn, để anh quên chuyện không vui ấy!”

“Không phải anh không đọc tiểu thuyết sao?”

“Lúc ở nhà bà em, anh đã xem cùng với bà hai tập phim thần tượng.”

Phim thần tượng mà có ảnh hưởng lớn đến thế à, tôi hỏi: “Anh chắc chắn là muốn em hành hạ à?”

“Ừ, hãy làm đi!”

“Roi da nhé?”

“...”

“Cán chổi?”

“...”

“Hay chửi lông gà?”

“....”

Chương 29: Chúc mừng năm mới

Mẹ gọi điện thoại đến nhưng tôi không biết, sau đó tôi gọi lại.

Tôi: “Alo, mẹ ạ, mẹ vừa gọi điện cho con ạ?”

Mẹ: “Ừ.”

Tôi: “Có chuyện gì không mẹ?”

Mẹ: “Không có chuyện gì.”

Tôi: “Ồ.”

Mẹ: “Con có chuyện gì à?”

Tôi: “Con cũng không có chuyện gì cả.”

Thế là cả hai cúp máy.

Trước giao thừa, dọn dẹp tổng vệ sinh, mẹ, bà và cả hai dì của tôi cũng đến giúp đỡ.

Từ Vi Vũ cũng bận rộn, anh đang lau chùi những đồ trang trí đặt ở trên cao, sau đó tôi nghe tiếng mẹ kêu lên: “Cẩn thận đấy!”

Ngoảnh đầu lại thấy Từ Vi Vũ đang lau một bình sứ màu đỏ trắng men hoa màu xanh, đồ mua ngoài đường, không đắt, nhưng rất đẹp, cũng rất to... Nhìn cái bình sứ to tròn đó rơi xuống, tôi cứ nghĩ Từ Vi Vũ sẽ đỡ lấy nó với tốc độ nhanh như chớp nhưng không ngờ tên này lại tránh ra, hai chân một trước một sau vươn thành nửa đường cong, lộn nửa vòng trên không...

Bình hoa rơi xuống đất vỡ tan, còn anh chàng cũng tự nhiên đáp xuống, đứng cạnh đồng sứ vỡ ấy với “tư thế nho nhã”.

Bà, mẹ và hai dì tôi nhìn anh bằng ánh mắt kinh ngạc. Tôi cũng ngỡ ngàng ngay tại chỗ. Mãi lúc lâu sau, mẹ tôi bật cười, rồi dì và bà tôi cũng cười nghiêng ngả.

Tôi đó, Vi Vũ ôm tôi, mặt mày ủ rũ, nói: “Thường thì những người được huấn luyện quân sự đều là thiên thần gãy cánh hết!”

Năm mới đi chúc tết một người họ hàng xa, bố mẹ và em trai tôi qua đó trước, tôi cùng Vi Vũ từ nhà chúng tôi xuất phát, vì khá xa nên đến nơi thì mọi người đã đông đủ.

Em tôi nhìn thấy tôi liền giơ tay vẫy. “Chị, ở đây!”

Vi Vũ bước đến chào bố mẹ tôi, sau đó nói với em trai: “Hôm nay cậu mặc một nhí?”

Em trai quay đầu không thèm để ý đến anh, nói với tôi: “Chị, sao đến muộn thế?”

Vi Vũ: “Bị tắc đường.”

Em trai nhìn tôi, hỏi: “Tối chị có về nhà không?”

Vi Vũ: “Đương nhiên là về nhà chứ, không về nhà thì ở đâu?”

Cuối cùng em trai cũng liếc Từ Vi Vũ, sau đó cô ý nói: “O? Anh cũng đến à?”

Từ Vi Vũ nói với giọng run run: “Đúng vậy... ta đến đây được nghìn năm rồi... cuối cùng đã có người nhìn thấy ta... đợi cậu ăn xong, ta cùng cậu

về nhà...”

Em trai tức đến nổi mặt mũi đỏ gay.

Còn những người thân xung quanh, bao gồm cả họ hàng đều chen nhau đến nhìn mặt người nào đó.

Vi Vũ vẫn còn cười híp mắt, nói một câu: “Gia chỉ dọa nó tí thôi.”

Mọi người xung quanh phì cười, kể cả một người nghiêm nghị như bố tôi.

Tết năm đó, tôi đánh bài thắng một nghìn tệ.

Bạn A: Thanh Khê, may mắn thật đấy!

Bạn B: Năm nay tao thua nhiều quá, số đen thật! À, mà Thanh Khê, bọn tao rủ mày chơi bài, mày có bao giờ chơi đâu, năm nay chơi với ai đấy? Còn thắng một nghìn tệ chứ?

Tôi: Từ Vi Vũ.

Bạn A, B: Biến!

Tôi nghĩ là mình cần giải thích một chút, anh ấy chẳng bao giờ nhường tôi nước nào, chỉ là số anh đen mà thôi.

Đêm giao thừa, đốt pháo hoa. Em trai đứng trên ban công, Vi Vũ ở dưới sân, em trai nói to: “Anh châm lửa đi!”

Từ Vi Vũ: “Châm cái con khỉ, gọi vợ anh ra đi!”

Tôi đứng trong cửa sổ kính. “Lạnh quá, hai người cứ chơi đi!”

Em trai: “Chị tôi sợ lạnh, không thích ra ngoài, anh mau châm lửa đi, còn lè mè cái gì thế!”

Vi Vũ: “Nói lắm thế, có giỏi cậu xuống mà châm!”

Em trai: “Xuống thì xuống, sợ gì!”

Sau đó, em trai rầm rập chạy xuống. Tôi đợi một lúc lâu mà không thấy bên ngoài cửa sổ sáng lên. Tôi lo hai anh em không biết có đánh nhau không nên đẩy cửa bước ra, bỗng nghe thấy có tiếng nói nhỏ, sau đó là màn pháo hoa rực rỡ màu sắc tỏa sáng lấp lánh trên không trung.

Dưới sân, có người nói to: “Chúc mừng năm mới! Bà xã!”

“Happy New Year! Chị!

“Glückliches neues Jahr!”

“Nuovo Anno Felice! Chị!”

“Cậu nói tiếng chim gì thế?”

“Có anh mới nói tiếng chim ấy, là bạn tôi dạy tôi!”

“Bạn cậu là người nước nào?”

“Người Ý!”

“Người ta lừa cậu đây!”

“Anh mới lừa tôi ấy! Tôi khinh!”

...

Tôi: “...”

Cuộc đời này, không cần đại phú đại quý, chỉ cần năm nào cũng như ngày hôm nay, tuổi nào cũng như độ tuổi này!

Lời cuối sách: Tôi nhật cánh hoa tàn

Thực ra lúc đầu viết cuốn truyện này là chỉ muốn ghi lại những điều ngọt ngào, tốt đẹp trong cuộc sống, để sau này về già có thể nhớ lại những năm tháng đã qua.

Không ngờ cuốn truyện này lại có cơ hội xuất bản, mặc dù đây là cuốn tiểu thuyết có hơi hướng tự truyện cá nhân nhưng nhiều độc giả đọc xong lại cảm thấy ấm áp và thú vị. Nghĩ kỹ lại thấy đúng là nếu cuốn sách được xuất bản sẽ có nhiều người đọc hơn, sau khi đọc xong sẽ cảm thấy ấm áp, vui vẻ hơn, như thế cũng được coi là chuyện tốt đẹp, do đó khi biên tập đề nghị được xuất bản cuốn sách này, tôi đã đồng ý.

Ban đầu, truyện có tên là “Ngập tràn tình yêu anh dành cho em” (All in love), cá nhân tôi rất thích, lúc hỏi ý kiến của ai đó, anh rất hài lòng nói: “Cuối cùng cũng nhận được lời tỏ tình nồng nàn như vậy!” Tôi toát mồ hôi hột.

Lúc hỏi ý kiến của em trai, nó nói: “Chị nói như vậy người ta sẽ xấu hổ đấy”, sau đó nói tiếp: “Nhớ chia cho em một nửa tiền nhuận bút đấy!” Em tôi tự nhiên biến thành tư bản chủ nghĩa từ lúc nào vậy?

Tôi biết có một số độc giả rất thích cái tên “Tôi nhạt cánh hoa tàn”, nhưng thực ra “Ngập tràn tình yêu anh dành cho em” (All in love) cũng rất phù hợp với phong cách cuốn truyện này, tạo cảm giác tràn đầy tình yêu, ý vị.

Quá trình viết cuốn All in love - Ngập tràn yêu thương này rất vui, có những chỗ tôi vừa nhớ lại vừa viết, mỗi lần nhớ lại những chuyện đã qua, đều không kiềm chế được mà bật cười, đó là những người bạn có thể cùng nhau trêu đùa, nghịch ngợm. Trong cuốn tiểu thuyết này, tôi từng viết: “Có những người bạn khiến chúng ta muốn trở về ngày xưa”, họ chính là những người bạn đó. Trên bước đường đời, vì có duyên phận, chúng ta đã được

gặp nhau, làm bạn với nhau, cuối cùng mỗi người có cuộc sống của riêng mình, bạn bè tuy không thể cả đời ở bên bạn nhưng ai nói thỉnh thoảng liên lạc với nhau, thỉnh thoảng gặp mặt nhau, nhớ đến nhau không phải là duyên phận lâu bền?

Trong All in love - Ngập tràn yêu thương, ngoài những kỷ niệm về bạn bè, tôi còn viết về cậu em trai của mình, mặc dù có lúc ngốc nghếch nhưng lại mang đến rất nhiều niềm vui. Vì có cậu em này, nên tôi mới thường xuyên có đề tài viết lách. Nghe em trai phát ngôn câu gì đó hay hay, tôi lập tức nói: Đợi đã, để chị ghi lại đã! Em cảm thấy rất tủi thân, bảo rằng sao chị lúc nào cũng viết em thế, người ta xấu hổ lắm.

Tôi bảo, em có thể làm cho bao nhiêu cô gái cười vui vẻ, đó là giá trị của em, em nên cảm thấy vinh dự mới phải.

Câu này tôi nói không biết bao nhiêu lần.

Cuối cùng, em trai cũng nói, thôi được rồi, vậy chị hãy để em làm “hạt dẻ cười” cho họ đi.

Thằng bé này cho dù cao lớn thế nào vẫn rất nghe lời chị, không giống hàng cao cấp kia - phiên bản thực tế của Từ Vi Vũ. Nói thật là, ai đó ngoài đời chưa chắc đã có được ưu điểm nào của Từ Vi Vũ nhưng khuyết điểm nào của Từ Vi Vũ cũng có, đấy là anh tự nhận thế. Động tý là nổi cáu, hơi một chút là tỏ ra đáng thương, thường cầu xin an ủi, lúc “hành hạ” người khác thì vô cùng thành thạo. Tôi không hiểu, bản thân luôn thích những người đàn ông chín chắn, chu đáo, chững chạc, chẳng hiểu tại sao lại thích một nhân vật hoàn toàn tương phản với chàng kỹ sư trong mơ của mình. Sau đó nghĩ lại, cũng đúng, hầu như mọi việc trên đời đều “trái với ý nguyện” mà. Cười!

Trong cuốn All in love - Ngập tràn yêu thương, tôi viết về ba thứ tình cảm đáng trân trọng nhất trên thế gian mà tất cả chúng ta đều có: Tình thân

là duyên phận lớn nhất mà Thượng Đế ban tặng. Tình bạn là quãng thời gian đẹp đẽ mà bạn luôn muốn quay trở về. Tình yêu là lời ước hẹn trọn đời.

Phải nói rằng, All in love - Ngập tràn yêu thương là cuốn sách tôi viết một cách vui vẻ nhất, nhẹ nhàng nhất.

Nếu bạn đang đọc All in love - Ngập tràn yêu thương mà bật cười, thì đó chính là món quà lớn nhất, tuyệt vời nhất mà tôi nhận được.

All in love - Ngập tràn yêu thương thực ra chỉ là “hạt dẻ cười” mà thôi.

-The end-